JOSH MALERMAN

BIRD BOX
ORBEȘTE

NETFLIX
ACUM UN FILM NETFLIX

NU PIERDE DIN VEDERE SUPRAVIEȚUIREA

LEDA EDGE

JOSH MALERMAN

BIRD BOX ORBEȘTE

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÖKE

Uneori îmi doresc să fi fost arhitect, așa încât să fi putut dedica o clădire unei persoane; o superstructură care să străpungă norii și să dispară în genunea spațiului. Şi dacă Bird Box: Orbește *ar fi fost făcută din cărămizi în loc de litere, aș fi organizat o ceremonie la care să invit toate amintirile încețoșate pe care le-am avut până acum, iar panglica aș fi tăiat-o cu un topor, lăsându-i pe toți să vadă pentru prima dată numele ales de mine pentru clădire. Iar clădirea s-ar numi Debbie.*

Mamă, Bird Box: Orbește *este pentru tine.*

Unu

Malorie stă în bucătărie, dusă pe gânduri.

Mâinile-i sunt umede. Tremură. Bate neliniştită din picior pe podeaua acoperită cu gresie crăpată. E devreme; probabil că soarele abia s-a ivit de după linia orizontului. Îi priveşte lumina slabă ce începe să pătrundă prin draperiile grele de la fereastră, modificându-le culoarea neagră într-un ton ceva mai deschis şi se gândeşte:

Aceea a fost ceaţă.

Copiii dorm în camera din capătul holului, sub o plasă metalică acoperită cu material negru. Poate c-au auzit-o acum câteva clipe cum se târa în genunchi prin curte. E posibil ca zgomotele pe care le-a făcut atunci să fi ajuns la microfoane, apoi la boxele montate lângă paturile lor.

Îşi priveşte cu atenţie mâinile şi observă broboane minuscule în lumina lumânării. Da, sunt umede. Roua de dimineaţă e încă proaspătă pe ele.

Acum, în bucătărie, Malorie inspiră adânc înainte de-a sufla în lumânare. Se uită de jur-împrejurul încăperii micuţe, iar privirea i se opreşte asupra ustensilelor ruginite şi a tacâmurilor crăpate. Asupra cutiei de carton pe care-o foloseşte drept coş de gunoi. Asupra scaunelor, dintre care o parte mai

sunt întregi doar pentru că sunt legate cu sfoară. Pereții sunt murdari. Din cauza țărânei de pe picioarele și mâinile copiilor. Dar au și pete mai vechi. Partea de jos a pereților de pe hol este decolorată, plină de pete purpurii intrate în tencuială, care au devenit maro odată cu trecerea timpului. Sunt pete de sânge. Și covorul din sufragerie e decolorat, oricât de mult a frecat Malorie la el. În casă nu mai există niciun produs de curățenie care s-o ajute să-l șteargă. Cu mult timp în urmă, Malorie a umplut gălețile cu apă din fântână și, folosindu-se de-un sacou, a început să îndepărteze petele din toată casa. Dar acestea au refuzat să dispară. Chiar și cele nu foarte persistente au rămas la locul lor, o frântură din dimensiunea lor inițială, dar tot îngrozitor de vizibile. O cutie cu lumânări ascunde o pată enormă în holul de la intrare. Canapeaua din sufragerie e trasă într-un unghi bizar, ca să mascheze două urme care lui Malorie i se pare că seamănă cu niște capete de lupi. La etaj, lângă scările ce duc la mansardă, un teanc de haine vechi ascunde câteva zgârieturi purpurii, săpate adânc în baza peretelui. Iar la trei metri distanță, dai peste cea mai întunecată pată din casă. Nu se folosește de partea din spate a celui de-al doilea nivel al casei, căci nu îndrăznește să se aventureze până acolo.

Pe vremuri, aceasta fusese o casă șic dintr-o suburbie șic a orașului Detroit. Odinioară, fusese o casă primitoare și sigură. Cu doar o jumătate de deceniu în urmă, un agent de vânzări imobiliare s-ar fi mândrit cu o astfel de casă. Însă, în dimineața asta, ferestrele îi sunt acoperite cu cartoane și bucăți de lemn. Apa nu curge la robinete. O găleată de lemn încăpătoare stă așezată pe blatul de gătit din bucătărie. Domnește un miros stătut. Nu găsești nicăieri vreo jucărie normală pentru copii. Bucăți de lemn dintr-un scaun sfărâmat au fost cioplite pentru a juca rolul unor omuleți. Pe ele au fost pictate chipuri

miniaturale. Dulapurile sunt goale. Pe pereți nu se zărește niciun tablou. Pe sub ușa din spate pătrund cabluri ce duc până la dormitoarele de la etaj, unde câteva boxe îi previn pe Malorie și pe copii asupra oricărui zgomot venit din afara casei. Astfel decurge traiul de zi cu zi al celor trei. Lungi perioade de timp nu ies deloc afară. Când o fac, se leagă la ochi.

Copiii n-au văzut niciodată cum arată lumea din afara casei lor. Nici măcar prin ferestre. Iar Malorie n-a mai privit-o de mai bine de patru ani.

Patru ani!

Nu trebuie să ia chiar azi decizia. E octombrie în statul Michigan. E frig. O călătorie de treizeci și doi de kilometri pe râu e prea grea pentru copii. S-ar putea să fie prea necopți pentru așa ceva. Dacă vreunul dintre ei va cădea în apă? Ce-ar face Malorie, legată la ochi, în acest caz?

Un accident, își spune Malorie în gând. *Oribil, ce mai! După toate aceste sacrificii, după ce-a supraviețuit atâta timp... Să moară din cauza unui accident...*

Malorie se uită la draperii. Izbucnește în plâns. Vrea să țipe la cineva. Vrea să implore pe cineva care ar vrea să o asculte. *E prea nedrept!* i-ar zice. *E o cruzime!*

Privește peste umăr, spre intrarea în bucătărie și spre holul ce duce către dormitorul copiilor. Dincolo de tocul fără ușă, copiii dorm adânc, acoperiți cu o pătură neagră, feriți de lumină, fără să vadă nimic în jur. Nu mișcă niciunul. Nu dau semne că ar fi treji. Totuși, s-ar putea să o asculte. Uneori, pentru că au fost mereu siliți să-și ciulească urechile, din cauza importanței pe care ea a acordat-o auzului, Malorie crede că cei mici o pot auzi cum gândește.

Ar putea aștepta zile mai însorite, căldura, ar putea acorda mai multă atenție construirii unei bărci mai solide. I-ar putea

lămuri pe copii, ar putea asculta și ce au ei de spus. Sugestiile lor i-ar putea fi de folos. Au doar patru ani, însă sunt antrenați *să asculte*. Sunt capabili să dirijeze o barcă ce-ar trebui pilotată orbește. Malorie n-ar fi în stare să facă această călătorie fără ei. Are nevoie de auzul lor. Oare i-ar fi de folos și sfaturile lor? La patru ani, ar avea ei ceva de spus despre *când* anume ar fi cel mai potrivit moment să-și părăsească pentru totdeauna casa?

Lăsându-se greoi într-un scaun din bucătărie, Malorie se luptă să-și stăpânească lacrimile. Cu degetul mare al piciorului ei dezgolit bate ușor în linoleumul decolorat. Încet, încet, ridică privirea spre capătul de sus al treptelor ce duc spre pivniță. În acel loc a stat odată de vorbă cu un bărbat pe nume Tom despre un bărbat pe nume Don. Privește spre chiuvetă, la care Don a cărat odată găleți cu apă din fântână, tremurând de frig după ce se întorsese de afară. Aplecându-se în față, poate vedea pridvorul unde Cheryl obișnuia să pregătească hrana pentru păsări. Iar între ea și ușa din față se află sufrageria, tăcută și întunecată, unde plutesc prea multe amintiri despre prea mulți oameni ca să poată fi asimilate de o singură minte.

Patru ani, se gândește ea, și-și dorește să-și înfigă cu totul pumnul în perete.

Malorie știe destul de bine că patru ani se pot transforma cu ușurință în opt. Iar opt devin cu iuțeală doisprezece. Și copiii se transformă în adulți. Adulți care n-au văzut cerul niciodată. Care n-au privit niciodată printr-o fereastră. Ce influență ar avea asupra minților lor faptul că, timp de doisprezece ani, au trăit precum niște vite bune de tăiat? Există oare un punct, se-ntreabă Malorie, în care norii de pe cer încep să se destrame și singurul loc în care s-ar simți ca acasă se află în spatele bentițelor negre cu care sunt legați la ochi?

Malorie își înghite nodul din gât și își închipuie cum îi va crește de una singură până ce vor deveni adolescenți.

Ar putea oare s-o facă? Ar putea să-i protejeze încă zece ani de-acum încolo? Ar putea oare să-i apere până o vor putea apăra și ei pe ea? Și pentru ce? Ce fel de viață protejează ea pentru ei?

Ești o mamă rea! își zice în gând.

Pentru că n-ai găsit un mod de-a le permite să cunoască imensitatea cerului. Pentru că n-ai găsit un mod de a-i lăsa să zburde liberi prin curte, pe stradă, prin cartierul plin de case goale și mașini abandonate și rablagite. Și pentru că nu i-ai lăsat măcar o dată, o singură dată, să arunce o privire către spațiu, acolo unde cerul devine negru și pare, dintr-odată, pătat cu stele, o adevărată minune!

Le salvezi viețile pentru o viață care nu merită trăită.

Malorie observă cum draperiile își pierd încă o fracțiune din densitate, îngăduind privirii să vadă, ca printr-o perdea de lacrimi, dincolo de ele. Dacă e ceață, nu va mai zăbovi mult. Și dacă o poate ajuta, dacă îi poate ascunde pe ea și pe copiii ei în timp ce se îndreaptă către râu, către barcă, atunci ar trebui să-i trezească chiar acum.

Lovește masa din bucătărie cu palma, apoi își șterge lacrimile.

Malorie se ridică și iese din bucătărie, apoi traversează holul și intră în dormitorul copiilor.

— Băiete! strigă. Fato! Ridicați-vă!

Dormitorul este întunecos. Singura lui fereastră e acoperită cu atât de multe pături, încât lumina soarelui, chiar și când acesta e la zenit, să nu poată pătrunde prin ele. Pe podea sunt întinse două saltele, una într-o parte și cealaltă în partea opusă a camerei. Deasupra lor se află domuri negre. Demult, plasa de sârmă pentru păsări, care acum a devenit suport pentru țesătura neagră, era folosită pentru a împrejmui o mică grădină aflată lângă fântână, în curtea din spate a casei. Însă în ultimii

patru ani, aceasta a servit drept scut, protejându-i pe copii nu de ceea ce i-ar putea zări pe ei, ci de ceea ce *ei* înşişi ar putea zări. Sub ea, Malorie aude mişcare, aşa că se lasă în genunchi şi slăbeşte sârma înfăşurată în jurul cuielor bătute în podeaua dormitorului. Deja a scos din buzunar bentiţele în clipa în care copiii o privesc cu ochi somnoroşi şi cu expresii buimace.

— Mami?

— Sccularea! Acum! Mami vrea să vă mişcaţi cât mai iute.

Amândoi copiii răspund cu promptitudine. Nu se vaită şi nici nu se plâng.

— Unde mergem? întreabă Fata.

Malorie îi întinde o bentiţă şi-i spune:

— Pune-ţi asta! Plecăm pe râu!

Cei doi copii iau bentiţele şi-şi leagă cârpele negre în dreptul ochilor. Cunosc prea bine succesiunea mişcărilor. Sunt experţi, asta dacă, la patru ani, poţi fi expert în ceva. Asta îi frânge inima lui Malorie. Sunt doar copii şi-ar trebui să fie curioşi. Ar trebui s-o întrebe de ce, chiar astăzi, trebuie să plece pe râu - un râu pe care n-au mai mers niciodată.

Însă, în loc de asta, ei doar fac ce li se spune.

Malorie încă nu-şi leagă bentiţa la ochi. Trebuie, mai întâi, să-i pregătească pe copii.

— Ia-ţi puzzle-ul! îi spune ea Fetei. Şi, amândoi, luaţi-vă păturile!

E nerăbdătoare, fără să ştie de ce. Pare mai degrabă isterică. Trecând din cameră în cameră, Malorie se uită după diverse lucruri, mici chestii care le-ar putea trebui pe drum. Brusc, se simte groaznic de nepregătită. Nesigură pe ea, de parcă întreaga casă şi pământul de sub ea au dispărut cu totul, expunând-o lumii de afară. Totuşi, în nebunia momentului, se agaţă cu încăpăţânare de gândul că trebuie să fie legaţi la ochi. Orice unealtă ar lua cu

ea, orice obiect casnic ar folosi pe post de armă, știe că bentițele sunt cea mai puternică protecție pe care o au.

— Luați-vă și păturile! le reamintește, ascultând cum cele două trupuri micuțe se pregătesc pentru călătorie.

Apoi intră în camera lor, pentru a-i ajuta. Băiatul, micuț de statură pentru vârsta lui, dar cu mușchi puternici, ce-o fac tare mândră pe Malorie, are de ales între două cămăși prea mari pentru el. Odinioară i-au aparținut unui adult, demult dispărut și el. Malorie alege în locul lui și privește cum părul negru al băiatului dispare înghițit de țesătură, după care reapare prin gaura pentru cap. Oricât ar fi de tulburată, Malorie tot trebuie să recunoască faptul că băiatul a crescut mult în ultima vreme.

Fata, de înălțime normală pentru vârsta ei, încearcă să-și tragă peste cap o rochie pe care ea și Malorie au cusut-o împreună dintr-un vechi cearșaf de pat.

— E destul de răcoare afară, Fato! Doar o rochie nu o să te apere de frig.

Fata se încruntă; are părul ciufulit, căci doar ce s-a trezit.

— O să port și pantaloni, mami. Și-avem și păturile cu noi.

Furia o sufocă pe Malorie. Nu vrea să-ntâmpine niciun fel de rezistență. Nu azi. Nici chiar dacă Fata are dreptate.

— *Fără rochii astăzi!*

Lumea de-afară, mallurile pustii și restaurantele, miile de mașini nefolosite, produsele uitate pe rafturile prăfuite din magazine, toate exercită un soi de presiune asupra casei. Toate șoptesc ce îi așteaptă afară.

Ia o haină din șifonierul înghesuit în micuțul dormitor din capătul holului. Apoi iese din camera în care știe că a intrat pentru ultima oară.

— Mami, zice Fata, întâlnindu-se cu ea pe hol. Avem nevoie de claxoanele pentru biciclete?

Malorie inspiră adânc.

— Nu! îi răspunde Fetei. Vom sta împreună. Toată călătoria.

În timp ce Fata se întoarce în dormitor, Malorie se gândește la cât de jalnic e faptul că acele claxoane de bicicletă reprezintă cea mai mare bucurie a copiilor ei. S-au jucat cu ele ani în șir. De când se știu au claxonat în sufrageria casei. Zgomotul lor asurzitor obișnuia s-o scoată din minți pe Malorie. Însă ea nu li le-a luat niciodată. Nu le-a ascuns niciodată. Chiar și când hormonii proaspetei mămici își făceau de cap, Malorie a înțeles că, în această lume, orice lucru care-i face pe copii să chicotească de bucurie este un lucru bun.

Chiar și atunci când acele obiecte îl speriau de moarte pe Victor.

Lui Malorie îi este tare dor de câine! În primele zile când a rămas singură cu copiii, fantezia ei de-a porni pe râu îl includea și pe Victor, un border collie, așezat cuminte lângă ea, în barcă. Victor avea să-i avertizeze de apropierea vreunui animal. Și ar fi putut să sperie vreun potențial atacator.

— Bun! spune ea, rămânând cu trupu-i zvelt în cadrul ușii de la dormitorul copiilor. Gata! Acum plecăm!

Uneori, în timpul unor după-amiezi deosebit de plictisitoare sau al unor seri vijelioase, Malorie le spunea copiilor că s-ar putea să vină și ziua asta. Da, le mai vorbise despre râu și altădată. Despre o călătorie. Avea grijă să nu îi spună niciodată „evadare", pentru că nu putea suporta să-i lase să creadă că viețile lor de zi cu zi erau ceva de care să fugi la un moment dat. În loc de asta, îi avertiza că va veni o dimineață în care o să-i trezească-n grabă, cerându-le să se pregătească să-și părăsească pentru totdeauna casa. Știa că ei îi vor intui nesiguranța la fel de ușor pe cât le era să audă un păianjen cățărându-se pe geamul unei ferestre acoperite de-o draperie.

Ani la rând, au ţinut în bufet un săculeţ cu mâncare, lăsată acolo până se-nvechea, dar pe care o înlocuiau de fiecare dată cu alimente proaspete, dovada lui Malorie, semnul ei, că *s-ar putea* să îi trezească aşa cum îi tot ameninţa că s-ar putea s-o facă. *Vedeţi voi*, îşi spunea ea în gând, verificând neliniştită draperiile, *mâncarea din bufet face şi ea parte dintr-un plan.*

Iar acum venise şi ziua aceea. Dimineaţa asta. Ora asta. *Ceaţa.*

Băiatul şi Fata fac câte un pas în faţă, iar Malorie se lasă în genunchi în faţa lor. Le verifică bentiţele. Sunt legate bine. În clipa asta, privind de la un chip la altul, Malorie înţelege pe deplin că, în sfârşit, călătoria lor a început.

— Ascultaţi-mă! le spune ea, apucându-i de bărbie. Astăzi vom pleca pe râu, cu barca. S-ar putea să fie o călătorie lungă. Dar e extrem de important să faceţi amândoi tot ce v-am zis că trebuie să faceţi. Înţelegeţi?

— Da.

— Da.

— E frig afară. Aveţi păturile cu voi. Aveţi cu ce să vă legaţi la ochi. Nu mai aveţi nevoie de nimic altceva acum. Mă înţelegeţi?

— Da.

— Da.

— Sub nicio formă nu trebuie să vă daţi jos bentiţele! Dacă le daţi jos, o să vă fac rău. Înţelegeţi?

— Da.

— Da.

— Am nevoie de urechile voastre. Am nevoie ca voi doi să ascultaţi cu cea mai mare atenţie. Pe râu, va trebui să ascultaţi ce se întâmplă dincolo de apă, dincolo de pădure. Dacă auziţi vreun animal în pădure, îmi spuneţi. Dacă auziţi ceva în apă, îmi spuneţi. Aţi înţeles?

— Da.

— Da.

— *Nu* puneți întrebări care n-au legătură cu râul. Tu vei sta în față, spune ea, bătându-l ușor cu palma pe Băiat. Apoi o bate și pe Fată și-i spune: Iar tu vei sta în spate. Când urcăm în barcă, o să vă arăt eu locurile voastre. Eu voi fi la mijloc și voi vâsli. Nu vreau să vorbiți unul cu altul cât stați în barcă decât dacă e despre ceva ce-ați auzit în pădure. Sau pe râu. S-a-nțeles?

— Da.

— Da.

— Sub niciun chip nu ne oprim. Nu până nu ajungem unde trebuie să ajungem. O să vă spun eu când ajungem acolo. Dacă vi se face foame, mâncați din săculeț.

Malorie lipește săculețul de dosurile mânuțelor lor.

— Să n-adormiți! Să *nu* adormiți! Astăzi am nevoie de auzul vostru mai mult ca niciodată.

— Vom lua și microfoanele cu noi? întreabă Fata.

— Nu.

În timp ce vorbește, Malorie privește de la un chip legat la ochi la altul.

— Când vom ieși din casă, ne vom ține de mână și vom porni pe cărarea care duce la fântână. Vom trece prin micul luminiș din pădurea din spatele casei. Cărarea către râu e năpădită de buruieni. S-ar putea să ne dăm drumul la mâini câteodată, iar dacă o vom face, vreau ca voi doi să vă țineți de haina mea sau unul de altul. S-a-nțeles?

— Da.

— Da.

Le-o fi frică?

— Ascultați-mă! Vom merge într-un loc în care n-ați mai fost. Ne vom îndepărta de casă mai mult ca niciodată. Există

lucruri pe-acolo care vă vor face rău, care-i vor face rău lui mami, dacă nu m-ascultați, acum, în dimineața asta!

Copiii rămân tăcuți.

— Ați înțeles?

— Da.

— Da.

Malorie i-a antrenat foarte bine.

— Bun, zice ea, iar în glas i se simte o urmă de isterie. Plecăm! Plecăm chiar acum! *Plecăm!*

Le apasă capetele de fruntea ei.

După care, ia fiecare copil de mână. Traversează casa cu iuțeală. În bucătărie, tremurând, Malorie se șterge la ochi și-și scoate bentița din buzunar. Se leagă strâns la ceafă și-și prinde și părul lung și negru cu ea. Se oprește, cu mâna pe clanță, clanța ușii care dă spre cărarea pe care a cărat nenumărate găleți cu apă.

E gata să lase casa-n urmă. Clipa aceasta o copleșește.

Când deschide ușa, aerul rece năvălește înăuntru, iar Malorie pășește afară, cu ochii minții încețoșați de groază și de scenarii prea înfiorătoare pentru a le fi descrise copiilor. Se bâlbâie când vorbește. De fapt, aproape țipă:

— Țineți-mă de mână! Amândoi!

Băiatul o apucă pe Malorie de mâna stângă. Fata își strecoară degetele micuțe în mâna ei dreaptă.

Legați la ochi, ies toți trei din casă.

Fântâna se află la optsprezece metri distanță. Bucățele de lemn, odinioară parte a ramelor unor tablouri, mărginesc cărarea, așezate acolo pentru a-i ghida în direcția cea bună. Cei doi copii le-au atins de nenumărate ori cu vârfurile pantofilor. Malorie le-a zis odată că apa din fântână e singurul medicament de care vor avea nevoie vreodată. Datorită acestui lucru,

Malorie o știe foarte bine, copiii au arătat întotdeauna respect față de fântână. Și nu s-au plâns niciodată că trebuie să aducă apă de-acolo și s-o care împreună cu ea.

Pământul de lângă fântână e plin de denivelări. Pare nefiresc la atingere și foarte moale.

— Aici e luminișul, îi anunță Malorie.

Îi conduce pe copii cu atenție. O a doua cărare începe la nouă metri depărtare de fântână. Intrarea pe această potecă e îngustă, despărțind codrul în două. Râul se află la mai puțin de nouăzeci de metri distanță. În fața copacilor, Malorie le dă drumul copiilor, pentru a putea pipăi în jur după intrarea aproape nevăzută.

— Țineți-vă de haina mea!

Bâjbâie de-a lungul ramurilor până dă de un maiou legat de un copac care străjuiește intrarea în pădure. Ea însăși l-a legat aici, cu mai bine de trei ani în urmă.

Băiatul se agață de buzunarul ei, iar ea simte cum Fata se prinde de buzunarul băiatului. Malorie le vorbește în timp ce înaintează, întrebându-i tot timpul dacă se țin unul de altul. Crengile copacilor o împung în față. Însă ea nu se plânge.

Destul de repede, ajung la semnul pe care Malorie l-a înfipt în pământ. Piciorul spintecat al unui scaun din bucătărie, înfipt în mijlocul cărării, pentru ca ea să dea peste el, să se împiedice, să-l recunoască.

A descoperit barca în urmă cu patru ani, legată la doar cinci case depărtare de casa lor. A trecut mai bine de o lună de când a verificat-o ultima oară, dar crede că se află în continuare acolo. Totuși, îi este greu să nu-și închipuie ce-i mai rău. Dacă a ajuns cineva la ea înainte lor?! O altă femeie, nu cu mult diferită de ea, trăind la cinci case mai încolo, care, în ultimii patru ani, și-a tot adunat suficient curaj ca să se desprindă de aceste

locuri. O femeie care, odată, s-a împiedicat și a căzut pe malul acesta alunecos și a simțit același pai de care să se agațe, vârful ascuțit al unei bărci cu vâsle.

Aerul tare înțeapă zgârieturile de pe chipul lui Malorie. Copiii nu se plâng.

Asta nu-i copilărie! se gândește Malorie, conducându-i cu hotărâre spre râu.

Și atunci o aude. Înainte de-a ajunge la ponton, aude cum barca se leagănă pe ape. Se oprește și verifică încă o dată bentițele copiilor, strângându-le și mai bine. Îi trage după ea pe scândurile din lemn.

Da, se gândește, *e încă aici*. La fel ca mașinile rămase în continuare parcate pe strada din fața casei ei. La fel ca toate clădirile de pe stradă, rămase în continuare goale.

E mult mai frig aici, în afara pădurii, departe de casă. Zgomotul apei e deopotrivă înspăimântător și palpitant. Se lasă în genunchi în dreptul locului în care crede că se află barca, apoi dă drumul mâinilor copiilor și pipăie după capătul din oțel. Mai întâi, degetele ei găsesc funia care ține barca legată.

— Băiete! spune ea, trăgând de capătul metalic, rece ca gheața, al bărcii și apropiindu-l de ponton. În față! Treci în față!

Îl ajută pe Băiat. Odată ajuns în siguranță în barcă, îi apucă fața cu ambele mâini și îi repetă:

— Ascultă! Dincolo de ape. *Ascultă!*

Îi spune Fetei să rămână pe ponton în timp ce, orbecăind, dezleagă funia, înainte de-a se așeza pe banca din mijlocul bărcii. Șezând doar pe jumătate, o ajută și pe Fată să urce la bord. Barca se clatină o dată violent, iar Malorie o strânge prea tare de mână pe Fată. Aceasta însă nu țipă de durere.

Sunt frunze, rămurele și apă pe fundul bărcii. Malorie bâjbâie printre ele ca să găsească vâslele pe care le-a ascuns undeva

în partea dreaptă. Vâslele sunt reci. Şi ude. Miros a mucegai. Le aşază în locaşurile din oţel. Sunt rezistente şi se simt dure la atingere când se foloseşte de una dintre ele pentru a împinge barca de lângă ponton. Apoi...

Plutesc pe râu.

Apa e liniştită. Dar sunt înconjuraţi de zgomote. În pădure se-aud mişcări.

Malorie se gândeşte la ceaţă. Speră că le-a mascat evadarea.

Însă ceaţa se va risipi.

— Copii, spune Malorie, gâfâind, *ascultaţi!*

În sfârşit, după patru ani în care a aşteptat, s-a pregătit şi şi-a adunat curajul de-a pleca, femeia vâsleşte şi se îndepărtează de ponton, de mal şi de casa care i-a protejat pe ea şi pe copii, i se pare ei, o viaţă întreagă.

Doi

Mai sunt nouă luni până la naşterea copiilor. Malorie locuieşte cu sora ei, Shannon, într-o clădire închiriată pe care n-a zugrăvit-o nimeni. S-au mutat aici cu trei săptămâni înainte, în pofida îngrijorării arătate de prietenii lor. Malorie şi Shannon sunt amândouă femei inteligente şi populare, dar când se sunt împreună, au tendinţa să devină niţel cam recalcitrante, lucru vizibil încă din ziua în care şi-au cărat împreună cutiile în casă.

— Mă gândeam c-ar fi mai bine să iau eu dormitorul cel mare, a zis Shannon, rămasă pe holul de la primul etaj al casei. Dat fiind că eu am şifonierul mai mare.

— Ei, şi tu, i-a răspuns Malorie, ţinând în braţe o ladă pentru sticle de lapte plină cu cărţi necitite. Priveliştea e mai frumoasă din camera aia.

Surorile s-au ciondănit îndelung pe această temă, conştiente amândouă că nu făceau decât să dea dreptate familiei şi prietenilor luându-se la harţă încă din prima lor seară petrecută împreună. În cele din urmă, Malorie s-a arătat de acord să dea cu banul, care, surprinzător, a căzut în favoarea lui Shannon, fapt pe care Malorie încă îl mai suspectează c-ar fi fost o făcătură.

Astăzi, Malorie nu se gândeşte la lucrurile mărunte pe care le face sora ei şi care pe ea o scot din minţi. Nu curăţă tăcută după Shannon, nu închide uşile dulapurilor, nu merge pe urma şirurilor de pulovere sau şosete aruncate pe holuri.

Nu pufneşte, pasiv, clătinând din cap în timp ce porneşte maşina de spălat vase sau când mută din loc una dintre cutiile lui Shannon rămase nedesfăcute în mijlocul sufrageriei, deşi le stă în drum amândurora. În loc de toate astea, şade în faţa oglinzii din baia de la parter, goală puşcă, şi-şi examinează burta.

S-a mai întâmplat să nu-ţi vină ciclul o lună, îşi spune în gând. Dar nu se consolează cu această idee, căci se simte neliniştită de ceva vreme, ştiind că ar fi trebuit să-şi ia măsuri de precauţie cu Henry Martin.

Părul negru îi atârnă până la umeri. Buzele i se curbează în jos, într-o strâmbătură curioasă. Îşi aşază palmele pe abdomenul plat şi încuviinţează încet din cap. Orice explicaţie i-ar trece prin minte, se *simte* gravidă.

— Malorie! strigă Shannon din sufragerie. Ce tot *faci* acolo?

Malorie nu-i răspunde. Se răsuceşte într-o parte şi-şi lasă capul pe un umăr. Ochii albaştri par cenuşii în lumina slabă din baie.

Îşi sprijină palma ferm pe linoleumul roz care îmbracă chiuveta şi-şi arcuieşte spatele. Încearcă să-şi facă abdomenul să pară mai plat, de parcă acest lucru ar putea dovedi că nu adăposteşte o viaţă în interior.

— Malorie! strigă iar Shannon. Se difuzează un alt reportaj la televizor! Se-ntâmplă ceva în Alaska.

Malorie îşi aude sora, dar, momentan, pentru ea, nu prea contează ce se întâmplă în lumea de-afară.

În ultimele zile, internetul a fost invadat de o poveste pe care oamenii o numesc „Raportul Rusia". Potrivit acestuia, un

bărbat care călătorea pe locul pasagerului într-un camion pe o autostradă năpădită de zăpadă din apropierea orașului Sankt Petersburg i-a cerut prietenului său, care conducea, să tragă pe dreapta și apoi l-a atacat, smulgându-i buzele cu unghiile. Pe urmă, și-a curmat viața în zăpadă, folosind un mic fierăstrău găsit în cutia patului din cabină.

O poveste de-a dreptul morbidă, însă una a cărei notorietate Malorie o pune pe seama modului aparent lipsit de sens în care internetul face celebre evenimente întâmplătoare. Apoi, însă, a mai apărut o poveste. Împrejurări asemănătoare. De data asta în Iakutsk, la vreo opt mii de kilometri depărtare de Sankt Petersburg. Acolo, o mamă, „zdravănă" din toate punctele de vedere, și-a îngropat copiii de vii în grădina casei, apoi s-a sinucis cu ajutorul marginilor ascuțite ale unor farfurii sparte.

O a treia poveste, în Omsk, Rusia, la aproape trei mii două sute de kilometri sud-est de Sankt Petersburg, a apărut online și-a devenit rapid unul dintre cele mai discutate subiecte de pe toate site-urile de socializare. De data asta însă exista și-o filmare.

Malorie a rezistat cât a rezistat în fața videoclipului care înfățișa un bărbat cu o secure în mână, cu barba roșie de sânge, încercând să-l atace pe bărbatul nevăzut care-l filma. În cele din urmă, a reușit.

Dar Malorie n-a mai văzut și partea cu pricina. Însă Shannon, întotdeauna mai melodramatică, a insistat să-i relateze știrea aceea înspăimântătoare.

— *Alaska*, repetă Shannon, prin ușa băii. Asta e-n *America*, Malorie!

Părul blond al lui Malorie trădează originile finlandeze ale mamei lor. Malorie seamănă mai mult cu tatăl ei: privirea intensă, profundă, și pielea netedă și fermă a unui nordic. Fiind

crescute în Upper Peninsula[1], visau amândouă să locuiască undeva mai la sud, în apropiere de Detroit, unde-și imaginau că ar fi petreceri, concerte, slujbe de vis și o mulțime de bărbați.

Cea din urmă dorință nu s-a dovedit tangibilă pentru Malorie până ce nu l-a întâlnit pe Henry Martin.

— Sfinte Sisoe! răcnește Shannon. E posibil să se fi petrecut ceva și-n Canada. E treabă serioasă, Malorie! Ce *faci* acolo?

Malorie dă drumul la robinet și lasă apa rece să-i curgă peste degete. Își aruncă niște apă pe față. Privește în oglindă și se gândește la părinții lor, rămași în continuare în Upper Peninsula. Habar n-au ei de existența lui Henry Martin! Nici măcar n-a mai vorbit cu el din acea unică noapte petrecută împreună. Și totuși, iat-o aici, legată, poate pentru totdeauna, de el!

Ușa băii se deschide brusc. Malorie întinde mâna după un prosop.

— Isuse, Shannon!

— Malorie, m-ai auzit? Povestea este pretutindeni. Lumea începe să spună că are legătură cu zărirea unei chestii. Nu e ciudat? Doar ce-am auzit la CNN zicându-se că există un lucru comun la toate aceste incidente. Că victimele *au văzut* ceva înainte de-a ataca alți oameni și de a-și curma apoi viețile. Îți vine să crezi? Îți vine?

Malorie se răsucește încet spre sora ei. Chipul îi este lipsit de expresie.

— Hei, Malorie, ești bine? Să știi că nu arăți prea bine.

Malorie începe să plângă. Își mușcă buza de jos. A înhățat prosopul, dar nu s-a acoperit cu el. Stă în continuare în fața

[1] Una dintre cele două mari peninsule, cea de nord, care alcătuiesc statul Michigan, SUA (n. tr.).

oglinzii, ca și cum și-ar studia abdomenul dezgolit. Shannon observă acest lucru.

— Of, rahat! exclamă Shannon. Te temi că ești...

Malorie încuviințează cu o mișcare din cap. Surorile se apropie una de alta în baia roz, iar Shannon o ia în brațe pe Malorie, mângâind-o pe părul negru și liniștind-o.

— Bun! zice ea. Hai să nu ne panicăm! Hai să mergem să cumpărăm un test! Asta fac oamenii. În regulă? Nu-ți face griji! Pun pariu că mai mult de jumătate dintre cele care fac asemenea teste nici măcar nu sunt gravide.

Malorie nu-i răspunde. Doar oftează adânc.

— Bine! zice Shannon. Să mergem!

Trei

Până la ce distanță poate auzi cineva?

Lui Malorie îi este mult mai greu decât și-a imaginat vreodată să vâslească pe nevăzute. De prea multe ori barca a intrat în bancuri de nisip și s-a înțepenit acolo timp de minute bune. În acele momente, a fost asaltată de viziuni ale unor mâini nevăzute întinzându-se după legăturile care acopereau ochii copiilor. Degete ieșind din apă și ridicându-se tot mai sus, din mâlul aflat acolo unde râul întâlnește uscatul. Copiii n-au țipat, nu s-au plâns. Sunt prea răbdători pentru așa ceva.

Dar până la ce *distanță* poate auzi cineva?

Băiatul a ajutat la eliberarea bărcii, proptindu-și picioarele în trunchiul unui copac și împingând în el, iar acum Malorie poate vâsli din nou. În ciuda acestor prime obstacole, Malorie simte că înaintează. Un lucru îmbucurător. Păsările cântă în copaci, acum c-a răsărit și soarele. Animalele cutreieră desișul pădurii care îi înconjoară. Pești sar din apă, scoțând plescăituri care o fac pe Malorie să stea într-o continuă tensiune. Toate acestea sunt auzite. Nu și văzute.

Încă de la naștere, copiii au fost învățați să interpreteze zgomotele pădurii. Chiar și când erau bebeluși, Malorie obișnuia să-i lege la ochi cu tricouri și să-i poarte cu ea până la marginea

pădurii. Acolo, deși știa că sunt prea mici pentru a înțelege ce le spunea ea, le descria mereu zgomotele pădurii.

Frunze care foșnesc, le zicea. *Un animal mic, ca un iepure.* Mereu conștientă de faptul că avea să fie cu mult mai rău. Mai rău decât un urs. În acele zile, precum și-n cele care au urmat, după ce copiii au devenit suficient de mari pentru a înțelege, Malorie s-a antrenat cot la cot cu ei. Dar ea nu va auzi niciodată la fel de bine pe cât urmau ei să audă la un moment dat. Avea douăzeci și patru de ani când a izbutit să facă diferența dintre căderea unei picături de ploaie și o bătaie ușoară în geam, bazându-se doar pe ce auzea. Nu e de mirare: ea crescuse *văzând*. Oare acest lucru o transforma într-un profesor nepotrivit? Oare atunci când aducea frunze în casă și-i punea pe copii, legați la ochi, să identifice diferența dintre călcatul pe o frunză și zdrobirea uneia în palmă, oare atunci le preda lecții greșite?

Până la ce distanță poate auzi cineva?

Băiatului îi plac peștii, o știe prea bine. Malorie a prins de multe ori pești în râu, folosindu-se de o undiță ruginită, improvizată dintr-o umbrelă găsită în pivniță. Băiatului îi plăcea să-i vadă zbătându-se în găleata de la fântână, adusă în bucătărie. Uneori îi mai și desena. Malorie își aduce aminte că se gândea că va trebui să prindă toate animalele de pe planetă și să le aducă acasă, pentru a-i învăța pe copii cum arată. Oare ce altceva le-ar plăcea, dacă ar avea ocazia să-l vadă? Ce ar gândi Fata dacă ar vedea o vulpe? Sau un raton? Chiar și mașinile erau un mit, dat fiind că doar desenele stângace ale lui Malorie le serveau ca exemple. Cizme, tufișuri, grădini, vitrine, clădiri, străzi și stele. Da, ea trebuia să recreeze tot globul pentru ei. Dar cel mai bun lucru pe care-l aveau erau peștii. Iar Băiatului îi plăceau la nebunie.

Acum, pe râu, auzind o altă plescăitură, ea-şi face mai puţine griji că Băiatului îi va da ghes curiozitatea să-şi scoată legătura.

Până la ce distanţă poate auzi cineva?

Malorie are nevoie ca micuţii să audă *în* copaci, *în* vânt, *în* mâlul de pe maluri ce duce către o lume plină de creaturi vii. Râul este un amfiteatru, cugetă Malorie, vâslind.

Dar, totodată, e şi-un mormânt.

Copiii *trebuie* să asculte.

Malorie nu poate scăpa de imaginile unor mâini răsărind din întuneric, înhăţând capetele copiilor, îndepărtându-le dinadins legăturile de la ochi.

Răsuflând anevoios şi asudând, Malorie se roagă ca o persoană să poată auzi până la o distanţă suficient de sigură.

Patru

Malorie șofează. Surorile se folosesc de mașina ei, un Ford Festiva din 1999, pentru că-n ea a rămas mai multă benzină. Sunt la doar cinci kilometri de casă și, totuși, întâlnesc semne că lucrurile s-au schimbat.

— Uite! zice Shannon, arătând spre mai multe case. Pături atârnate în geamuri!

Malorie încearcă să ia aminte la spusele lui Shannon, dar gândurile îi zboară întruna la burtica ei. Explozia de știri despre Raportul Rusia o îngrijorează, dar ea nu le ia la fel de în serios precum sora ei. Alți oameni de pe internet sunt, la fel ca Malorie, ceva mai sceptici. Ea citește bloguri, în special unul care se numește *Oameni creduli*, care postează fotografii cu indivizi luându-și măsuri de siguranță, sub care adaugă comentarii amuzante. În timp ce Shannon mai arată din când în când cu degetul pe geam, apoi își umbrește ochii, Malorie se gândește la o astfel de poză. Înfățișează o femeie care-și atârnă o pătură la fereastră. Sub ea, se află un text: *Dragă, ce-ai zice dacă am muta patul chiar aici?*

— Îți vine să crezi? spune Shannon.

Malorie dă din cap fără să scoată măcar o vorbă. Virează la stânga.

— Haide! continuă Shannon. Trebuie să recunoşti şi tu, lucrurile încep să devină interesante!

Parţial, Malorie e de acord cu ea. Lucrurile *sunt* interesante. Pe trotuar, un cuplu trece acoperindu-şi tâmplele cu câte un ziar. Unii şoferi conduc cu oglinzile retrovizoare răsucite în sus. În adâncul minţii, Malorie se întreabă dacă acestea sunt semne ale faptului că societatea începe să considere că ceva e-n neregulă. Şi dacă da, *ce anume*?

— Nu înţeleg, spune Malorie, în parte încercând să scape de gândurile care nu-i dau pace şi în parte devenind interesată de subiect.

— Ce nu înţelegi?

— Oamenii cred că e nesigur să priveşti afară? Către orice *direcţie*?

— Da, răspunde Shannon. Exact asta cred oamenii. Lucru pe care ţi-l tot repet.

Shannon, se gândeşte Malorie, exagerează mereu.

— Bine, dar e o nebunie, zice ea. Şi uită-te la tipul acela!

Shannon priveşte în direcţia pe care i-o indică Malorie. Apoi se uită în altă parte. Un bărbat îmbrăcat cu un costum elegant merge folosindu-se de un baston pentru nevăzători. Are ochii închişi.

— Nimănui nu-i este ruşine să se comporte aşa, spune Shannon, cu ochii aţintiţi asupra pantofilor cu care este încălţată. Aşa bizară a devenit toată povestea.

Când ajung în parcarea farmaciei Stokely's Drugs, Shannon îşi ţine mâna deasupra ochilor, ca pentru a se feri de soare. Malorie observă acest lucru, apoi îşi plimbă privirea prin parcare. Şi alţii se comportă la fel.

— Ce anume ţi-e teamă c-ai să vezi? întreabă.

— Nimeni nu ştie încă răspunsul.

Malorie a mai văzut de cel puţin o mie de ori firma mare şi galbenă a farmaciei. Însă parcă n-a fost niciodată atât de puţin îmbietoare.

Hai să-ţi cumpărăm primul tău test de sarcină, îşi spune în gând în timp ce iese din maşină. Surorile traversează parcarea.

— Cred că sunt lângă raionul de *medicamente*, şopteşte Shannon, deschizând uşa, cu ochii în continuare acoperiţi.

— Shannon, încetează!

Malorie porneşte către sectorul pentru planificare familială. Acolo găseşte First Response, Clearblue Easy, New Choice şi alte şase mărci.

— Sunt aşa de multe! se miră Shannon, luând un test de pe raft. Nu mai foloseşte nimeni prezervative?

— Pe care să-l iau?

Shannon ridică din umeri.

— Acesta arată la fel de bine ca toate celelalte.

Un bărbat care stă în faţa aceluiaşi raft, ceva mai încolo, deschide o cutie cu pansamente. Ridică unul în dreptul ochiului.

Surorile aduc testul la casă. Andrew, care e de aceeaşi vârstă cu Shannon şi care a invitat-o odată la o întâlnire, e de serviciu. Malorie vrea ca totul să se termine cât mai repede.

— Uau! exclamă Andrew, scanând codul de bare de pe cutia micuţă.

— Taci, Andrew! îl repede imediat Shannon. Este pentru căţeaua noastră.

— Acum aveţi şi câine?

— Da, zice Shannon, luând punga în care el a pus testul. Şi să ştii că e foarte populară printre vecinii noştri.

Drumul până acasă e o adevărată tortură pentru Malorie. Punga de plastic dintre scaune sugerează că viaţa ei s-a schimbat deja.

— Uite! spune Shannon, arătând pe geamul maşinii cu aceeaşi mână pe care a folosit-o pentru a-şi feri privirea.

Surorile se apropie încet de un stop. Lângă casa din colţul străzii văd o femeie urcată pe o scară mică, bătând în cuie o cuvertură peste ferestrele mari ale casei.

— După ce ne întoarcem, exact acelaşi lucru o să-l fac şi eu, spune Shannon.

— Shannon!

Strada lor, de obicei plină de copiii vecinilor, e pustie. Fără biciclete albastre, pline de abţibilduri. Fără bâte care să lovească mingi de Wiffle[1].

Odată ajunse înăuntru, Malorie se duce aţă în baie, iar Shannon dă imediat drumul la televizor.

— Cred că nu trebuie decât să faci pipi pe el, Malorie! strigă Shannon la ea.

Aflată în baie, Malorie poate asculta şi ea ştirile.

În momentul în care Shannon ajunge la uşa băii, Malorie se holbează deja la fâşia roz, clătinând din cap.

— Ei, drăcie! exclamă Shannon.

— Trebuie să-i sun pe mama şi pe tata, zice Malorie.

O parte din ea începe deja să-şi adune curajul, ştiind că, deşi e singură, are de gând să păstreze acest copil.

— Trebuie să-l suni pe Henry Martin! spune Shannon.

Malorie îi aruncă o privire surorii sale. A ştiut toată ziua că Henry Martin nu va juca un rol deosebit de însemnat în creşterea acestui copil. Într-un fel, deja a acceptat acest lucru. Shannon merge cu ea până-n sufragerie, unde cutii pline cu obiecte neîmpachetate aglomerează spaţiul din faţa televizorului. Pe

[1] Sport asemănător baseballului, care poate fi jucat atât afară, cât şi înăuntru, pentru care se folosesc o minge din plastic uşoară, cu găuri, şi o bâtă de plastic lungă, de obicei de culoare galbenă (n. tr.).

ecran se desfăşoară o înmormântare. Prezentatorii CNN discută despre ea. Shannon se apropie de televizor şi dă sonorul mai încet. Malorie se aşază pe canapea şi-l sună pe Henry Martin de pe mobilul ei.

El nu răspunde. Aşa că-i scrie un mesaj.

Treabă importantă! Sună-mă când poţi!

Brusc, Shannon sare de pe canapea şi răcneşte:

— Malorie, ai *văzut* aia? Un incident în Michigan. Cred că au zis că a avut loc în Upper Peninsula!

Malorie se gândeşte deja la părinţii lor. După ce Shannon dă din nou sonorul mai tare, surorile află că un cuplu în vârstă din Iron Mountain a fost găsit spânzurat de un copac în pădurea din apropiere. Prezentatorul TV spune că s-au folosit de propriile curele.

Malorie îşi sună mama. Aceasta răspunde după două apeluri.

— Malorie!

— Mamă!

— Sunt sigură că suni din cauza ştirilor!

— Nu. Mamă, sunt însărcinată!

— Of, Doamne, Malorie!

Mama ei rămâne tăcută câteva secunde. Malorie poate auzi televizorul în fundal.

— Te-ai implicat într-o relaţie serioasă cu cineva?

— Nu, a fost un accident.

Shannon a încremenit acum în faţa televizorului. Are ochii larg deschişi. Arată televizorul cu degetul, ca pentru a-i reaminti lui Malorie de importanţa evenimentului. La telefon, mama ei nu scoate niciun sunet.

— Eşti bine, mamă?

— Ei, mai degrabă îmi fac griji din pricina ta, dragă.

— Mda... Proastă sincronizare!

— Cât de avansată e sarcina?

— Cinci săptămâni, cred. Poate șase.

— Și ai de gând să-l păstrezi? Deja ai luat această decizie?

— Da. Adică, abia am aflat. Acum câteva minute. Dar îl păstrez. Da.

— L-ai anunțat și pe tată?

— I-am scris. O să-l și sun.

Acum se oprește Malorie. Apoi continuă:

— Mamă, te simți în siguranță acolo? Ești bine?

— Nu știu, chiar nu știu. Nimeni nu știe și suntem foarte speriați. Dar, chiar acum, îmi fac mai multe griji pentru tine.

Pe ecran, o femeie explică ce s-ar fi putut întâmpla, folosind o diagramă. Desenează o linie ce pornește de la un drum secundar, pe care a fost descoperită mașina cuplului. Mama lui Malorie îi spune că știe pe cineva care-i cunoștea pe cei doi. Numele lor de familie era Mikkonen, zice ea. Femeia de pe ecran stă pe un petic de iarbă însângerată.

— *Dumnezeule!* exclamă Shannon.

— Of, aș vrea să fi fost și tatăl vostru acasă! scâncește mama lor. Iar tu ești *însărcinată*. Of, Malorie!

Shannon înșfacă telefonul. Își întreabă mama dacă știe mai multe detalii decât se oferă la știri. Ce spun oamenii de acolo? E doar un incident izolat? Oamenii își iau măsuri de precauție?

În timp ce Shannon se aprinde din ce în ce mai tare la telefon, Malorie se ridică de pe canapea. Se apropie de ușa de la intrare și o deschide. Privind de-a lungul străzii, se întreabă: *Cât de serioasă a devenit problema?*

Prin curți nu se află niciun vecin. Niciun chip nu privește de la ferestrele celorlalte case. Pe stradă trece o mașină, dar Malorie nu poate zări chipul șoferului. Acesta și-l ascunde îndărătul mâinii.

În iarba de lângă aleea care duce la uşă se află ziarul de dimineaţă. Malorie se apropie de el. Titlul de pe prima pagină se referă la numărul crescând de incidente. Spune simplu: ÎNCĂ UNUL. Shannon, probabil, i-a povestit tot ce scrie şi în ziar. Malorie îl ridică, îl întoarce pe partea cealaltă şi se opreşte la ceva de pe ultima pagină.

Este un anunţ. O casă din Riverbridge îşi deschide uşile pentru străini. O „casă sigură" spune articolul. Un refugiu. Un loc care, speră proprietarii, va funcţiona pe post de „sanctuar", în timp ce numărul ştirilor sinistre creşte zilnic.

Simţind primul fior adevărat de panică, Malorie priveşte din nou de-a lungul străzii. Vede cum uşa unei case vecine se deschide, apoi se închide la loc cu iuţeală. Ţinând în continuare ziarul în mână, Malorie priveşte peste umăr în interiorul propriei case, din care răzbat în continuare zgomote puternice dinspre televizor. Înăuntru, lângă peretele îndepărtat al sufrageriei, Shannon acoperă cu o pătură una dintre ferestrele încăperii.

— Haide! o îndeamnă Shannon. Intră odată! Şi închide uşa!

Cinci

Mai sunt şase luni până la naşterea copiilor. Şi se vede. Toate ferestrele casei sunt acoperite cu pături. Uşa de la intrare nu rămâne niciodată neîncuiată şi nu e lăsată niciodată deschisă. Relatări despre evenimente inexplicabile ies la iveală cu o frecvenţă alarmantă. Ceea ce reprezenta o ştire de senzaţie de două ori pe săptămână acum apare zilnic. Oficialii din guvern dau interviuri la televizor. Poveşti din estul nu prea îndepărtat, în Maine, sau din sud, din Florida, le determină pe cele două surori să-şi ia măsuri de precauţie. Shannon, care citeşte o duzină de bloguri zilnic, se teme de o mulţime de lucruri şi crede câte puţin din tot ceea ce citeşte. Malorie nu ştie ce să creadă. Poveşti noi apar pe internet în fiecare oră. Este singurul lucru despre care se vorbeşte pe reţelele de socializare şi singurul subiect din paginile ziarelor. Noi şi noi site-uri sunt dedicate în întregime informaţiilor despre acest subiect. Pe un site nu apare decât harta mondială, cu feţişoare roşii plasate peste oraşele în care a apărut ceva. Ultima oară când a verificat-o Malorie, existau peste trei sute de chipuri. Pe internet, subiectul este denumit „Problema". Printre oamenii de rând, există credinţa comună că indiferent ce ar fi această „Problemă", începe de fiecare dată atunci când cineva *vede ceva.*

Malorie se împotrivește cât de mult poate. Surorile se contrazic tot timpul, Malorie citând blogurile care iau în râs această isterie în masă, Shannon citând cu totul altceva. Dar, curând, și Malorie se vede nevoită să dea înapoi, când pe site-urile pe care ea însăși le frecventează încep să apară povești despre persoane dragi autorilor, iar aceștia din urmă recunosc că se simt și ei oarecum îngrijorați.

Fisuri, cugetă Malorie. *Apar chiar și în rândul scepticilor.*

Au fost zile în care lui Malorie i s-a părut că duce o viață dublă. Niciuna dintre surori n-a mai ieșit din casă. Au verificat amândouă dacă ferestrele au rămas acoperite. Au tot stat și-au privit pe CNN, MSNBC și Fox News, până când și-au dat seama că nu mai pot vedea aceleași știri repetate la nesfârșit. Și-n timp ce Shannon a devenit din ce în ce mai serioasă și mai afectată, Malorie a continuat să se agațe de un fir de speranță că totul avea să dispară în cele din urmă.

Dar n-a dispărut. Dimpotrivă, s-a înrăutățit.

La trei luni după ce s-au închis în casă, cele mai rele temeri ale lui Malorie și Shannon s-au adeverit, când părinții lor nu le-au mai răspuns la telefon. Și nici la e-mailuri.

Malorie a vrut să plece cu mașina în nord, în Upper Peninsula. Dar Shannon a refuzat.

— Pur și simplu va trebui să continuăm să sperăm că sunt în siguranță, Malorie. Va trebui să sperăm în continuare că telefoanele lor au fost oprite de cineva. Să plecăm cu mașina, într-un astfel de moment, e, pur și simplu, o idioțenie. Chiar și până la magazin. Iar să conduci nouă ore ar însemna sinucidere curată.

„Problema" avea întotdeauna ca rezultat sinuciderea. Fox News a repetat acest cuvânt atât de des, încât acum jurnaliștii au început să folosească sinonime. „Autodistrugere".

„Autosacrificare". „Harachiri". Un prezentator TV a descris-o ca pe o „ştergere personală", expresie care însă n-a prins. Instrucţiuni primite de la guvern au fost reproduse pe micul ecran. S-a instituit stare de urgenţă naţională. Oamenii au fost sfătuiţi să-şi încuie uşile, să-şi acopere ferestrele şi, mai presus de toate, să nu privească afară. La radio, muzica a fost înlocuită de discuţii.

O pană de curent, şi-a zis Malorie în gând. *Lumea, spaţiile exterioare, totul a fost închis.*

Nimeni nu are răspunsuri. Nimeni nu ştie ce se petrece. Oamenii văd ceva care-i determină să le facă rău altora. Şi lor înşişi.

Lumea moare.

Dar de ce?

Malorie încearcă să se calmeze, concentrându-se asupra pruncului care creşte înlăuntrul ei. Pare că aibă toate simptomele despre care a citit în cartea ei despre copii, *Însărcinată*. Sângerări uşoare. Sensibilitate a sânilor. Oboseală. Shannon observă că Malorie suferă de schimbări de dispoziţie, însă poftele sunt cele care-o fac s-o ia razna. Fiindu-le prea frică să plece la magazin, surorile sunt blocate alături de lucrurile pe care le-au strâns la scurt timp după ce-au cumpărat testul de sarcină. Însă gusturile lui Malorie au suferit schimbări. Mâncarea obişnuită îi provoacă repulsie. Aşa că a început să facă anumite combinaţii. Negrese cu portocale. Pui cu sos cocktail. Peşte crud pe pâine. Visează la îngheţată. De multe ori, privind către uşa de la intrare, se gândeşte la cât de uşor i-ar fi să treacă în spatele volanului maşinii şi să plece până la magazin. Ştie că nu i-ar lua decât cincisprezece minute. Dar de fiecare dată când se simte tentată să o facă, televizorul difuzează o altă poveste înspăimântătoare. Şi-n plus, cine ştie dacă vânzătorii îşi mai fac sau nu apariţia prin magazine?

— Ce crezi că văd oamenii? o întreabă Malorie pe Shannon.

— Nu ştiu, Mal. Pur şi simplu nu ştiu.

Surorile se întreabă deseori acest lucru una pe alta. Ar fi imposibil de numărat teoriile care au apărut pe internet. Toate o bagă în sperieţi pe Malorie. O boală mintală din cauza undelor radio folosite de tehnologia wireless ar fi una dintre ele. Un salt evolutiv greşit în cazul oamenilor ar fi alta. Adepţii New Age spun că se întâmpla din cauză că omenirea se află în contact cu o altă planetă pe cale să explodeze sau că Soarele e pe moarte.

Unii oameni cred că pe-acolo, pe-afară, umblă tot soiul de creaturi.

Guvernul nu spune decât să-ţi încui uşile.

Malorie stă singură pe canapea şi-şi freacă uşor burtica, privind la televizor. Îşi face griji că nu are nimic pozitiv de văzut, că bebeluşul îi simte angoasa. *Însărcinată* i-a spus că se va întâmpla şi asta. Copilul va simţi şi el emoţiile mamei. Cu toate acestea, nu-şi poate smulge privirea de la ecran. Pe un birou lipit de peretele din spatele ei, laptopul e pornit şi are capacul ridicat. Radioul se aude şi el în fundal. Împreună, o fac pe Malorie să se simtă ca şi cum s-ar afla în centrul de comandă al unei operaţiuni militare. În mijlocul a toate, în timp ce totul se destramă în jur. Se simte copleşită. Şi din ce în ce mai îngrozită. Nu se mai difuzează reclame. Iar crainicii de ştiri se opresc din când în când, dezvăluindu-şi fără nicio ruşine surprinderea atunci când primesc noi şi noi veşti.

Peste tot acest bâzâit al presei, Malorie o aude pe Shannon mişcându-se de colo-colo la etaj.

Apoi, în timp ce Gabriel Townes, unul dintre prezentatorii de bază ai postului CNN, citeşte cu glas scăzut de pe o foaie de hârtie care tocmai ce i-a fost înmânată, Malorie aude un bufnet venind de deasupra. Se opreşte.

— Shannon! strigă. Eşti bine?

Gabriel Townes nu arată prea bine. A apărut destul de des la televizor în ultima vreme. CNN a anunţat că o mulţime dintre reporterii lor au încetat să mai vină la lucru. Townes a început să doarmă acolo. „Vom trece împreună prin asta" este noul lui slogan. Pieptănătura nu-i mai este perfectă. Poartă puţin machiaj. Cel mai tulburător e modul sec, plat, în care prezintă ştirile. Pare în pragul colapsului.

— Shannon? Vino încoace! Se pare că Townes a primit o veste nouă.

Dar nu urmează niciun răspuns. De sus, de la etaj, primeşte doar tăcere. Malorie se ridică şi dă mai încet volumul televizorului.

— Shannon?

Cu glas scăzut, Gabriel Townes povesteşte despre o decapitare care a avut loc în Toledo. Se află la mai puţin de o sută treizeci de kilometri de locul din care priveşte Malorie.

— Shannon?! Ce faci acolo?

Niciun răspuns. Townes vorbeşte aproape şoptit la televizor. Nicio grafică nu-i acompaniază spusele. Nicio muzică. Niciun text.

Malorie, rămasă în mijlocul încăperii, priveşte în sus, către plafon. Dă volumul televizorului şi mai încet, apoi opreşte aparatul de radio, după care porneşte spre scări.

Ajunsă la balustradă, ridică uşor privirea spre holul de sus, acoperit cu mochetă. Luminile sunt stinse, dar o rază subţire ce seamănă cu o rază de soare se proiectează pe perete. Malorie prinde lemnul cu mâna şi păşeşte pe mochetă. Priveşte peste umăr, către uşa de la intrare, şi-şi închipuie un amestec din fiecare reportaj pe care l-a auzit până acum.

Începe să suie treptele.

— Shannon?

A ajuns în capătul scărilor acum. Tremură. Păşeşte pe hol, apoi vede lumina soarelui răzbătând din dormitorul lui Shannon. Încetişor, se apropie de uşă şi aruncă o privire înăuntru.

Un colţ de fereastră a rămas neacoperit. O fâşie din pătură, desprinsă, atârnă liber.

Malorie îşi fereşte iute privirea. Totul e nemişcat, iar un zumzet slab răzbate de la televizorul rămas la parter.

— *Shannon?*

În capătul holului, uşa de la baie a rămas deschisă. Lumina dinăuntru e aprinsă. Malorie porneşte într-acolo. Ajunsă la baie, îşi ţine răsuflarea, după care se întoarce ca să se uite.

Shannon e întinsă pe jos, cu privirea aţintită în tavan. O foarfecă îi iese din piept. În jurul ei este o baltă de sânge, ce s-a întins pe gresia de sub ea. Pare că a curs mai mult sânge decât ar fi putut conţine trupul ei.

Malorie ţipă, prinzându-se de tocul uşii, şi alunecă la podea, tânguindu-se. Lumina puternică din baie scoate în evidenţă toate detaliile. Ochii neclintiţi ai surorii ei. Modul în care tricoul lui Shannon i s-a înfipt în piept odată cu lamele foarfecii.

Malorie se târăşte până la cadă şi vomită. Sângele surorii sale i s-a lipit de trup. Încearcă s-o trezească pe Shannon, dar ştie că nu va izbuti. Malorie se ridică în picioare şi-i vorbeşte lui Shannon, spunându-şi că va căuta ajutor. După ce-şi şterge sângele de pe mâini, Malorie se năpusteşte pe scări şi-şi ia telefonul de pe canapea. Sună la poliţie. Niciun răspuns. Mai sună o dată. Nimic. Apoi îşi sună părinţii. Tot nimic. Se răsuceşte şi dă fuga la uşa de la intrare. Trebuie să cheme pe cineva în ajutor. Mâna i se încleştează în jurul clanţei, dar se trezeşte că n-o poate apăsa.

Doamne sfinte! cugetă Malorie. *Shannon n-ar fi făcut niciodată aşa ceva cu voia ei. Doamne sfinte, deci e adevărat! Chiar e ceva acolo.*

Şi orice-ar fi văzut Shannon, probabil că e foarte aproape de casă.

O bucată de lemn e tot ce o separă acum de ceea ce i-a ucis sora. De ceea ce-a *văzut* sora ei.

Dincolo de lemn aude doar vântul. Niciun alt zgomot. Nicio maşină. Niciun vecin. Doar nemişcare.

A rămas singură. Brusc, agonizant, înţelege că are nevoie de cineva. Are nevoie de siguranţă. Trebuie să găsească o cale de a ieși din această casă.

Cu imaginea lui Shannon arzându-i creierul, Malorie dă buzna în bucătărie. Acolo, scoate de sub chiuvetă un teanc de ziare. Le răsfoieşte cu înfrigurare. Răsuflă greu, cu ochii căscaţi larg, și se uită pe dosul fiecărui ziar în parte.

În cele din urmă, îl găseşte.

Anunțul. Riverbridge. Străinii care invită alți străini la ei în casă. Malorie mai citeşte o dată articolul. După care, îl mai citeşte încă o dată. Cade în genunchi, strângând ziarul la piept.

Riverbride se află la doar douăzeci de minute distanță. Shannon a văzut afară ceva care-a ucis-o. Malorie trebuie să se pună pe ea și pe copilul ei la adăpost.

Brusc, răsuflarea greoaie îi este înlocuită de un şir de lacrimi fierbinți. Nu ştie ce să facă. Nu i-a mai fost niciodată atât de frică. Simte cum totul s-a aprins în adâncul ei, ca şi cum un foc şi-a găsit sălaşul acolo.

Plânge tare. Printre lacrimi, mai citeşte anunţul o dată.

Iar lacrimile îi cad pe hârtia ziarului.

Șase

— Ce e, Băiete?

— Ai auzit?

— Ce? Ce-ai auzit? *Vorbește!*

— Ascultă!

Malorie se supune. Se oprește din vâslit și ascultă. Aude vântul. Și râul. În depărtare se-aud țipetele ascuțite ale păsărilor și, uneori, foșnetele animalelor mai mici prin copaci. Își mai aude și răsuflarea, și bătăile inimii. Și, peste toate aceste zgomote, de undeva *dinlăuntrul* lor, răzbate un sunet de care i se face instantaneu frică.

Ceva este în râu, alături de ei.

— Nu vorbiți! șuieră Malorie.

Copiii nu scot un sunet. Ea lasă mânerele vâslelor peste picioarele îndoite și rămâne nemișcată.

Ceva mare se află în râu, în fața lor. Ceva care se ridică și împroașcă apă.

În pofida a tot ceea ce a făcut pentru a-și proteja copiii de nebunie, Malorie se întreabă dacă i-a pregătit îndeajuns pentru lucrurile de dinainte.

Așa cum sunt animalele sălbatice, care n-ar ezita să-și ceară înapoi râul de la oamenii care nu se mai apropie acum de el.

Barca se înclină către partea stângă a lui Malorie. Simte căldura a ceva atingând marginea de oțel pe care se sprijină capătul vâslei.

Păsările din copaci amuțesc și ele.

Malorie își ține răsuflarea, cu gândul la copii.

Ce anume se joacă cu vârful bărcii lor?

O fi o creatură? se gândește ea, isteric. *Doamne, te rog, nu, dă să fie un animal. Te rog!*

Malorie știe că dacă cei doi copii își vor desface legăturile de la ochi, dacă vor începe să țipe înainte de-a o lua razna, ea tot n-ar îndrăzni să deschidă ochii.

Fără ca Malorie să mai dea din vâsle, barca începe iar să se miște. Ea apucă o vâslă strâns cu mâna și se pregătește să lovească.

Însă apoi aude cum apa este despărțită de ceva. Chestia se mișcă. Pare că se îndepărtează. Malorie răsuflă atât de greu, încât gâfâie.

Aude un foșnet printre crengile copacilor de pe malul din stânga și-și închipuie că animalul s-a cățărat pe țărm.

Sau poate c-a mers pe picioarele lui.

Oare o creatură stă acolo, așteptând? Cercetând cu privirea crengile copacilor și mâlul de la picioare?

Gânduri precum acesta îi aduc aminte de Tom. Dragul de Tom, care a petrecut fiecare oră, din fiecare zi, încercând să găsească o cale de-a supraviețui în această îngrozitoare nouă lume. Malorie își dorește să-l aibă alături. El ar ști ce anume a iscat acel zgomot.

E un urs negru, își zice ea în gând.

Păsările încep din nou să cânte. Viața își vede mai departe de cursul ei printre copaci.

— V-ați comportat așa cum trebuie! geme Malorie.

Are glasul sufocat de angoasă.

Începe din nou să vâslească şi, curând, zgomotul iscat de Fată jucându-se cu piesele de puzzle se alătură celui scos de vâslele care intră şi ies din apă.

Îşi închipuie copiii, lipsiţi de vedere din cauza cârpelor negre şi deranjaţi de lumina prea puternică a soarelui, cum înaintează în josul râului. Ea însăşi are cârpa strâns legată în jurul capului, udă. Îi irită pielea şi urechile. Uneori, se simte în stare să nu ţină cont de acest lucru. Alteori, tot ce-are în minte e să se scarpine. În ciuda frigului, îşi înmoaie în mod regulat degetele în râu şi-şi umezeşte cârpa acolo unde i se freacă de piele. Chiar deasupra urechilor. Pe şaua nasului. La ceafă, unde şi-a strâns nodul. Cârpa udă o ajută, dar Malorie nu izbuteşte niciodată să se obişnuiască pe deplin cu senzaţia provocată de cârpa lipită de faţă. Chiar şi ochii, se gândeşte în timp ce vâsleşte, ba chiar şi *genele* i-au devenit sensibile din cauza ţesăturii.

Un urs negru, se linişteşte ea în gând.

Dar nu e-n întregime sigură.

Astfel de îndoieli au dominat fiecare decizie pe care Malorie a luat-o în ultimii patru ani şi jumătate. Din clipa în care s-a decis să dea curs invitaţiei lansate în ziar şi-a ajuns pentru prima oară la casa din Riverbridge.

Fiecare zgomot pe care l-a auzit de-atunci încoace i-a proiectat în minte imagini ale unor lucruri cu mult mai oribile decât un banal animal de pe Pământ.

— V-aţi descurcat foarte bine! îi laudă iar Malorie pe copii, tremurând.

Vrea să-i liniştească pe ei, însă glasul îi trădează teama.

Șapte

Riverbridge.

Malorie a mai fost o dată în această zonă, în urmă cu câțiva ani. La o petrecere de Revelion. Abia își mai aduce aminte numele fetei care organizase petrecerea. Marcy, parcă. Sau Maribel. Shannon o cunoștea, așa că Shannon fusese șoferița în noaptea aceea. Șoselele erau alunecoase. Străzile secundare erau mărginite de movile cu zăpadă de un gri murdar. Lumea se folosise de gheața strânsă pe acoperiș pentru a o pune-n băuturi. Cineva se dezbrăcase pe jumătate și scrisese anul 2009 în zăpadă. Acum e mijlocul verii, jumătatea lui iulie, iar Malorie e cea care conduce mașina. Speriată, singură, plină de jale.

Drumul până acolo e un adevărat coșmar. Conducând cu nu mai mult de douăzeci și cinci de kilometri la oră, Malorie caută disperată indicatoare stradale sau alte mașini. Închide ochii, după care îi deschide din nou, continuând să șofeze.

Șoselele sunt pustii. Fiecare casă prin dreptul căreia trece are pături sau scânduri de lemn prinse în dreptul ferestrelor. Vitrinele magazinelor sunt goale. Parcările mallurilor sunt goale. Își îndreaptă din nou privirea spre șoseaua din fața ei și conduce, urmând traseul îngroșat de pe harta lăsată pe scaunul de-alături. Își simte mâinile lipsite de putere pe volan.

Ochii o dor de la cât a plâns. Se simte copleşită de vina de a-şi fi lăsat sora acolo, moartă, pe podeaua băii casei lor.

Nici măcar n-a îngropat-o. A plecat şi gata.

Spitalele nu i-au răspuns la telefon. Nici firmele de pompe funebre. Malorie a acoperit-o, parţial, cu o eşarfă albastră cu galben, preferata lui Shannon.

Radioul ba merge, ba se opreşte. Un bărbat vorbeşte despre posibilitatea unui război. Dacă toţi oamenii ar colabora unii cu alţii, spune el, însă, după aceea, este acoperit de pârâituri. Pe marginea drumului vede o maşină abandonată. Are uşile deschise. De scaunul pasagerului a rămas prinsă o haină, care mătură praful de pe jos. Malorie îşi aţinteşte iute privirea înainte. Apoi închide ochii. După care-i deschide iar.

Radioul funcţionează din nou. Bărbatul vorbeşte în continuare despre război. Ceva se mişcă în dreapta ei, iar ea vede mişcarea cu coada ochiului. Dar nu priveşte în acea direcţie. Ci doar închide ochiul drept. În faţa ei, pe mijlocul şoselei, aterizează o pasăre, care apoi îşi ia imediat zborul. Când Malorie ajunge în acel loc, vede că pasărea îşi arătase interesul faţă de un câine mort. Malorie trece cu maşina peste el. Maşina saltă un pic; ea se loveşte cu capul de plafon şi aude cum valiza bufneşte pe canapeaua din spate. Tremură. Câinele nu părea doar mort, era uscat de-a dreptul. Închide ochii. După care îi deschide.

O pasăre, poate aceeaşi, croncăne în înaltul cerului. Malorie trece de Roundtree Street. Apoi de Ballam Street. De Horton. Ştie că e aproape. Ceva ţâşneşte prin stânga ei. Închide ochiul stâng. Trece pe lângă un camion de poştă gol, din care scrisorile s-au împrăştiat pe asfalt. O pasăre zboară prea jos, aproape izbindu-se de parbriz. Ea ţipă, închide ambii ochi, după care-i deschide. Când o face, zăreşte şi indicatorul stradal pe care-l căuta.

Shillingham.

Virează la dreapta, frânând când coteşte pe Shillingham Lane. N-are nevoie să caute pe hartă. Numărul 273 i-a rămas întipărit în minte.

În afară de câteva maşini parcate în faţa unei case de pe partea dreaptă, strada a rămas pustie. Cartierul e banal, de suburbie. Majoritatea caselor arată la fel. Peluzele sunt năpădite de buruieni. Toate ferestrele sunt acoperite. Fremătând de nerăbdare, Malorie priveşte cu atenţie casa în dreptul căreia sunt parcate maşini şi ştie că e cea pe care o caută.

Închide ochii şi apasă cu putere pedala de frână.

Oprită pe marginea străzii şi răsuflând greu, Malorie nu mai are în minte decât imaginea neclară a casei.

Garajul se află în partea dreaptă. Uşa bej a acestuia este închisă. Acoperişul din şindrilă maronie se sprijină pe pereţi laterali albi, iar peretele din faţă este din cărămidă. Uşa de la intrare este vopsită în maro-închis. Ferestrele sunt acoperite. Casa are şi mansardă.

Malorie îşi adună curajul, ţinându-şi ochii în continuare închişi, apoi se răsuceşte şi apucă mânerul valizei. Casa se află la vreo cincisprezece metri de locul în care s-a oprit. Ştie că nu e aproape de bordură. Dar nu-i pasă. Încearcă să se liniştească, respirând adânc, încet. Valiza se află acum lângă ea, pe scaunul pasagerului. Ascultă cu atenţie, ţinând ochii închişi. Nu aude nimic de afară, aşa că deschide portiera din dreptul şoferului şi iese, întinzându-se apoi după lucrurile rămase în maşină.

Copilul loveşte cu putere.

Malorie icneşte, trăgând de bagaj. Aproape că deschide ochii pentru a-şi privi burtica. Dar se abţine şi-şi duce mâna acolo, mângâindu-se uşor.

— Am ajuns! şopteşte.

Ține bine valiza și, mai mult orbecăind, pășește cu atenție spre peluza din fața casei. După ce începe să simtă iarba sub tălpi, prinde curaj să înainteze mai iute, intrând cu viteză într-un boschet scund. Acele îi înțeapă încheieturile de la mâini și șoldul. Face un pas înapoi, ascultând, și simte asfaltul sub pantofi, după care pășește pe el precaută, îndreptându-se către locul în care crede că s-ar afla ușa de la intrare.

A ghicit bine. Zăngănindu-și valiza pe verandă, pipăie de-a lungul cărămizilor, găsind o sonerie. Apasă butonul.

La început, nu-i răspunde nimeni. Apoi are senzația îngrozitoare că a ajuns la capătul drumului. Oare să fi condus atâta drum, înfruntând această lume, pentru nimic? Apasă din nou butonul soneriei. Și din nou. Și din nou. Niciun răspuns. Ciocăne, din ce în ce mai panicată, în ușă.

Nu-i răspunde nimeni.

După care... aude un glas înăbușit înăuntru.

Of, Doamne! E cineva acolo! E cineva în casă!

— E cineva acolo? strigă ea cu reținere.

Sunetul propriului glas, pe strada pustie, o sperie.

— E cineva acolo! Am găsit anunțul în ziar!

Tăcere. Malorie așteaptă, cu urechile ciulite. Apoi, cineva strigă la ea:

— Cine ești? rostește un bărbat. De unde ești?

Malorie se simte ușurată, plină de speranță. Simte nevoia să izbucnească în plâns.

— Mă numesc Malorie! Am venit din Westcourt!

Pauză din nou. Apoi:

— Ai ochii închiși?

Este glasul altui bărbat.

— Da! Am ochii închiși.

— Ai ținut mult timp ochii închiși?

Lăsați-mă odată în casă! se roagă ea în gând. LĂSAȚI-MĂ ODATĂ!

— Nu! răspunde ea. Sau da! Am condus tocmai din Westcourt. I-am ținut închiși cât de mult am putut.

Aude glasuri înăbușite. Unele par furioase. Oamenii dinăuntru dezbat dacă s-o lase sau nu înăuntru.

— N-am văzut nimic! strigă ea. Jur. Sunt sigură! Am ochii închiși. Vă rog! Am citit anunțul în ziar.

— Ține-i închiși! rostește un bărbat în cele din urmă. Deschidem ușa. Când o deschidem, intră înăuntru cât de repede poți. Bine?

— Bine! Da! Bine!

Așteaptă. Aerul e nemișcat, liniștit. Nu se întâmplă nimic. Apoi aude ușa deschizându-se. Face iute un pas înainte. E înșfăcată de niște mâini și trasă înăuntru. Ușa se trântește în urma ei.

— Acum așteaptă! spune o femeie. Trebuie să pipăim împrejur. Să ne convingem că ai intrat singură.

Malorie așteaptă cu ochii închiși și ascultă. I se pare că cei dinăuntru pipăie pereții cu niște cozi de mătură. Mai mult de o pereche de mâini îi ating umerii, gâtul, picioarele. În spatele ei s-a postat cineva. Aude niște degete pipăind ușa închisă.

— E-n regulă! spune un bărbat. Totul e-n regulă!

Când Malorie deschide ochii, vede cinci persoane aliniate în fața ei. Umăr la umăr, cei cinci umplu cu totul holul. Se holbează la ei. Ei se holbează la ea. Unul dintre ei poartă un fel de cască. Brațele îi sunt acoperite cu ceva ce seamănă cu ghemotoace de vată și bandă adezivă. Pixuri, creioane și alte obiecte ascuțite ies din bandă precum o versiune pentru copii a unui arsenal medieval. Doi dintre ei țin în mâini cozi de mătură.

— Bună! o întâmpină acest bărbat. Mă numesc Tom. Firește că înțelegi de ce ți-am răspuns în acest fel la ușă. Odată cu tine, orice s-ar fi putut strecura înăuntru.

În pofida căștii, Malorie observă că Tom are părul castaniu amestecat cu blond. Are trăsături bine definite. Ochii albaștri trădează inteligență. Nu e cu mult mai înalt decât Malorie. Nebărbierită, barba abia răsărită pare aproape roșie.

— Înțeleg, spune Malorie.

— Westcourt, continuă Tom, apropiindu-se de ea. Un drum destul de lung. Ce ai făcut tu este un act de curajos. Ce-ar fi să te așezi, așa încât să putem discuta despre ce ai văzut de-a lungul drumului?

Malorie încuviințează, dar nu se mișcă. Strânge valiza atât de tare, încât nodurile degetelor i s-au albit și-o dor. Un bărbat mai înalt, mai masiv, se apropie de ea.

— Bun, acum, zice el, dă-mi mie asta!

— Mulțumesc!

— Mă numesc Jules. Mă aflu aici de două luni. La fel ca majoritatea, de fapt. Tom și Don au venit aici ceva mai devreme.

Părul scurt și brunet al lui Jules pare murdar. De parcă a muncit pe-afară. Pare un tip amabil.

Malorie privește pe rând chipurile celor din casă. Are în față patru bărbați și o femeie.

— Eu sunt Don.

Și el are părul brunet. Ceva mai lung, însă. E îmbrăcat cu pantaloni negri și cu o cămașă mov, cu nasturi, ale cărei mâneci și le-a suflecat până la coate. Pare mai în vârstă decât Malorie. Are, probabil, douăzeci și șapte, douăzeci și opt de ani.

— Ne-ai speriat de moarte. N-a mai bătut nimeni la ușă de vreo câteva săptămâni.

— Îmi cer scuze!

— Nu-i nimic, spune al patrulea bărbat. Şi noi am procedat la fel. Eu sunt Felix.

Felix pare istovit. Lui Malorie i se pare tânăr. Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Nasul lung şi părul şaten şi des îl fac să semene cu un personaj de desen animat. E înalt, la fel ca Jules, dar mai slăbuţ.

— Eu sunt Cheryl, spune femeia, întinzând mâna.

Malorie i-o scutură.

Expresia de pe chipul lui Cheryl pare mai puţin primitoare decât a lui Tom sau a lui Felix. O parte din faţă îi e ascunsă de părul şaten. Este îmbrăcată cu un maiou. Şi ea arată ca şi cum ar fi muncit din greu.

— Jules, mă ajuţi să-mi scot asta? întreabă Tom.

Încearcă să-şi dea casca jos, însă-l împiedică armura improvizată cu care este îmbrăcat. Jules îl ajută.

Cu casca scoasă, Malorie izbuteşte să-l vadă mult mai bine. Are păr blond, nisipiu, ciufulit. Câţiva pistrui îi oferă feţei un pic de culoare. Barba abia ce i-a răsărit niţel, dar mustaţa îi este ceva mai vizibilă. Cămaşa ecosez cu nasturi şi pantalonii cafenii îi amintesc lui Malorie de un profesor pe care l-a avut la şcoală.

Văzându-l clar pentru prima dată, Malorie abia dacă-şi dă seama că el îi priveşte burta.

— Nu vreau să te jignesc, dar eşti cumva însărcinată?

— Da, rosteşte ea slab, temându-se că acest lucru ar putea deveni o povară.

— Of, futu-i! intervine Cheryl. *Cred* că glumeşti!

— Cheryl, o s-o sperii! zice Tom.

— Ascultă, Malorie, corect? continuă Cheryl. Nu vreau să par rea când spun acest lucru, dar primirea unei femei gravide la noi în casă reprezintă o adevărată responsabilitate pentru noi.

Malorie nu scoate o vorbă. Priveşte de la un chip la altul, observând expresiile celor cinci. Par că o studiază cu atenţie. Hotărându-se dacă se simt sau nu în stare să găzduiască pe cineva care va da naştere unui copil la un moment dat. Brusc, Malorie îşi dă seama că nu s-a gândit la lucrul ăsta. De-a lungul drumului, nu s-a gândit că acesta va fi locul în care s-ar putea să-şi nască bebeluşul.

Pe obraji încep să i se rostogolească lacrimi.

Cheryl clatină din cap şi, cedând, se apropie de ea.

— Doamne! exclamă ea. Vino încoace!

— N-am fost singură, zice Malorie. Sora mea, Shannon, a fost cu mine. Acum e moartă. Am părăsit-o acolo.

Acum plânge. Ca prin ceaţă, vede că cei patru bărbaţi o privesc. Par să simtă compasiune pentru ea. În acelaşi timp, Malorie îşi dă seama că suferă cu toţii în felul lor.

— Haide! o îndeamnă Tom. Hai să-ţi arătăm casa! Poţi folosi dormitorul din capătul scărilor. Eu o să dorm aici.

— Nu! spune Malorie. N-aş putea lua camera vreunuia dintre voi.

— Insist, spune Tom. Cheryl doarme în capătul holului de la etaj. Felix stă în camera de lângă cea care va fi a ta. La urma urmei, tu eşti gravidă. Ne vom strădui să te ajutăm cât de mult vom putea.

Acum merg cu toţii pe hol. Trec prin dreptul unui dormitor situat pe stânga. După aceea, pe lângă o baie. Malorie îşi zăreşte reflexia în oglindă şi-şi fereşte privirea. Pe stânga, vede o bucătărie. Pe blatul de gătit se află nişte găleţi încăpătoare.

— Aceasta, continuă Tom, este sufrageria. Petrecem o groază de timp în ea.

Malorie se întoarce şi vede că mâna bărbatului îi indică o încăpere spaţioasă. Cu o canapea. Şi o măsuţă cu un telefon

deasupra. Veioze. Un balansoar. Un covor. Un calendar parcă scris cu o cariocă atârnă pe perete, încadrat de mai multe tablouri. Ferestrele sunt acoperite de pături negre.

Malorie ridică privirea când un câine își face apariția tropăind în cameră. E un border collie. Câinele o studiază curios, apoi i se lipește de picioare, așteptând să fie dezmierdat.

— El e Victor, zice Jules. Are șase ani. L-am primit pe când era doar un cățeluș.

Malorie mângâie câinele. Se gândește că lui Shannon i-ar fi plăcut de el. Apoi Jules iese din cameră, cărându-i valiza pe treptele acoperite cu mochetă. Pe pereți atârnă tablouri. Unele sunt doar fotografii, altele sunt picturi. În capătul scărilor, îl zărește intrând într-un dormitor. Chiar și de aici, de jos, poate vedea că o pătură astupă fereastra de-acolo.

Cheryl o conduce la canapea. Malorie se așază pe ea, istovită de tristețe și de emoție. Cheryl și Don spun că vor pregăti ceva de mâncare.

— Hrană la conservă, o lămurește Felix. Am ieșit la adunat în ziua când am sosit aici. S-a întâmplat imediat după ce-a fost raportat primul incident în Upper Peninsula. Tipul de la magazin credea că suntem nebuni. Am luat suficientă mâncare cât să ne ajungă vreo trei luni.

— Deși acum va ține ceva mai puțin, spune Don, dispărând în bucătărie.

Malorie se întreabă dacă s-a referit cumva la faptul că acum, după venirea ei, sunt mai multe guri de hrănit.

Apoi, după ce se așază lângă ea pe canapea, Tom o întreabă despre ce a văzut pe drum. E foarte curios. Tom este genul de om care ar folosi orice tip de informație pe care i l-ar da ea, lucru care o face să creadă că toate detaliile neimportante pe care și le amintește nu le vor fi de niciun folos. Îi povestește

despre câinele mort. Despre camionul de poştă. Despre vitrinele goale, şi despre străzi, şi despre maşina abandonată cu haină cu tot.

— Sunt nişte lucruri pe care va trebui să ţi le spun, zice Tom. În primul rând, casa asta nu aparţine niciunuia dintre noi. Proprietarul a murit. O să-ţi explic mai târziu. Nu avem internet. A căzut încă de când am venit noi aici. Suntem destul de siguri că cei care se ocupau de releele de telefonie mobilă au încetat să mai meargă la muncă. Sau au murit. Nici poşta nu mai vine, şi nici ziarele. Ţi-ai verificat mobilul de curând? Ale noastre nu mai funcţionează de vreo trei săptămâni. Dar avem o linie fixă, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva, deşi habar n-am pe cine am putea suna.

În cameră intră Cheryl, care aduce un platou cu morcovi şi mazăre. Şi un pahar cu apă.

— Linia fixă funcţionează în continuare, zice Tom, din acelaşi motiv pentru care avem şi curent electric. Centrala de electricitate locală este hidroelectrică. Nu pot să-ţi spun dacă se va opri şi ea într-o bună zi, dar dacă oamenii care munceau acolo au lăsat deschise porţile, am putea continua să avem curent la nesfârşit. Asta înseamnă că râul alimentează această casă. Ştiai că prin spatele casei trece un râu? Cât timp nu iese din matcă şi continuă să curgă, vom avea noroc. Am putea supravieţui. Oare cerem prea mult? Probabil. Dar când o să te duci la fântâna din spate pentru a aduce apă, iar noi folosim apă pentru orice, o să poţi auzi râul curgând la vreo douăzeci şi cinci de metri în spatele nostru. Apă nu mai curge la robinete. A încetat să mai curgă la scurtă vreme după ce-am sosit eu. Ne facem nevoile în găleţi, apoi facem cu schimbul când trebuie să ducem găleţile pline la latrine. Acestea sunt nişte gropi simple, pe care le-am săpat în pădure. Fireşte, toate astea trebuie făcute legaţi la ochi.

Jules coboară de la etaj. Victor, câinele, îl urmează îndeaproape.

— Te-am instalat deja, zice Jules, făcând un semn din cap spre Malorie.

— Mulțumesc! rostește ea cu glas slab.

Tom arată înspre o cutie din carton de pe o măsuță lipită de perete.

— Bentițele sunt acolo. O poți folosi pe care vrei, ori de câte ori ai nevoie.

Toți se uită la ea. Cheryl stă așezată pe brațul balansoarului. Don e în picioare, în ușa bucătăriei. Jules se lasă pe un genunchi, lângă Victor, aproape de scări. Felix s-a apropiat de una dintre ferestrele astupate de pătură.

Cu toții au avut de suferit, cugetă Malorie. *Oamenii ăștia au trecut și ei prin niște experiențe îngrozitoare, la fel ca mine.*

Malorie bea din paharul pe care i l-a adus Cheryl, apoi se întoarce spre Tom. Nu și-o poate scoate din minte pe Shannon. Dar se străduiește, încercând să lege o discuție cu Tom:

— Ce era chestia aia pe care o purtai când am venit la voi?

— Armura?

— Da.

— Încă nu sunt sigur, spune Tom, zâmbind. Încerc să încropesc un costum de protecție. Ceva care să mă apere mai mult decât o fac ochii. Nu știm ce se poate întâmpla dacă te atinge una dintre chestiile alea.

Malorie se uită pe rând la ceilalți. Apoi își îndreaptă din nou atenția spre Tom.

— Voi credeți că pe-afară mișună un soi de creaturi?

— Da, zice Tom. George, bărbatul care a fost proprietarul acestei case, a văzut una. Chiar înainte să moară.

Malorie nu știe ce să spună. Își duce instinctiv o mână la burtica de gravidă.

— Nu încerc să te sperii, continuă Tom. Și o să-ți dezvălui cât de curând și povestea lui George. Dar și la radio s-a spus același lucru. Cred că deja s-a ajuns la un consens. Ceva *viu* ne face toate astea. Și nu trebuie să-l vezi decât o secundă, poate chiar mai puțin.

Totul în jur pare că se întunecă pentru Malorie. Se simte amețită, zăpăcită.

— Orice-ar fi ele, zice Tom, mintea noastră nu le poate accepta. Sunt precum infinitul, se pare. Ceva mult prea complex pentru noi pentru a le înțelege. Pricepi?

Cuvintele lui Tom parcă trec, cumva, pe lângă Malorie. Victor gâfâie la picioarele lui Jules. Cheryl o întreabă dacă se simte bine. Tom vorbește în continuare:

Creaturi... infinit... mințile noastre sunt mărginite, Malorie... aceste chestii... nu pot fi înțelese... sunt mai presus de noi... sunt dincolo de... dincolo...

Malorie leșină.

Opt

Malorie se trezeşte în noul ei dormitor. E întuneric. Timp de o clipă binecuvântată, ultima de care se va bucura de aici înainte, Malorie trăieşte cu impresia că toate aceste veşti despre creaturi şi nebunia iscată de ele n-au fost decât un coşmar. Ca prin ceaţă, îşi aminteşte de Riverbridge, de Tom, de Victor, de călătoria cu maşina, dar mintea nu i se limpezeşte decât atunci când, fixând plafonul cu privirea, îşi dă seama că nu s-a mai trezit niciodată în această cameră.

Iar Shannon e în continuare moartă.

Se ridică uşor în şezut, în pat, şi priveşte spre unica fereastră a camerei. Este acoperită cu o pătură neagră prinsă în perete cu nişte cuie, singura ei pavăză în faţa lumii de afară. La picioarele ei se află o măsuţă de toaletă. Culoarea roz i s-a cam şters, însă oglinda pare curată.

Privindu-se în ea, vede că e mai palidă decât de obicei. Din cauza acestui lucru, părul îi pare şi mai închis la culoare decât în mod normal. La baza oglinzii se află nişte cuie, şuruburi, un ciocan şi o cheie fixă. Cu excepţia patului, măsuţa e singura piesă de mobilier.

Se ridică din pat, îşi trece picioarele peste marginea saltelei şi zăreşte, pe podeaua acoperită cu mochetă cenuşie, o a doua

cuvertură neagră, împăturită. O fi de rezervă, se gândește. Lângă ea se află un teanc de cărți.

Cu fața la ușa dormitorului, Malorie aude glasuri venind de jos, de la parter. Nu-i cunoaște încă pe acești oameni și nu le poate identifica vocile decât dacă persoana care vorbește este Cheryl, singura femeie, sau Tom, a cărui voce o va ghida ani în șir de-acum înainte.

Când se ridică în picioare, simte mocheta aspră și rece sub tălpi. Străbate dormitorul și aruncă o privire pe hol. Se simte bine. Odihnită. Nu mai este amețită. Poartă aceleași haine ca atunci când a leșinat, seara trecută, și acum se îndreaptă în jos, pe scări, către sufragerie.

Chiar înainte de-a ajunge la podeaua de lemn, prin fața ei trece Jules, cărând în brațe un teanc de haine.

— Bună! o salută el, dând din cap.

Malorie îl privește îndreptându-se spre baia de pe hol. Acolo, îl aude înmuind hainele într-o găleată cu apă.

Când se întoarce spre bucătărie, îi vede pe Cheryl și pe Don stând în fața chiuvetei. Malorie intră în bucătărie în timp ce Don scoate un pahar dintr-o găleată. Cheryl o aude și se întoarce spre ea.

— Ne-am făcut griji pentru tine seara trecută, o întâmpină ea. Te simți mai bine?

Dându-și seama că seara trecută și-a pierdut cunoștința, Malorie roșește.

— Da, sunt bine. Prea multe informații dintr-odată.

— La fel am pățit și noi, o liniștește Don. Dar te vei obișnui, sunt sigur. În curând, o să zici că ducem cu toții o viață de huzur.

— Don e cinic, îi explică Cheryl pe un ton normal.

— Ba chiar nu sunt, se apără Don. Ador să fiu aici!

Malorie sare de spaimă când Victor îi linge mâna. Lăsându-se într-un genunchi pentru a-l mângâia, aude muzică răzbătând din locul unde se ia masa. Traversează bucătăria și aruncă o privire înăuntru. Camera e goală, însă radioul e pornit.

Se întoarce iar la Cheryl și la Don, rămași lângă chiuvetă. În spatele lor se află ușa care duce-n pivniță. Malorie se pregătește să-i întrebe despre ea, dar aude glasul lui Felix venind din camera cu radioul. Acesta spune adresa casei:

— ... Numărul 273, Shillingham... Numele meu este Felix... Încercăm să găsim persoane aflate încă în viață... Supraviețuitori...

Malorie își vâră capul pe ușă. Felix folosește telefonul fix.

— Sună la numere formate la întâmplare.

Malorie sare iar în sus, de data asta la auzul glasului lui Tom, care și-a vârât și el capul în sufragerie odată cu ea.

— N-avem o carte de telefoane? întreabă ea.

— Nu. O permanentă sursă de frustrare pentru mine.

Felix formează alt număr. Ținând în mână o bucată de hârtie și un creion, Tom o întreabă:

— Vrei să vii cu mine ca să vezi pivnița?

Malorie îl urmează în bucătărie.

— Te duci să faci inventarul proviziilor? îl întreabă Don pe Tom, în timp ce acesta deschide ușa pivniței.

— Da.

— Să mă anunți câte mai sunt!

— Sigur!

Tom intră primul. Malorie coboară în urma lui scările din lemn. Podeaua pivniței este din pământ. În întuneric, poate mirosi și simți pământul cu tălpile goale.

Camera se umple dintr-odată de lumină atunci când Tom trage de șnurul unui bec. Malorie se simte cuprinsă de spaimă când vede ce-i acolo. Seamănă mai degrabă cu un depozit,

decât cu o pivniţă. Un număr aparent infinit de poliţe din lemn, ticsite cu conserve. Din tavan şi până-n podeaua de pământ, locul seamănă izbitor cu un buncăr.

— George a construit singur toate astea, spune Tom, arătând cu mâna spre poliţele de lemn. Chiar a intuit tot ce va urma.

În partea stângă, doar parţial dezvăluită de lumină, Malorie zăreşte o bucată de pânză transparentă, care atârnă din tavan. În spatele ei se află o maşină de spălat şi un uscător.

— Pare a fi destul de multă hrană, spune Tom, arătându-i conservele. Dar nu e chiar aşa. Şi nimeni nu-şi face mai multe griji în legătură cu ce mai avem aici decât Don.

— Cât de des faceţi inventarul? întreabă Malorie.

— O dată pe săptămână. Dar, câteodată, când n-am răbdare, vin aici jos şi le verific chiar a doua zi după ce am făcut-o.

— E destul de răcoare aici.

— Mda. O pivniţă răcoroasă, clasică, numai bună pentru depozitare. E ideală.

— Ce se întâmplă când se vor termina?

Tom stă cu faţa la ea. Trăsăturile îi sunt îndulcite de lumină.

— Vom ieşi ca să mai adunăm. Ne ducem pe la băcănii. Prin alte case. Pe oriunde putem găsi.

— Aha, zice Malorie, încuviinţând din cap.

În timp ce Tom scrie pe hârtie, Malorie priveşte cu interes tavanul.

— Bănuiesc că aceasta ar fi cea mai sigură încăpere din toată casa, spune ea.

Tom se opreşte. Chibzuieşte la spusele ei.

— Nu cred. Cred că mansarda ar fi mai sigură.

— De ce?

— Ai observat încuietoarea când am coborât aici? Uşa e foarte veche. Se încuie, dar este fragilă. Ca şi cum prima care a fost construită a fost tocmai pivniţa, acum mulţi ani, după care

s-au hotărât să mai adauge şi-o casă peste ea. Dar uşa care duce la mansardă... Încuietoarea *aceea* e incredibilă! Dacă va fi nevoie să ne adăpostim undeva, în caz că una dintre acele chestii va pătrunde în casă, aş zice că mansarda e locul în care ar trebui să ne retragem.

Malorie priveşte din instinct în sus. Îşi freacă umerii apoi.

Dacă va fi nevoie să ne adăpostim undeva...

— Judecând după câte provizii mai avem, continuă Tom, am mai putea-o duce încă trei sau patru luni de-aici înainte. Pare o groază de timp, dar trece repede. Zilele încep să se contopească una cu alta. De aceea, am început să notăm pe calendarul din sufragerie. Să ştii că, într-un fel, timpul a ajuns să nu mai însemne mare lucru. Dar este unul dintre puţinele lucruri care ne-au mai rămas ca să ne aducă aminte de vieţile noastre de dinainte.

— Trecerea timpului?

— Da. Şi ce facem cu el.

Malorie se apropie de un taburet scund de lemn şi se aşază. Tom îşi ia în continuare notiţe.

— Te lămuresc ce treburi casnice avem de îndată ce urcăm iar, zice Tom. După care, arătând către un loc aflat între poliţe şi pânza atârnândă, spune: Vezi aia de acolo?

Malorie priveşte într-acolo, dar nu înţelege la ce se referă el.

— Vino încoace!

Tom merge cu ea până la perete, unde o parte dintre cărămizi sunt sparte. În spatele lor se vede pământ.

— Nu ştiu dacă să-mi fie teamă sau să mă bucur, spune el.

— Adică?

— Ei bine, se vede pământ. Oare asta înseamnă că am putea începe să săpăm în el? Să facem un tunel? O a doua pivniţă? Mai mult spaţiu? Sau e doar încă o cale de acces înăuntru?

În lumina din pivniță, privirea lui Tom pare intensă și atentă.

— Chestia e, continuă el, că dacă acele creaturi ar dori cu tot dinadinsul să pătrundă în casă... ar putea fără probleme. Și bănuiesc că ar fi făcut-o deja.

Malorie se holbează la peticul de pământ gol. Se imaginează târându-se prin tuneluri, gravidă. Își închipuie viermi.

După o scurtă pauză, întreabă:

— Ce făceai înainte să se întâmple toate astea?

— Serviciul meu? Eram profesor. La clasa a opta.

Malorie încuviințează din cap.

— Chiar m-am gândit că arăți ca un profesor.

— Știi ce? Am mai auzit acest lucru. De multe ori! Chiar îmi place asta. Mimează că-și aranjează gulerul cămășii, apoi continuă: Elevi, astăzi vom învăța despre mâncarea la conservă. Așa că, toată lumea, tăceți dracului din gură!

Malorie râde.

— Dar tu? întreabă Tom.

— Eu încă n-ajunsesem până acolo, răspunde Malorie.

— Ți-ai pierdut sora, nu-i așa? întreabă Tom cu blândețe.

— Așa-i.

— Îmi pare rău! După care, adaugă: Eu mi-am pierdut o fiică.

— O, Doamne, Tom!

Tom tace, ca și cum s-ar gândi dacă să-i dezvăluie sau nu mai multe lui Malorie. Apoi continuă:

— Mama lui Robin a murit la naștere. Pare o cruzime să-ți spun tocmai ție acest lucru. Dar dacă tot vom ajunge să ne cunoaștem unul pe altul, e o poveste pe care trebuie s-o afli. Robin a fost un copil minunat. Mai isteață decât tatăl ei, la numai opt ani. Îi plăceau cele mai bizare lucruri. De exemplu, instrucțiunile de folosire ale unei jucării îi plăceau mai mult decât jucăria în sine. Genericul unui film, în locul filmului.

Felul în care era scris ceva. O expresie de pe chipul meu. Odată, mi-a zis că arăt precum soarele, din cauza părului. Am întrebat-o dacă strălucesc precum soarele, iar ea mi-a zis: „Nu, tati, tu străluceşti mai mult ca luna, când afară e întuneric". Când au apărut primele reportaje la ştiri şi oamenii au început să ia totul în serios, am fost genul de tată care a spus că nu vom trăi în teroare. Am încercat din răsputeri să ne vedem de viaţa noastră, la fel ca înainte. Şi-am încercat să-i insuflu şi lui Robin această idee. Ea auzise lucruri la şcoală. Dar eu, pur şi simplu, nu voiam să-i fie teamă. După o vreme, n-am mai putut să mă prefac. Părinţii au început să-şi retragă copiii de la şcoală. Apoi s-a închis şcoala. Temporar. Sau până când „vor putea avea încrederea părinţilor că sunt în stare să asigure un mediu sigur pentru copiii lor". Au fost zile grele, Malorie. Eu însumi eram profesor, cum ţi-am zis, iar şcoala la care predam eu şi-a închis şi ea porţile cam în acelaşi timp. Aşa că, brusc, ne-am trezit cu o groază de timp pe care să-l petrecem acasă. Am înţeles atunci cât de mult crescuse. Avea deja un intelect de speriat. Totuşi, era prea mică pentru a înţelege cât de înfricoşătoare erau poveştile de la ştiri. Am încercat din răsputeri să nu le ascund de ea, dar tatăl din mine nu putea să se abţină defel şi schimba din când în când postul. Radioul a ajuns să o sperie cu adevărat. Robin a început să aibă coşmaruri. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să o liniştesc. Şi mereu simţeam că o mint. Am căzut amândoi de acord să nu mai privim deloc pe geam. Am căzut de acord să nu mai iasă afară fără permisiunea mea. Cumva, a trebuit s-o fac să creadă că totul era în regulă şi, totodată, teribil de nesigur. A început să doarmă în patul meu, dar, într-o dimineaţă, m-am trezit şi n-am mai găsit-o acolo. Cu o seară înainte, spusese că-şi dorea ca totul să fie iar ca înainte. Zisese că-şi dorea ca mama ei să fie lângă ea, deşi n-o

cunoscuse niciodată. Mi-a frânt inima când am auzit-o vorbind așa, la doar opt ani, că viața e nedreaptă. Când m-am trezit și n-am găsit-o lângă mine, mi-am zis că a început să se obișnuiască în sfârșit cu ce se petrecea. Cu această nouă viață. Dar cred că poate Robin își pierduse ceva din tinerețe în acea noapte, dându-și seama, înaintea mea, cât de gravă devenise, de fapt, situația, cu tot ce se întâmpla în afara casei noastre.

Tom se oprește. Privește în jos, spre podeaua pivniței.

— Am găsit-o în cadă, Malorie. Plutind. Micuțele ei încheieturi erau tăiate cu lama cu care mă văzuse bărbierindu-mă de o mie de ori. Apa era roșie. Sângele picura peste marginea căzii. Pe pereți era sânge. De la un copil. De opt ani. Oare o fi privit afară? Sau doar s-a hotărât să-și facă asta? N-o să aflu niciodată răspunsul la această întrebare.

Malorie întinde mâna spre Tom și-l prinde.

Dar el nu plânge. În loc de asta, după o clipă, se apropie iar de polițe și începe să scrie pe hârtie.

Malorie se gândește la Shannon. Și ea a murit în baie. Și ea și-a luat viața.

Când Tom termină, o întreabă pe Malorie dacă e pregătită să se întoarcă sus. În timp ce el întinde mâna spre șnurul becului, o vede că se uită iar la peticul de pământ din zid.

— Înspăimântător, nu? spune el.

— Da.

— Ei bine, să n-o lași să te sperie! Este doar una dintre temerile dintotdeauna ale oamenilor, perpetuată la nesfârșit.

— Care anume?

— Teama de beciuri.

Malorie încuviințează cu o mișcare din cap.

Apoi Tom trage de șnur și stinge lumina.

Nouă

Creaturi, își zice Malorie în gând. *Ce cuvânt banal!*

Copiii sunt tăcuți, iar malurile sunt învăluite în liniște. Poate auzi cu claritate cum vâslele despică apa. Vâslește în același ritm cu bătăile inimii, însă apoi sincronizarea se pierde. Când ajunge în contraritm, are impresia că ar putea muri.

Creaturi.

Lui Malorie nu i-a plăcut niciodată acest cuvânt. Cumva, parcă e un deplasat. Pentru ea, chestiile care au bântuit-o în ultimii patru ani nu sunt creaturi. Un melc de grădină este o creatură. Un porc-spinos. Dar chestiile care au tot pândit din spatele ferestrelor acoperite și au făcut-o să poarte bentiță nu sunt genul de creaturi care pot fi exterminate de cei de la serviciul sanitar-veterinar.

Nici barbar *nu e un termen potrivit. Un barbar e necugetat. La fel ca o brută.*

În depărtare, o pasăre cântă în înaltul cerului. Vâslele taie apa, mișcându-se odată cu brațele ei.

Nu știe nimeni sigur dacă sunt niște matahale. *La fel de bine, ar putea fi mici cât o unghie.*

Deși abia și-au început călătoria pe râu, pe Malorie o dor deja mușchii de la vâslit. Cămașa îi este leoarcă de sudoare. Picioarele i-au înghețat. Bentița continuă să-i irite pielea.

Demoni. Diavoli. Distrugători. *Poate că sunt toate aceste lucruri deodată.*

Sora ei a murit după ce-a văzut una. Probabil că și părinții ei au împărtășit aceeași soartă.

Drac *e un cuvânt prea blând.* Sălbatic, *prea uman.*

Malorie nu numai că se teme de ființele care ar putea umbla prin râu, dar este și fascinată de ele.

Oare știu ele ce ne fac? O fac cu bună știință?

În clipa aceasta, i se pare că toată lumea a murit. I se pare că barca a rămas ultimul loc de pe Pământ în care mai există viață. Restul lumii se întinde începând de la vârful bărcii, un glob pustiu, ce răsare, golit de conținut, cu fiecare nouă mișcare a vâslelor.

Dacă nu știu ce provoacă, atunci nu pot fi considerate rele.

Copiii au rămas tăcuți de ceva vreme încoace. Un al doilea cântec de pasăre răzbate din înaltul cerului. Un pește sare din apă. Malorie n-a mai mers niciodată pe acest râu. Cum arată el oare? Oare copacii se înghesuie unul într-altul pe maluri? Oare aceste maluri sunt străjuite de case?

Sunt monștri, se gândește Malorie. Dar ea știe foarte bine că sunt mai mult de-atât. Sunt *infinitul.*

— Mami! strigă Băiatul brusc.

O pasăre de pradă croncăne; ecoul croncănitului reverberează pe râu.

— Ce e, Băiete?

— Sună ca un motor.

— *Ce?*

Malorie se oprește din vâslit. Ascultă cu atenție.

De foarte departe, mult dincolo de albia râului, răzbate zgomotul scos de un motor.

Malorie îl recunoaște într-o clipită. Este zgomotul făcut de o altă ambarcațiune, care se apropie de ei.

Dar, în loc să se bucure că se va întâlni cu o altă ființă omenească pe râul acesta, lui Malorie îi este teamă.

— Lăsați-vă în jos, amândoi! le spune Malorie.

Așază mânerele vâslelor peste genunchi. Barca plutește liber.

Băiatul aude, își spune în gând. *Băiatul aude pentru că l-ai crescut așa cum trebuie și acum aude mai bine decât va vedea vreodată.*

Inspirând adânc, Malorie așteaptă. Motorul se aude din ce în ce mai tare. Barca înaintează contra curentului.

— Au! scâncește Băiatul.

— Ce e, Băiete?

— Urechea mea! M-a lovit un pom.

Malorie își spune că e un lucru bun. Dacă Băiatul a fost atins de un copac, atunci probabil că sunt aproape de unul dintre maluri. Și poate, prin bunăvoința providenței, coronamentul copacilor le va oferi adăpost.

Cealaltă barcă e mult mai aproape acum. Malorie știe că dacă ar putea deschide ochii, ar putea-o vedea.

— Să *nu* vă scoateți bentițele! îi avertizează Malorie.

Apoi motorul bărcii ajunge în dreptul lor. Dar nu trece mai departe.

Oricine ar fi, își spune Malorie, *ne poate vedea.*

Motorul se oprește brusc. Aerul miroase a benzină. Se aud pași care tropăie pe ce ar putea fi puntea ambarcațiunii.

— Salutare! se aude un glas.

Malorie nu răspunde.

— Salutare! E-n regulă. Vă puteți scoate bentițele! Sunt doar un om obișnuit.

— Nu, *nu puteți*, le spune Malorie copiilor.

— Domnișoară, nu mai este nimic altceva aici, cu noi! Ai cuvântul meu. Suntem singuri, singurei.

Malorie rămâne nemişcată. În cele din urmă, când nu mai are de ales, îi răspunde:

— De unde ştii?

— Domnişoară, spune el, chiar acum privesc de jur-împrejur. Am ţinut toată călătoria de azi ochii deschişi. Şi ieri.

— N-ai cum să *te uiţi*, spune ea. Doar ştii prea bine.

Străinul râde.

— Chiar nu aveţi de ce să vă temeţi, îi linişteşte el. Puteţi avea încredere în mine. Nu suntem decât noi doi pe râu. Doar doi oameni obişnuiţi, cărora li s-au încrucişat drumurile.

— Nu! ţipă Malorie la copii.

Dă drumul Fetei şi apucă iar mânerele vâslelor. Bărbatul oftează.

— N-aveţi de ce să trăiţi aşa, domnişoară! Gândeşte-te la aceşti copii. Chiar vrei să-i lipseşti de posibilitatea de-a vedea o zi atât de frumoasă şi de strălucitoare?

— Să nu te apropii de barca noastră! îl avertizează Malorie, cu asprime.

Tăcere. Bărbatul nu răspunde. Malorie îşi adună curajul. Se simte încolţită. Vulnerabilă. Prinsă în barca lipită de ţărm. Pe acest râu. În această lume.

Ceva clipoceşte în apă. Malorie icneşte.

— Domnişoară, spune el, crede-mă, priveliştea este incredibilă, dacă nu te deranjează puţină ceaţă. Când ai privit ultima oară lumea? Cu ani în urmă? Ai *văzut* acest râu? Sau vremea? Pun prinsoare că nici măcar nu-ţi mai aduci aminte cum arată vremea.

Malorie îşi aduce aminte prea bine cum arată lumea. Îşi aduce aminte cum se-ntorcea acasă de la şcoală, printr-un tunel de frunze ruginii de toamnă. Îşi aduce aminte de curţile vecinilor, de grădini şi de case. Îşi aminteşte cum stătea întinsă în iarbă în

grădina din spatele casei, împreună cu Shannon, și dezbăteau amândouă ce nori semănau cu băieții și fetele de la ele din clasă.

— Vom continua să ne păstrăm bentițele pe ochi să știi! se încăpățânează Malorie.

— Eu am renunțat, domnișoară, spune el. Mi-am văzut de viața mea. Tu n-ai de gând să faci la fel?

— Lasă-ne în pace! îi cere ea.

Bărbatul oftează din nou.

— Nu ne pot vâna la nesfârșit! zice el. Nu te pot obliga să trăiești în felul ăsta pentru totdeauna. Domnișoară, tu nu crezi la fel?

Malorie așază vâsla din dreapta într-o poziție despre care crede că-i va permite să se îndepărteze de mal.

— Ar trebui să vă scot eu însumi bentițele, spune brusc bărbatul.

Malorie nu se mișcă.

Pare un tip aspru. Și nițel furios.

— Suntem doi oameni simpli, continuă el. Care s-au întâlnit pe un râu. Patru, dacă-i pui la socoteală și pe micuți. Și ei nu pot fi învinovățiți pentru modul în care i-ai crescut. Eu sunt singurul de pe-aici cu suficient curaj să privesc lumea. Iar grijile voastre nu vă apără decât pentru a vă permite să vă faceți și mai multe griji.

Glasul bărbatului răzbate din altă direcție acum. Malorie crede că acesta a venit în partea din față a bărcii lui. Iar ea nu vrea decât să plece mai departe. Nu vrea decât să se îndepărteze cât mai mult de casa pe care-au părăsit-o de dimineață.

— Și să-ți mai zic ceva, spune bărbatul dintr-odată, înfiorător de aproape acum, eu am *văzut* una.

Malorie îl înșfacă pe Băiat de cămașă și-l smucește spre ea. Băiatul lovește fundul de metal al bărcii și scâncește de durere.

Bărbatul râde.

— Să ştii că nu sunt chiar aşa de urâte pe cât ţi-ai închipui, domnişoară.

Malorie propteşte vâsla în mal şi împinge. Se mişcă greoi, mai mult bâjbâie. Îi este greu să găsească o porţiune solidă. Crede că a nimerit între crenguţe şi rădăcini. Sau în noroi.

O va lua razna, îşi spune Malorie în gând. *Şi vă va face rău.*

— Unde aveţi de gând să plecaţi? ţipă el. O să urlaţi ori de câte ori o să auziţi o crenguţă pârâind?

Malorie nu poate elibera barca.

— *Ţineţi-vă bentiţele pe ochi!* strigă ea la copii.

Bărbatul a zis că a văzut una. Când? *Când?*

— Crezi că sunt nebun, nu?

În cele din urmă, vâsla se sprijină acum pe pământ tare. Malorie împinge, gemând de efort. Barca se mişcă. Poate că a eliberat-o. Apoi se loveşte de barca bărbatului, lucru care o face pe Malorie să ţipe.

V-a prins în capcană.

Îi va forţa să deschidă ochii?

— Cine-i nebunul acum? Uită-te la tine! Doi oameni se întâlnesc pe un râu…

Malorie împinge înainte şi înapoi. Simte un spaţiu gol în spatele bărcii, un fel de deschidere.

— Unul dintre ei priveşte spre cer…

Malorie simte cum vâsla se înfige în pământ.

— Celălalt încearcă disperat să mâne o barcă, având o bentiţă la ochi.

Aproape a eliberat barca.

— Deci, trebuie să mă întreb…

— *Mişcă-te!* ţipă ea.

— Cine a luat-o razna?

Bărbatul chicoteşte. Ei i se pare că râsul lui se ridică spre cerul despre care a vorbit până acum. Îşi spune că trebuie să-l întrebe: *Acum cât timp ai văzut creatura?* Dar nu o face.

— *Lasă-ne!* ţipă Malorie.

Din cauza zbaterilor ei frenetice, în barcă pătrunde apă rece din râu. Fata ţipă şi ea. Malorie îşi tot spune: *Întreabă-l acum cât timp a văzut creatura.* Poate că nebunia încă n-a avut timp să se instaleze. Poate că merge mai încet în cazul lui. Poate că va reuşi să facă un ultim gest de bunăvoinţă, înainte de-a pierde definitiv contactul cu realitatea.

Barca s-a eliberat cu totul.

Tom zicea odată că diferă de la om la om. Zicea că un om nebun n-are cum să înnebunească şi mai tare. Şi că celui mai sănătos la cap i-ar lua mult timp să ajungă până acolo.

— Deschide ochii, pentru numele lui Dumnezeu! strigă bărbatul.

Glasul i s-a schimbat. Pare beat, diferit.

— Nu mai fugi, domnişoară! *Deschide ochii!* o imploră.

— *Nu-l ascultaţi!* ţipă ea.

Băiatul s-a lipit de ea, iar Fata se smiorcăie în spatele ei. Malorie tremură din tot corpul.

— Copii, mama voastră este cea nebună! Renunţaţi la bentiţele alea!

Brusc, bărbatul scoate un urlet, după care începe să horcăie. Ca şi cum în gâtul lui a murit ceva. Cât o dura până să se spânzure cu odgonul bărcii sau să se arunce în palele motorului care-i propulsează barca?

Malorie vâsleşte cu furie. I se pare că bentiţa nu-i este suficient de strânsă pe ochi.

Ce a văzut el e aproape. Ce a văzut el se află pe acest râu.

— *Să nu vă scoateţi bentiţele!* ţipă iar Malorie.

Deja a trecut de barca bărbatului.

— M-aţi înţeles, amândoi? *Răspundeţi-mi!*

— Da! zice Băiatul.

— Da! zice Fata.

Bărbatul urlă din nou, dar deja a rămas mult în spatele lor. Pare că vrea să ţipe, dar a uitat cum s-o facă.

Atunci când barca ajunge la vreo treizeci şi cinci de metri distanţă, iar zgomotul scos de motor aproape că nu se mai aude deloc, Malorie întinde mâna şi-l atinge pe Băiat pe umăr.

— Nu-ţi face griji, mami! spune Băiatul.

Apoi Malorie întinde mâna în spate şi găseşte mâna Fetei. O strânge. Apoi, dându-le drumul amândurora, apucă din nou vâslele.

— Eşti uscată? o întreabă pe Fată.

— Nu, răspunde Fata.

— Foloseşte pătura ca să te usuci! Acum!

Aerul are din nou un miros curat. Copacii. Apa.

Gazele de eşapament au rămas mult în spatele lor.

Îţi mai aduci aminte cum mirosea în casă? işi zice Malorie în gând.

În ciuda groazei care a pus stăpânire pe ei după ce s-au întâlnit cu bărbatului, îşi aduce aminte. De aerul greu, stătut, al casei. Era acolo încă de când a venit ea. Şi nu s-a schimbat absolut deloc.

Nu-l urăşte pe bărbatul cu barca. Simte doar tristeţe.

— V-aţi descurcat bine, îi laudă Malorie pe copii, tremurând, în timp ce vâsleşte în continuare de-a lungul râului.

Zece

Malorie locuiește în casă de două săptămâni. Colocatarii ei subzistă, bazându-se aproape în întregime pe mâncăruri la conservă din pivniță, plus carnea înghețată care-a mai rămas în congelator. În fiecare dimineață, Malorie se arată ușurată când vede că au în continuare curent electric. Aparatul de radio este singura lor sursă de știri, însă ultimul DJ rămas, Rodney Barrett, nu mai are nimic nou să le spună. Turuie întruna, în schimb. Se înfurie. Înjură. Cei din casă l-au auzit și dormind în timpul emisiunii. Dar, în pofida acestor lucruri, Malorie înțelege de ce ei continuă să-l asculte. Indiferent că glasul lui se-aude doar în fundal sau umple de zgomot locul unde iau masa, radioul este ultima lor legătură cu lumea de afară.

Deja Malorie se simte ca și cum ar fi închisă într-un cavou. Claustrofobia este de necrezut, apăsând-o pe ea și pe copil.

Cu toate acestea, diseară, prietenii ei vor să organizeze un soi de petrecere.

Cei șase s-au adunat în jurul mesei pe care mănâncă de obicei. Pe lângă conserve, role de hârtie igienică, baterii, lumânări, pături și unelte, în pivniță au găsit și câteva sticle cu rom, care completează de minune iarba[1] pe care a adus-o Felix (care

[1] Marijuana (n. tr.).

recunoaşte, sfios, că s-ar fi aşteptat să găsească aici un fel de adunare de „hipioţi", nu o trupă de capete limpezi). Gândindu-se mai întâi la starea ei, Malorie e singura care nu bea şi nu fumează. Totuşi, anumite stări sunt pur şi simplu contagioase şi, în timp ce Rodney Barrett pune, contrar obiceiurilor sale, o muzică un pic mai discretă, Malorie se trezeşte că zâmbeşte, ba uneori şi râde, în ciuda ororilor de neînţeles care au devenit lucruri banale.

Unde iau ei masa există şi un pian. Asemenea teancului de cărţi umoristice de lângă şifonierul din dormitorul ei, pianul pare o rămăşiţă, aproape nelalocul ei aici, provenind din alte vremuri.

Acum Tom cântă la acel pian.

— În ce gamă trebuie interpretat acest cântec? strigă Tom, transpirat tot, către Felix, aşezat la masă, tocmai în cealaltă parte a camerei. Cunoşti notele?

Felix surâde şi clatină din cap.

— De unde naiba să le cunosc? Dar, Tom, pot cânta odată cu tine, dacă vrei.

— Nu, te rog! intervine Don, sorbind rom dintr-un pahar mare, zâmbind şi el.

— Nu, nu! rânjeşte Felix. Chiar mă descurc foarte bine!

Felix se clatină când se ridică. Dar vine la pian, alături de Tom. Împreună, încep să cânte „It's De-Lovely." Radioul stă aşezat pe o vitrină cu geamuri-oglindă. Muzica pusă de Rodney Barrett se suprapune discret cu melodia lui Cole Porter.

— Malorie, tu cum te simţi? o întreabă Don din partea cealaltă a mesei. Cum ţi se pare locul până acum?

— Sunt bine! răspunde ea. Mare parte din timp, mă gândesc doar la copil.

Don zâmbeşte. Când o face, Malorie zăreşte tristeţea din trăsăturile lui. Don, a aflat ea, a pierdut şi el o soră. Toţi amicii ei din această casă au trecut prin pierderi devastatoare. Părinţii lui

Cheryl, înspăimântaţi, au plecat spre sud. De-atunci, n-a mai vorbit cu ei. Felix nădăjduieşte să afle veşti de la fratele lui la fiecare telefon dat la întâmplare. Jules vorbeşte adesea despre logodnica lui, Sydney, pe care a găsit-o în şanţul de scurgere de lângă blocul lor, înainte de-a da curs anunţului găsit şi de Malorie. Avea gâtul tăiat. Însă povestea lui Tom, cugetă Malorie, e cea mai îngrozitoare. Dacă un asemenea cuvânt mai poate fi aplicat acum.

Acum, privindu-l stând în faţa pianului, lui Malorie i se frânge inima pentru el.

O clipă, când „It's De-Lovely" ajunge la final, radioul poate fi din nou auzit. Cântecul pus de Rodney Barrett se termină şi el. Apoi bărbatul începe să vorbească.

— Ascultaţi, ascultaţi! îi îndeamnă Cheryl.

Femeia traversează camera, îndreptându-se spre locul în care se află aparatul de radio. Se lasă pe vine în faţa lui şi dă volumul mai tare.

— Pare mai deprimat decât de obicei.

Tom ignoră radioul. Asudat tot, soarbe din băutură şi se joacă cu primele acorduri ale faimosului „I Got Rhythm" al lui Gershwin. Don se întoarce pentru a vedea la ce se referă Cheryl. Jules, mângâindu-l pe Victor, care stă pe podea, cu spatele la perete, îşi răsuceşte capul în direcţia aparatului de radio.

— Creaturilor! spune Rodney Barrett cu glas şovăitor. Ce ne-aţi luat? Ce căutaţi aici? Aveţi vreun scop anume?

Don se ridică de la masă şi i se alătură lui Cheryl, lângă radio. Tom se opreşte din cântat.

— Nu l-am mai auzit niciodată adresându-se în mod direct creaturilor, spune el de pe băncuţa din faţa pianului.

— Am pierdut mame, taţi, surori, fraţi, spune Rodney Barrett. Am pierdut soţii şi soţi, iubiţi şi prieteni. Dar nimic nu doare mai tare decât copiii pe care ni i-aţi luat de lângă noi. Cum îndrăzniţi să le cereţi copiilor să se uite la voi?

Malorie îl priveşte pe Tom. Acesta ascultă cu atenţie. Privirea îi e aţintită în depărtare. Ea se ridică şi se apropie de el.

— A mai părut sumbru şi cu alte ocazii, spune Cheryl despre Rodney Barrett. Dar niciodată ca acum.

— Nu, e de acord Don. Pare mai beat decât suntem noi.

— Tom! zice Malorie, aşezându-se lângă el pe băncuţă.

— Are de gând să se sinucidă, rosteşte brusc Don.

Malorie ridică privirea, vrând să-i spună lui Don să tacă, însă simte şi ea acelaşi lucru pe care l-a simţit şi el. Dezolarea absolută din glasul lui Rodney Barrett.

— Azi am de gând să trişez, continuă Barrett. O să mi-l iau eu, singurul lucru care mi-a rămas şi pe care mi l-aţi mai putea lua voi.

— Of, *Doamne*! exclamă Cheryl.

La radio e linişte.

— Închide-l, Cheryl! îi spune Jules. *Închide-l!*

În timp ce ea întinde mâna spre aparat, un foc de armă bubuie în boxe.

Cheryl ţipă. Victor latră.

— Ce *dracu'* s-a întâmplat? începe Felix, privind în gol, spre aparatul de radio.

— A făcut-o, rosteşte Jules, holbându-se la aparat, fără să-l vadă. Nu-mi vine să cred...

Tăcere apoi.

Tom se ridică de pe băncuţa pianului şi închide radioul. Felix soarbe din băutură. Jules stă într-un genunchi, potolindu-l pe Victor.

După care, dintr-odată, precum ecoul unei împuşcături, la uşa de la intrare se aude un ciocănit.

Urmat de un al doilea ciocănit.

Felix porneşte spre uşă, însă Don îl apucă de braţ.

— Omule, *nu* cumva să deschizi ușa aia, așa, pur și simplu! îl avertizează el. Ce-i cu tine?

— Omule, n-aveam de gând s-o fac! spune Felix, eliberându-și brațul din strânsoare.

Încă o bătaie în ușă. Glasul unei femei răzbate până la ei.

— E cineva acasă?

Cei din casă nu scot o vorbă și nu se mișcă din loc.

— Să-i răspundă cineva, zice Malorie, ridicându-se de pe băncuța pianului, pentru a o face ea însăși.

Însă Tom i-o ia înainte.

— Da! strigă el. Suntem aici. Cine ești?

— Olympia! Mă numesc Olympia! Mă lăsați să intru?

Tom se oprește. Pare beat.

— Ești singură? întreabă el.

— Da!

— Ai ochii închiși?

— Da, am ochii închiși. Sunt foarte speriată. Vă rog, îmi dați drumul?

Tom se uită la Don.

— Să ia cineva măturile, spune Tom, iar Jules pleacă după ele.

— Nu cred că ne putem permite să mai hrănim și alte guri, spune Don.

— Ești nebun, spune Felix. Afară e o femeie…

— Felix, înțeleg și eu ce se petrece, spune Don furios. Dar nu ne putem permite să adăpostim toată țara.

— Dar ea e acolo, afară, chiar acum! spune Felix.

— Iar noi suntem beți! completează Don.

— Haide, Don! intervine și Tom.

— Nu mă transformați într-un personaj negativ, spune Don. Doar știți și voi la fel de bine ca mine exact câte conserve ne-au mai rămas în pivniță.

— E cineva acasă? strigă iar femeia.

— Așteaptă! răspunde Tom.

Tom și Don se holbează unul la altul. Jules vine în hol. Îi întinde o mătură lui Tom.

— Faceți cum vreți, oameni buni! cedează Don. Dar o să murim de foame mai devreme din cauza ei.

Tom se răsucește spre ușa de la intrare.

— Închideți ochii! spune el.

Malorie îl ascultă, în timp ce îi aude pașii pe podeaua de lemn a holului.

— Olympia? strigă Tom.

— Da!

— Acum o să deschid ușa. Când o deschid, când o auzi deschizându-se, intră în casă cât de iute poți! Ai înțeles?

— Da!

Malorie aude ușa de la intrare deschizându-se. Apoi, mișcare. Își închipuie cum Tom o trage pe femeie înăuntru, la fel cum au procedat și cu ea în urmă cu două săptămâni. Apoi aude ușa trântindu-se.

— Să rămâi cu ochii închiși! o avertizează Tom. Trebuie să pipăi de jur-împrejur. Să mă asigur că n-a mai intrat și altceva odată cu tine.

Malorie aude cum măturile se freacă de pereți, de podea, de plafon și, în final, de ușa de la intrare.

— Bun! zice Tom într-un final. Haideți să deschidem ochii cu toții!

Când Malorie îi deschide, zărește o femeie palidă, brunetă și extrem de frumoasă, stând alături de Tom.

— Vă mulțumesc! spune ea cu răsuflarea tăiată.

Tom se pregătește să o întrebe ceva, dar este întrerupt de Malorie:

— Eşti însărcinată? o întreabă ea pe Olympia.

Olympia îşi priveşte pântecul. Tremurând, ridică privirea şi încuviinţează cu o mişcare din cap.

— În patru luni, răspunde ea.

— E incredibil! exclamă Malorie, apropiindu-se. Şi eu tot cam la fel.

— Futu-i! zice Don.

— Sunt vecina voastră, continuă Olympia. Îmi pare rău că v-am speriat în felul ăsta! Soţul meu face parte din trupele aeriene. N-am mai primit veşti de la el de săptămâni întregi. Ar putea fi mort. V-am auzit. Pianul. Mi-a luat ceva să-mi adun curajul şi să vin la voi. În mod normal, v-aş fi adus şi brioşe.

În ciuda ororii la care tocmai ce fuseseră cu toţii martori, inocenţa Olympiei izbuteşte să răzbată prin întuneric.

— Ne bucurăm să te avem alături, spune Tom, însă Malorie îi detectează în voce epuizarea şi apăsarea faptului că de-acum înainte vor trebui să aibă grijă de două femei însărcinate. Hai înăuntru!

O conduc pe Olympia de-a lungul holului ce duce în sufragerie. La baza scărilor, aceasta icneşte şi arată spre fotografia atârnată pe perete.

— O! exclamă ea. Acel bărbat se mai află aici?

— Nu, o lămureşte Tom. Nu mai e printre noi. Probabil că-l cunoşteai. George. El era proprietarul casei.

Olympia încuviinţează.

— Da, l-am văzut de multe ori.

Apoi cei din casă se adună cu toţii în sufragerie. Tom se aşază lângă Olympia pe canapea. Malorie ascultă în tăcere, în timp ce Tom o întreabă cu blândeţe pe Olympia despre lucrurile rămase la ea în casă. Ce i-a rămas. Ce a lăsat în urmă. Ce ar putea folosi aici de-acum înainte.

Unsprezece

Malorie vâsleşte de vreo trei ore încontinuu. Muşchii braţelor o ard de durere. Apa rece clipoceşte pe fundul bărcii, apă pe care ea însăşi a adunat-o acolo, puţin câte puţin, cu fiecare vâsla înfiptă în undele râului. În urmă cu câteva clipe, Fata i-a spus lui Malorie că trebuie să facă pipi. Malorie i-a zis să facă. Acum urina fetei se amestecă cu apa râului şi Malorie o simte cum se loveşte, călduţă, de pantofii ei.

Se gândeşte la bărbatul din barcă, pe lângă care au trecut nu demult.

Copiii, se gândeşte Malorie, *nu şi-au scos bentiţele. Acel glas a fost singurul glas omenesc pe care l-au auzit în afară de vocile lor. Şi totuşi, nu l-au ascultat.*

Da, ea i-a instruit foarte bine. Dar, dacă stai să te gândeşti, nu e un lucru plăcut. Înseamnă că *instruirea* i-a speriat atât de rău pe copii, încât, sub niciun chip, aceştia nu i-ar mai ieşi din cuvânt. Când era mică, Malorie se răzvrătea tot timpul împotriva părinţilor. Zahărul nu era permis la ei în casă. Malorie aducea pe furiş puţin câte puţin. Filmele de groază nu erau permise la ei în casă. Malorie se strecura tiptil la parter, pentru a le privi la televizor. Când părinţii i-au zis că nu avea voie să doarmă pe canapeaua din living, ea şi-a mutat patul cu totul

acolo. Acestea fuseseră micile ei plăceri. Copiii lui Malorie nu vor ajunge să le cunoască.

Bebeluși fiind, i-a învățat să se trezească ținându-și ochii închiși. Stătea deasupra gardului de sârmă al găinilor întins peste pătuțurile lor, cu pliciul de muște în mână, și aștepta. Când cei doi copii se trezeau și deschideau ochii, îi lovea tare peste mânuțe. Copiii începeau să plângă. Malorie se apleca și le închidea ea însăși ochii cu degetele. Dacă-și țineau ochii închiși, ea-și ridica tricoul și le dădea să mănânce. *Recompensa.*

— Mami, spune Fata, omul acela era cel care cântă și la radio?

Fata se referă la cel de pe caseta pe care îi plăcea lui Felix să o asculte.

— Nu, răspunde Băiatul.

— Atunci, cine era? întreabă Fata.

Malorie se întoarce cu fața la Fată, astfel încât glasul ei să se audă mai tare.

— Credeam că am căzut de acord să nu punem niciun fel de întrebări care n-au legătură cu râul. Acum încălcăm acest acord?

— Nu, răspunde Fata încet.

Când au ajuns la vârsta de trei ani, Malorie i-a învățat să aducă apă de la fântână. Și-a legat o funie în jurul taliei, iar celălalt capăt l-a înfășurat în jurul Băiatului. Apoi, îndemnându-l să pipăie cărarea cu vârful degetelor de la picioare, l-a trimis să aducă apa de unul singur. Malorie asculta cu atenție zgomotul făcut de găleata pe care Băiatul o scotea cu neîndemânare din fântână. Îl asculta chinuindu-se s-o care înapoi la ea. De multe ori l-a auzit scăpând găleata din mâini. De fiecare dată când o făcea, îl trimitea înapoi la fântână și-l punea să repete manevra.

Fata urâse sarcina aceea din toată inima. Spunea că pământul avea „prea multe hopuri" în jurul fântânii. I se părea că pe sub iarba din jurul ei trăiau oameni, așa spunea. Malorie i-a

interzis fetei să mai mănânce, până când aceasta a cedat și s-a supus dorinței ei.

Când au mai crescut, a început să-i pună pe copii în două colțuri diferite ale sufrageriei. Malorie umbla de colo-colo pe covor. Când spunea: „Unde sunt?", Băiatul și Fata trebuiau să arate cu degetul. Apoi urca la etaj, cobora iar și îi întreba: „Unde am fost?" Copiii arătau unde fusese. Când greșeau, Malorie țipa la ei.

Dar nu greșeau de multe ori. Și, curând, n-au mai greșit deloc.

Oare Tom ce-ar avea de zis despre asta? se întreabă ea. *Ți-ar spune că ești cea mai bună mamă de pe Pământ. Iar tu l-ai crede.*

Fără Tom, Malorie nu se poate baza decât pe ea. Și, de multe ori, stând singură la masa din bucătărie, în timp ce copiii dormeau în dormitor, ea își punea o întrebare de neocolit:

Ești o mamă bună? Oare acum mai există așa ceva?

Acum Malorie simte o bătaie ușoară pe genunchi. Icnește, surprinsă. Dar nu-i decât Băiatul. Îi cere săculețul cu mâncare. Aflată la jumătatea cursei cu vâsla, Malorie își vâră o mână în buzunarul hainei și i-l dă. Aude cum dinții lui micuți sfărâmă alunele rămase în cutiile de tablă de pe polițele din pivniță timp de patru ani și jumătate, înainte ca Malorie să le ia cu ea în această dimineață.

Apoi Malorie se oprește cu totul din vâslit. Îi este cald. Prea cald. Transpiră de parcă ar fi în mijlocul lunii iunie. Își scoate haina și o așază pe bancă, lângă ea. Apoi simte o bătaie ușoară pe spate. Și Fetei îi e foame.

Ești o mamă bună? se întreabă ea, întinzându-i copilei al doilea săculeț cu mâncare.

Cum să se aștepte din partea copiilor să aibă visuri până la stele, dacă ei nici măcar nu-și pot înălța capetele pentru a le privi?

Malorie nu cunoaște răspunsul la această întrebare.

Doisprezece

Tom meşterește ceva dintr-o veche cutie de chitară și o perniță de pe canapea. Olympia doarme sus la etaj, în dormitorul lipit de cel al lui Malorie. Felix i l-a cedat ei, așa cum Tom i l-a cedat pe-al său lui Malorie. Acum Felix doarme pe canapeaua din living. Cu o seară înainte, Tom a alcătuit o listă detaliată cu obiectele rămase în casa Olympiei despre care i-a povestit chiar ea. Discuția a început pe un ton optimist, însă rezultatul final a fost că puținele lucruri care le-ar fi fost de folos n-ar fi meritat riscul de-a merge după ele. Hârtie. Încă o găleată. Trusa de scule a soțului Olympiei. Și totuși, așa cum a subliniat Felix, dacă și când nevoia pentru acele obiecte ar depăși riscul obținerii lor, atunci ar merita totuși să meargă după ele. Unele lucruri, spunea Don, ar putea să le fie de folos mai devreme decât s-ar aștepta. Alune la cutie, ton, paste, condimente. În timp ce discutau despre mâncare, Tom le-a explicat celorlalți câte provizii le-au mai rămas în pivniță. Faptul că aveau să se termine o îngrijora profund pe Malorie.

În acest moment, Jules doarme în camera din capătul holului. Stă pe o saltea întinsă pe podea, într-un colț al încăperii. În celălalt colț se află salteaua lui Don. Între ei e o masă de lemn înaltă, pe care sunt așezate lucrurile lor. Și Victor e acolo

cu ei. Jules sforăie. O muzică lentă se aude de pe o casetă ce rulează în aparatul de radio cu casetofon. Muzica răzbate dinspre locul unde iau de obicei masa, acolo unde Felix și Don își fac de lucru cu niște cărți de joc Pee-wee Herman[1], cu care joacă euchre[2]. Cheryl spală haine într-o găleată așezată în chiuveta din bucătărie.

Malorie e singură cu Tom pe canapeaua din living.

— Cel căruia i-a aparținut casa, spune Malorie. George, așa se numea? El a postat anunțul? Mai era aici când ai ajuns tu?

Tom, care încearcă să meșterească o protecție căptușită pentru partea interioară a unui parbriz de mașină, o privește în ochi pe Malorie. Părul îi pare și mai nisipiu în lumina lumânării.

— Eu am fost primul care a răspuns la anunțul din ziar, începe Tom. George era un tip grozav. A primit străini la el în casă atunci când toată lumea își încuia ușile. Și îi mergea și mintea înaintea tuturor, un mare *gânditor*. Tot timpul venea cu idei noi. Dacă am putea privi pe ferestre cu ajutorul unor lentile? Prin sticlă refractară? Cu telescoape? Cu binocluri? Asta era ideea lui măreață. Că totul ține de vedere, că poate n-ar trebui decât să ne modificăm vederea periferică. Sau să ne schimbăm modul efectiv în care vedem ceva. Dacă le priveam *printr-un* obiect, poate că aceste creaturi nu ne-ar mai fi putut face rău. Și-am început amândoi să căutăm o cale de-a rezolva această problemă. Iar George, fiind așa cum era, nu s-a mulțumit doar să vorbească despre subiect. El voia să și probăm teoriile.

---

[1] Personaj comic fictiv, creat și interpretat de actorul de comedie Paul Reubens (n. 1952), protagonistul unei serii de filme și seriale din anii 1980 (n. tr.).

[2] Euchre, joc de cărți, cel mai adesea cu patru participanți, împărțiți în două echipe (n. red.).

În timp ce Tom vorbeşte, Malorie şi-l imaginează pe tipul din fotografii urcând pe scări.

— În noaptea în care a sosit Don, ne-am aşezat toţi trei în bucătărie şi, în timp ce ascultam la radio, George a venit cu ideea că o formă de „viaţă" a făcut să se întâmple toate astea. Se întâmpla înainte să vină postul MSNBC cu teoria respectivă. George zicea că a găsit ideea într-o carte veche, *Possible Impossibilities*[1]. În ea se discuta despre forme de viaţă incompatibile una cu alta. Două lumi ale căror elemente componente să fie atât de străine unul faţă de altul, încât să-şi facă rău dacă li se încrucişează drumurile. Şi dacă o astfel de formă de viaţă diferită ar fi izbutit, cumva, să ajungă aici... ei bine, asta spunea George că s-a întâmplat. Că *au* găsit o cale de-a ajunge aici, intenţionat sau nu. Mi-a plăcut la nebunie teoria lui. Lui Don nu i-a plăcut. Pe atunci petrecea o mulţime de timp pe internet, documentându-se despre chimicale, raze gamma, orice chestie nevăzută care ne-ar putea face rău dacă ne-am uita la ea, pentru că nu ştim că ne uităm la ea. Mda, Don era destul de încrâncenat din cauza asta. Se aprinde uşor. Deja ţi-ai dat şi tu seama cât de repede se înfurie. Însă George era genul de om căruia, odată ce i-a venit o idee, nu se lasă până n-o pune în aplicare, oricât de periculoasă ar fi ea. Când au ajuns Felix şi Jules, George era deja pregătit să-şi testeze teoria despre vederea modificată. Noi doi am citit tot ce descărcase el de pe internet. Erau atât de multe site-uri despre vedere şi despre cum funcţionează ochii, despre iluzii optice şi refracţia luminii, despre cum anume funcţionează telescoapele şi multe altele. Vorbeam despre ele tot timpul. Când Don, Felix şi Jules dormeau,

[1] Elizabeth Hall, *Possible Impossibilities: A Look at Parapsychology* („Imposibilităţi posibile: O privire asupra parapsihologiei"), Houghton Mifflin Harcourt, Boston, 1977 (n. red.).

eu și George ne așezam la masa din bucătărie și desenam diagrame. El se plimba încolo și-ncoace, apoi se oprea, se întorcea spre mine și mă întreba: „Se știe dacă vreo victimă purta ochelari? Poate că o fereastră închisă ne-ar putea apăra, dacă am găsi niște unghiuri potrivite." Apoi, dezbăteam ore întregi acele subiecte. Urmăream cu toții știrile în mod constant, sperând să aflăm noi indicii, o frântură de informație pe care s-o putem folosi pentru a găsi o cale ca oamenii să se poată apăra. Însă reportajele au început să se repete. Iar George a devenit nerăbdător. Cu cât vorbea mai mult despre testarea teoriei sale cu „vederea modificată", cu atât dorea mai abitir să o încerce. Îmi era teamă, Malorie. Dar George era precum căpitanul unui vas pe cale să se scufunde și nu-i era frică de moarte. Și dacă mergea?! Ei bine, asta ar fi însemnat găsirea unui leac care să vindece planeta de cea mai oribilă plagă care a lovit-o vreodată.

În timp ce Tom vorbea, lumina lumânării îi juca în ochi.

— Ce-a folosit? întreabă Malorie.

— O cameră video, răspunde Tom. Avea una la etaj. O cameră din acelea vechi, cu casete. A trecut la fapte fără să ne spună. Într-o noapte, a instalat-o în spatele uneia dintre păturile acelea atârnate în sufragerie. Dimineață, m-am trezit primul și l-am găsit dormind pe podea, chiar aici. Când m-a auzit, s-a ridicat și a dat fuga la cameră. Mi-a zis: „Tom am făcut-o! Am înregistrat cinci ore de filmare. Sunt chiar aici, *aici*, înăuntrul acestei camere. E posibil să fi găsit leacul pentru... chestia asta. Vederea indirectă. *Filmarea*. Ar trebui să o privim!" I-am spus că era o idee proastă. În plus, credeam că era puțin probabil să fi înregistrat ceva folositor în doar cinci ore de filmare. Dar el avea un plan pe care ni l-a prezentat tuturor. Ne-a spus că trebuia ca unul dintre noi să-l lege de un scaun într-unul dintre dormitoarele de la etaj. Iar el urma să vizioneze filmarea

acolo. Era de părere că aşa, legat de scaun, ar fi putut evita să-şi facă rău dacă lucrurile urmau să se înrăutăţească. Don s-a înfuriat teribil. I-a spus lui George că s-a transformat într-o ameninţare la adresa noastră. Avea dreptate când spunea că habar n-aveam cu ce ne confruntăm şi că dacă lui George avea să i se întâmple ceva, atunci şi nouă ar fi urmat să ni se întâmple ceva. Însă eu şi Felix ne-am opus. Am votat. Don a fost singurul care s-a împotrivit dorinţei lui. A pomenit de faptul c-ar vrea să plece. Am încercat să-l convingem să se răzgândească. Şi, într-un final, George ne-a zis că n-are nevoie de permisiune în propria casă pentru a face ce dorea. Aşa că i-am zis că îl voi lega eu de scaun.

— Şi l-ai legat?

— L-am legat.

Tom îşi aţinteşte privirea la covor.

— George a început să icnească. De parcă i s-ar fi înţepenit ceva în gât. Se afla acolo de două ore, timp în care nu scosese un sunet. Apoi a început să strige: „Tom! Căcat cu ochi ce eşti! Vino sus! *Vino sus!*" A început să chicotească, apoi să ţipe, apoi să urle. Zici că era un câine. Am auzit scaunul izbindu-se tare de podea. Urla înjurături. Jules s-a ridicat ca să-l ajute, dar eu l-am prins de braţ şi l-am oprit. Nu puteam face nimic, decât să ascultăm. Apoi am auzit tot. Totul, până când s-a sfărâmat scaunul şi au încetat şi ţipetele. După aceea am aşteptat. Am aşteptat mult timp. În cele din urmă, am urcat toţi sus. Legaţi la ochi, am oprit camera video şi am deschis ochii. Am văzut ce-şi făcuse George. Se smucise atât de tare în funii, încât acestea îi trecuseră cu totul *prin* muşchi, ajungându-i până la os. Tot corpul îi semăna cu glazura de pe un tort, sânge şi piele căzute peste funiile trecute peste piept, peste burtă, gât, încheieturi şi picioare. Felix a vomitat. Eu şi cu Don am îngenuncheat lângă George şi-am început

să facem curățenie. Când am terminat, Don a insistat să ardem banda video. Așa c-am ars-o. Și-n timp ce ardea, nu puteam să nu mă gândesc că odată cu ea dispărea în neant și prima noastră teorie adevărată. Se părea că, indiferent prin ce prismă le-ai fi privit, creaturile acelea aveau să-ți facă rău.

Malorie nu scoate un cuvânt.

— Și totuși, știi ceva? Avea dreptate. Într-un fel. El a formulat ipoteza cu creaturile cu mult înainte să fie pomenită la știri. Era clar că dibuise ceva. Poate că dacă ar fi abordat problema din alt unghi, George ar fi putut să schimbe lumea.

Tom are lacrimi în ochi.

— Malorie, știi ce mă îngrijorează cel mai tare în privința acestei povești?

— Ce?

— Camera video n-a înregistrat decât cinci ore și a surprins ceva. Câte or fi pe-afară?

Malorie fixează cu atenție păturile din ferestre. Apoi, își îndreaptă din nou atenția asupra lui Tom. Bărbatul face niște retușuri la protecția pentru parbriz la care meșterește. Din spațiul unde iau masa răzbate o muzică discretă.

— Bun, să sperăm că asta ne va ajuta! spune Tom, ridicând obiectul în mâini. Și, știi ceva, nu ne putem opri din a încerca doar pentru c-a murit George. Uneori, cred că Don a rămas cu sechele. Oricum, ce s-a întâmplat l-a marcat.

Tom se ridică și ține obiectul în față, ca să-l admire. Malorie aude cum se rupe ceva, apoi chestia pe care a cusut-o Tom se destramă în bucăți la picioarele lui.

El se întoarce spre Malorie.

— Nu putem să ne oprim din a încerca.

Treisprezece

Felix merge pe cărarea care duce la fântână. În mâna dreaptă ține una dintre cele șase găleți ale casei. E cea din lemn. Toarta de fier neagră o face să pară veche. Este mai grea decât celelalte, dar pe Felix nu-l deranjează. De fapt, îi place. Îl menține cu picioarele pe pământ, spune el.

În jurul taliei are legată sfoara. Celălalt capăt al ei este legat de un stâlp de oțel înfipt în pământ, chiar în fața ușii din spate. Firul e destul de lung. O fâșie se freacă de pantalonii lui și de pantofi. Își face griji că s-ar putea împiedica de bucata de sfoară, așa că o ridică încet cu mâna stângă și o ține departe de corp. Are bentița la ochi. Bucățile de rame de tablouri vechi care mărginesc cărarea îl ghidează ca să nu se apropie prea mult de o margine sau de alta.

— E la fel ca Operațiunea! strigă el către Jules, care așteaptă, legat la ochi și el, lângă stâlp. Îți mai aduci aminte de jocul ăsta? De fiecare dată când ating cu degetul de la picior lemnul, se aude un bâzâit puternic.

Jules vorbește încontinuu de când Felix a plecat spre fântână. Așa procedează cei din casă de fiecare dată. Unul aduce apa, celălalt îl informează cât de departe a ajuns față de casă cu ajutorul vocii. Jules nu prea a zis nimic. A recitat poezii învățate în liceu.

Acum își amintește de cele trei slujbe pe care le-a avut după ce-a absolvit. Felix poate auzi unele cuvinte, dar nu pe toate. N-are importanță. Atât timp cât Jules continuă să vorbească, Felix nu mai are aceeași puternică senzație că s-ar afla pe mare.

Dar tot o mai simte.

Se lovește de fântână când ajunge la ea. Ghizdul din bolovani de piatră îi zgârie coapsa. Felix e uimit de cât de tare îl doare, deși a mers ca melcul, și își închipuie ce tare l-ar fi durut dacă ar fi alergat.

— Jules, am ajuns la fântână! Prind găleata acum.

Nu doar Jules îl așteaptă pe Felix. Cheryl stă în spatele ușii închise din spatele casei. Așteaptă în bucătărie, ascultând cu atenție prin ușă. Cel care așteaptă de obicei în bucătărie stă acolo doar pentru eventualitatea în care ceva nu merge cum trebuie afară. Speră și ea ca rolul său de „plasă de siguranță" să nu aibă rost nici astăzi.

Deasupra gurii fântânii e amplasată o grindă de lemn. La fiecare capăt are câte un cârlig de fier. Acesta-i motivul pentru care lui Felix îi place să ia găleata de lemn când îi vine rândul. Este singura care se potrivește perfect în cârlige. Leagă funia fântânii de găleată. După ce-a legat-o bine, rotește manivela, întinzând funia la maximum. Având mâinile libere, și le poate șterge pe blugi.

Apoi aude ceva mișcându-se pe-aproape.

Se răsucește cu iuțeală și-și duce mâinile la ochi. Dar nu se întâmplă nimic. Nu sare nimic la el. Îl aude pe Jules vorbind, din pragul ușii din spate. Ceva despre o slujbă ca mecanic. Despre repararea unor lucruri.

Felix ascultă.

Răsuflând adânc, răsucește o dată manivela în direcția opusă, cu urechile ciulite la ce se întâmplă în curte. Funia este acum

suficient de liberă încât să poată desprinde găleata din cârlige și să o lase să atârne, suspendată, deasupra gurii de piatră a fântânii. Mai așteaptă încă un minut. Jules strigă la el:

— Felix, e totul bine?

Felix mai ascultă nițel înainte de a răspunde. Auzindu-și glasul, capătă senzația că acesta îi va trăda poziția exactă în care se află.

— Da. Mi s-a părut că aud ceva.

— Ce?

— Mi s-a părut că aud ceva! Acum scot apa.

Felix răsucește manivela și coboară găleata. O aude frecându-se de pereții interiori ai fântânii. Zgomotele sunt urmate de ecouri goale. Felix știe că va fi nevoie de vreo douăzeci de răsuciri ale manivelei pentru ca găleata să atingă apa. Acum le numără.

— Asta-i a unsprezecea, asta-i a douăsprezecea, asta-i a treisprezecea...

La a nouăsprezecea, aude un clipocit venind din fundul fântânii. Când consideră că s-a umplut găleata, începe să o ridice. O prinde apoi în cârlige, desface funia și începe să meargă spre Jules.

Va face această manevră de trei ori.

— O aduc în casă pe prima! anunță Felix.

Jules vorbește în continuare despre repararea mașinilor. Când Felix ajunge la el, Jules îl atinge pe umăr. De obicei, când ajung în acest punct, cel care așteaptă lângă stâlp bate la ușă, anunțând persoana care așteaptă înăuntru că prima găleată a fost livrată. Însă Jules șovăie.

— Ce-ai auzit acolo? întreabă el.

Felix, care ține în continuare găleata grea, chibzuiește.

— Cred că o căprioară. Nu sunt sigur.

— S-a auzit în pădure?

— Nu știu de unde s-a auzit.

Jules nu mai spune nimic. Apoi, Felix îl aude mișcându-se.

— Pipăi prin jur ca să te asiguri că suntem singuri?

— Da.

Când se arată mulțumit, Jules bate de două ori în ușă. Ia găleata din mâinile lui Felix. Cheryl deschide iute ușa și Jules i-o dă. Ușa se închide la loc.

— Uite-o și pe a doua! spune Jules, întinzându-i lui Felix altă găleată.

Felix pornește din nou către fântână. Găleata pe care o cară acum e făcută din tablă. Mai sunt încă trei la fel în casă. Pe fundul ei au pus două pietre grele. Tom le-a așezat acolo după ce și-a dat seama că vasul nu era suficient de greu pentru a se scufunda. E grea găleata, dar nu la fel de grea precum cea de lemn. Jules începe iar să vorbească. Acum despre rasele de câini. Felix a mai auzit multe despre acest subiect. Jules a avut odată un labrador alb, Cherry, despre care spunea că era cel mai jucăuș câine pe care l-a văzut vreodată. Când atinge cu pantoful lemnul înfipt în pământ, Jules se-împiedică. Merge prea repede. E conștient de acest lucru. Așa că încetinește. De data asta, ajuns la fântână, pipăie aerul din fața lui cu mâna întinsă. Așază găleata pe ghizdul de piatră și începe să lege funia de pe grindă de toarta găleții.

Aude ceva. Din nou. Sună a lemn trosnind undeva, nu prea departe.

Când Felix se întoarce iar, lovește din greșeală găleata așezată pe ghizdul fântânii. Aceasta cade înăuntru; manivela se rotește de una singură. Găleata se lovește cu putere de fund. Metalul reverberează cu putere când se lovește de piatră. Jules strigă la el. Felix, întorcându-se în direcția lui, se simte incredibil de vulnerabil. Încă o dată, habar nu are de unde a venit acel zgomot.

Ascultă cu atenție, răsuflând adânc. Se reazemă de bolovanii de piatră și așteaptă.

Vântul face frunzele copacilor să foșnească.

Nu se mai aude nimic altceva.

— Felix?

— Am scăpat găleata în fântână!

— Era legată?

Felix nu zice nimic.

Se răsucește iar spre fântână, neliniștit din cale-afară. Trage de funia prinsă de grindă și descoperă că, da, a legat-o de toarta găleții înainte să o dărâme înăuntru. Dă drumul funiei. Se întoarce iar cu fața spre curte. Se oprește. Apoi începe să tragă în sus a doua găleată cu apă.

În drum înapoi spre casă, Jules îi pune diverse întrebări.

— Ești bine, Felix?

— Da.

— Pur și simplu ai scăpat-o înăuntru?

— Am dărâmat-o. Da. Mi s-a părut că aud iar ceva.

— A ce-a sunat? O rămurică rupându-se?

— Nu. Da. Poate. Nu sunt sigur.

Când Felix ajunge la Jules, acesta îi ia găleata din mână.

— Ești sigur că nu ți-a ajuns pentru azi?

— Da. Am adus deja două găleți. E-n regulă. Doar că aud dracului tot felul de chestii pe-acolo, Jules.

— Vrei s-o aduc eu pe ultima?

— Nu. Pot s-o fac.

Jules ciocăne iar la ușa din spate. Cheryl deschide, primește găleata, apoi i-o întinde lui Jules pe a treia.

— Sunteți bine? întreabă ea.

— Da, răspunde Felix. Suntem bine.

Cheryl închide ușa.

— Gata, spune Jules. Dacă ai nevoie de mine, să-mi zici! Adu-ţi aminte, suntem legaţi unul de altul! continuă el, trăgând de funie.

— În regulă!

A treia oară în drum spre fântână, Felix îşi aduce aminte de faptul că trebuie să încetinească iar pasul. E conştient de ce se grăbeşte. Vrea să ajungă înapoi în casă, unde-l poate privi pe Jules în ochi, unde păturile din ferestre îl fac să se simtă în siguranţă. Şi totuşi, ajunge la fântână mai repede decât s-ar aştepta. Încet, încet, leagă iar funia de pe grindă de toarta găleţii. Apoi se opreşte.

Nu se mai aude niciun zgomot în afară de glasul lui Jules, venind dinspre celălalt capăt al funiei.

I se pare că lumea este neobişnuit de liniştită.

Felix învârte manivela.

— O dată, de două ori...

Jules vorbeşte în continuare. Glasul lui vine de departe. De foarte departe.

— ... a şasea oară, a şaptea...

Jules pare neliniştit. De ce pare neliniştit? Aşa trebuie să fie?

— ... a zecea oară, a unsprezecea...

Pe sub bentiţa lui Felix încep să se formeze broboane de sudoare. Acestea încep să-i curgă uşor de-a lungul nasului.

Vom ajunge cât de curând înapoi, înăuntru, îşi spune Felix în gând. *Trebuie doar să umplu a treia găleată şi să mă întorc dracului...*

Aude iar acel zgomot. A treia oară.

Însă de data asta îşi dă seama de unde provine.

Vine din fântână.

Dă drumul manivelei şi face un pas în spate. Găleata cade, lovindu-se de piatră, înainte de-a se scufunda în apă.

S-a mişcat ceva. S-a mişcat ceva în apă.

Oare chiar s-a mişcat ceva în apă?

Dintr-odată, i se face frig. Tremură.

Jules strigă la el, însă Felix nu vrea să-i răspundă. Nu vrea să scoată niciun sunet.

Aşteaptă. Şi cu cât aşteaptă mai mult, cu atât îi creşte şi spaima. La fel cum tăcerea devine din ce în ce mai asurzitoare. Ca şi cum e pe cale să audă ceva ce nu vrea să audă. Dar când nu se mai aude niciun zgomot, el începe încet, încet să se convingă singur că s-a înşelat. Sigur, s-ar fi putut afla ceva în fântână, dar la fel de bine s-ar fi putut afla şi în râu. Sau în pădure. Sau în iarbă.

S-ar fi putut afla *oriunde.*

Se apropie iar de fântână. Înainte de-a întinde mâna după funie, mai întâi atinge ghizdul de piatră. Îşi plimbă degetele peste el. Vrea să aprecieze cu exactitate cât de largă este deschiderea.

Ai putea încăpea acolo? Ar putea încăpea cineva înăuntru?

Nu e sigur. Se răsuceşte spre casă, gata să abandoneze găleata acolo unde este acum. Apoi se întoarce iar spre fântână şi începe să învârtă manivela, cu iuţeală.

Ai început să auzi diverse lucruri. Omule, îţi pierzi minţile! Trage sus chestia asta! Întoarce-te în casă! Acum!

Dar, în timp ce dă la manivelă, Felix simte cum un grăunte de spaimă începe să crească încetişor înlăuntrul său, un grăunte ce ameninţă să devină prea greu de suportat, cât de curând. Găleata, i se pare lui, pare un pic mai grea decât ar trebui în mod normal să fie.

NU e mai grea! RIDICĂ găleata şi întoarce-te ÎNAPOI în casă ACUM!

Când găleata atinge buza fântânii, Felix se opreşte. Încet, întinde o singură mână înspre ea. Îi tremură mâna. Când atinge

cu degetele marginea de metal umedă, înghite în sec o dată, simțind un nod în gât. Apoi își vâră mâna în găleată.

— Felix?

Jules strigă la el.

Felix simte că în găleată nu se află decât apă.

Vezi? Ți-ai închipuit...

În spatele lui, aude picioare ude umblând prin iarbă.

Felix scapă găleata și-o rupe la fugă.

Cade.

Ridică-te!

Se ridică și o ia iar la fugă.

Jules strigă la el. El strigă la Jules.

Cade iar.

Ridică-te! Ridică-te!

Se ridică iar. Și fuge.

E prins de mâinile lui Jules.

Ușa din spate s-a deschis și ea. Simte pe trup alte mâini. A ajuns înăuntru. Vorbește toată lumea în același timp. Don țipă. Cheryl țipă. Tom le spune tuturor să se liniștească. Ușa din spate e închisă acum. Olympia întreabă ce se întâmplă. Cheryl întreabă ce se întâmplă. Tom le spune tuturor să închidă ochii. Cineva îl atinge pe Felix. Jules țipă la toată lumea să facă liniște.

Tac toți.

Apoi vorbește Tom, cu iuțeală:

— Don, ai verificat ușa din spate?

— Cum dracu' să știu dacă am verificat-o cum trebuie, omule?

— Te întreb doar dacă ai verificat-o.

— Am verificat-o. Da. Am verificat-o.

Tom spune:

— Felix, ce s-a întâmplat?

Felix le povestește. Fiecare detaliu pe care și-l amintește. Tom îl pune să repete ce s-a întâmplat la sfârșit. Vrea să afle mai multe despre ce anume și-a făcut apariția la ușa din spate. Îna-inte să i se dea drumul înăuntru. În timp ce era lăsat înăuntru. Felix îi mai povestește o dată.

— În regulă! spune iar Tom. Eu deschid ochii.

Malorie se încordează.

— Sunt bine! zice Tom. E-n regulă!

Malorie deschide ochii. Pe blatul din bucătărie sunt două găleți cu apă din fântână. Pe Felix îl vede stând, legat la ochi, lângă ușa din spate. Jules îi scoate bentița.

— Încuiați ușa! îi îndeamnă Tom.

— E încuiată, intervine Cheryl.

— Jules, continuă Tom, așază scaunele de la masă în fața ușii. Apoi blochează fereastra din sufragerie cu blatul mesei.

— Tom, mă sperii! îngaimă Olympia.

— Don, hai cu mine! Vom bloca ușa de la intrare cu aju-torul vitrinei. Felix, Cheryl, răsuciți canapeaua din living pe o parte! Blocați cu ea una dintre ferestre! O să găsesc ceva cu care să o blochez pe cealaltă.

Cei din casă îl privesc cu atenție pe Tom.

— Haideți! devine el nerăbdător. Să-i dăm bătaie!

În timp ce încep să se împrăștie care încotro, Malorie îl atinge pe Tom pe braț.

— Ce e?

— Vă putem ajuta și eu cu Olympia. Suntem gravide, nu handicapate. Vom așeza saltelele de la etaj peste ferestre, ca să le acoperim.

— Bine. Dar să fiți legate la ochi! Și să aveți mai multă grijă decât ați avut vreodată în viața voastră!

Apoi iese și Tom din bucătărie. Când Malorie și Olympia trec prin living, Don se află deja acolo, mutând canapeaua.

Ajunse sus, cele două femei așază ușor salteaua lui Malorie pe o parte, sprijinind-o de pătura din fereastră. Procedează la fel și-n camera Olympiei, apoi în a lui Cheryl.

Când coboară din nou la parter, găsesc absolut toate ferestrele blocate.

Cei din casă s-au strâns în living. Stau foarte aproape unul de celălalt.

— Tom, este ceva pe-afară? întreabă Olympia.

Tom ezită înainte de-a răspunde. Malorie detectează ceva mai mult decât simplă teamă în privirea Olympiei. Ceva ce simte și ea, la rândul ei.

— Poate...

Tom privește ferestrele pe rând.

— Dar ar fi putut fi și... o căprioară, nu? Ar fi putut fi o căprioară?

— Poate.

Pe rând, cei din casă se așază cu toții pe covorul întins pe podea. Umăr la umăr, spate în spate. În mijlocul încăperii, în timp ce canapeaua au așezat-o în dreptul unei ferestre, iar scaunele din bucătărie, unul peste altul, în dreptul celeilalte, stau și așteaptă în tăcere.

Ascultă cu atenție.

Paisprezece

Apă rece din râu o stropește pe pantaloni în timp ce Malorie continuă să vâslească. De fiecare dată când o udă apa, își imaginează că una dintre creaturile din râu își face mâinile căuș și o împroașcă, luându-i parcă în râs încercarea de evadare. Tremură din tot corpul.

Cartea despre copii a Olympiei, își aduce aminte Malorie, a învățat-o multe lucruri. Dar o frază anume din *În sfârșit... un bebeluș!* i-a atins o coardă sensibilă:

Copilul tău este mai isteț decât îți închipui.

La început, lui Malorie i-a venit greu să accepte așa ceva. În lumea asta nouă, bebelușii au fost instruiți să se trezească ținându-și ochii închiși. Au fost crescuți să le fie teamă. N-a fost loc pentru necunoscute. Totuși, au existat momente când Băiatul și Fata au luat-o prin surprindere.

Odată, după ce strânsese toate jucăriile improvizate ale copiilor de pe holul de la etaj, Malorie a intrat în sufragerie. Acolo, a auzit ceva mișcându-se în încăperea de la capătul holului de la parter.

— Băiete? a strigat ea. Fato?

Dar ea știa că cei doi copii erau în dormitorul lor. Îi încuiase acolo, după ce-i lăsase în pătuțurile lor, cu mai puțin de o oră în urmă.

Malorie a închis ochii şi a păşit pe hol.

Ştia însă ce era cu acel zgomot. Ştia cu precizie locul fiecărui obiect din casă. Era o carte ce căzuse de pe masa din camera pe care odinioară o împărţiseră Don şi Jules.

Ajunsă în faţa uşii de la dormitorul copiilor, Malorie s-a oprit. De dincolo de ea a auzit un sforăit uşor.

Un al doilea bufnet venit din camera nefolosită a făcut-o pe Malorie să icnească, surprinsă. Baia se afla la doar câţiva paşi de ea. Copiii dormeau. Dacă ar fi izbutit să ajungă până în baie, s-ar fi putut apăra.

Orbeşte, cu braţele ridicate în dreptul feţei, s-a mişcat cu iuţeală, lovindu-se cu putere de perete, înainte de-a găsi intrarea în baie. Ajunsă înăuntru, s-a izbit cu şoldul de chiuvetă. A pipăit panicată de-a lungul peretelui, până a simţit sub degete ţesătura unui prosop atârnat. Şi l-a înfăşurat strâns în jurul ochilor. I-a făcut două noduri. Apoi, în spatele uşii deschise, a găsit ceea ce căuta.

Toporul din grădină.

Înarmată şi legată la ochi, a ieşit apoi din baie. Strângând coada toporului cu ambele mâinii, s-a apropiat puţin câte puţin de uşa pe care ştia că o lăsa închisă de fiecare dată. O uşă care acum era deschisă.

A păşit înăuntru.

Fără să vadă nimic, a măturat aerul cu toporul, la nivelul ochilor. A lovit peretele de lemn şi a ţipat când aerul s-a umplut de aşchii. S-a răsucit şi-a mai lovit o dată, de data asta izbind peretele opus.

— *Ieşi afară! Lasă-mi copiii în pace!*

Gâfâind, a aşteptat.

Un răspuns. O mişcare. Orice ar fi fost chestia care dărâmase cărţile.

Apoi l-a auzit pe Băiat, la picioarele ei, văicărindu-se.

— Băiete?

Consternată și lăsată în genunchi, Malorie l-a găsit imediat. Și-a desfăcut prosopul cu care se legase și a deschis ochii.

A văzut că-n mâinile lui micuțe se afla o riglă. Lângă el a văzut și cărțile.

L-a ridicat ușor și l-a cărat până în dormitor. Acolo, a văzut că el dăduse la o parte capacul din plasă de deasupra pătuțului. L-a așezat lângă el, pe podea. După care, l-a pus să-l închidă la loc și să-l deschidă. Băiatul doar se holba la ea. Malorie s-a jucat nițel cu lăcățelul, îndemnându-l să-i arate dacă îl poate desface. Iar el l-a desfăcut.

Malorie l-a plesnit cu palma.

În sfârșit... un bebeluș!

Și-a adus aminte de cartea despre copii a Olympiei. Care acum era a ei.

Și singura frază din ea pe care a tot încercat s-o uite i-a revenit în minte:

Copilul tău este mai isteț decât îți închipui.

Înainte, asta o făcea să se îngrijoreze. Însă astăzi, în barcă, folosindu-se de copii pe post de ghizi, se agață de această frază, nădăjduind că micuții sunt cât se poate de pregătiți pentru ceea ce va urma în timpul călătoriei pe râu.

Da, speră că sunt mai isteți decât ceea îi așteaptă de acum înainte.

Cincisprezece

— Eu nu beau din apa asta! spune Malorie.

Toţi cei din casă sunt epuizaţi. Au dormit înghesuiţi unul într-altul pe podeaua din sufragerie, deşi nimeni n-a apucat să se odihnească prea mult.

— Malorie, nu putem sta zile întregi fără să bem apă! o avertizează Tom. Gândeşte-te la copil!

— La el mă şi gândesc.

În bucătărie, pe blatul de gătit, cele două găleţi cu apă aduse de Felix au rămas neatinse. Unul câte unul, cei din casă îşi ling buzele uscate. Au trecut deja douăzeci şi patru de ore şi posibilitatea ca nimic să nu se schimbe de aici înainte cântăreşte greu în minţile lor.

Le este sete.

— Dar apa din râu n-o putem bea? întreabă Felix.

— Bacterii! vine răspunsul lui Don.

— Depinde, completează Tom. De cât de rece este apa. Cât de adâncă. De cât de repede curge.

— Şi-n orice caz, spune Jules, dacă a ajuns ceva în fântână, sunt sigur că a ajuns şi în râu.

Contaminare, se gândeşte pe dată Malorie. Acesta este cuvântul zilei.

În pivniță sunt trei găleți pline cu urină și excremente. Nimeni nu vrea să le ducă afară. Nimeni nu vrea să iasă afară. Mirosul din bucătărie este greu și un iz neplăcut plutește și în sufragerie.

— Eu aș bea apă din râu, spune Cheryl. Mi-aș încerca norocul cu ea.

— Te-ai duce până acolo? întreabă Olympia. Chiar dincolo de ușa asta ar putea sta ceva la pândă!

— Nu știu ce-am auzit, intervine și Felix.

A repetat aceste cuvinte de mai multe ori. Zicând apoi că se simte vinovat pentru c-a băgat spaima în toți.

— Probabil că a fost cineva, zice Don. Cineva care avea intenția să ne jefuiască.

— Chiar trebuie să ne dăm seama exact acum? întreabă Jules. A trecut deja o zi. N-am mai auzit nimic. Haideți să așteptăm! Încă o zi. Să vedem dacă se îndreaptă lucrurile.

— Eu aș bea și apa din găleți, insistă Cheryl. Doar e o fântână, ce mama dracului! Tot timpul pică animale în fântâni. Și mor acolo. Probabil c-am băut tot timpul apă cu animale moarte în ea.

— Apa din acest cartier a fost destul de bună mai tot timpul, intervine Olympia.

Malorie se ridică. Se apropie de ușa bucătăriei. Apa scânteiază la marginea găleții din lemn și strălucește în cea de metal.

Oare ce o să ni se întâmple? se întreabă în gând.

— Îți imaginezi cum ar fi să bei o bucățică dintr-o chestie? întreabă Tom.

Malorie se întoarce. El e aproape lipit de ea. Așa cum stau în pragul ușii, umărul i se freacă de al ei.

— Nu pot s-o fac, Tom!

— Nici nu ți-am cerut asta. Dar îmi pot pune o astfel de întrebare.

Când Malorie îl privește în ochi, își dă seama că el vorbește serios.

— Tom!

Tom se răsucește pentru a-i privi pe cei rămași în living.

— Eu o să beau! hotărăște el.

— N-avem nevoie de un luptător, spune Don.

— Nu caut neapărat să devin unul, Don. Mi-e sete!

Colegii lui nu scot niciun cuvânt. Malorie întrezărește pe chipurile lor același lucru pe care-l simte și ea. Pentru că oricât ar fi de speriată, în adâncul minții, își *dorește* să bea cineva din apa aceea.

— E o nebunie! izbucnește Felix. Tom, fii serios! Găsim noi o soluție!

Tom se întoarce în spațiul unde obișnuiesc să mănânce. Ajuns lângă masă, îl privește pe Felix în ochi.

— Încuiați-mă în pivniță! Voi bea acolo apa.

— Dar o să înnebunești din cauza mirosului! îl avertizează Cheryl.

Tom zâmbește cu mâhnire.

— Avem o fântână, chiar în curtea din spate, spune el. Dacă n-o putem folosi, atunci nu putem folosi nimic. Vă rog, lăsați-mă să o fac!

— Știi cum vorbești acum? îl întreabă Don.

Tom așteaptă.

— Vorbești exact ca George. Doar că el avea și o teorie.

Tom fixează cu privirea masa pe care mâncau de obicei, proptită acum în fereastră.

— Stăm aici de luni întregi, spune el. Dacă ieri se afla ceva în fântână, pesemne c-a ajuns acolo cu mult înainte.

— Te grăbești cu concluziile! intervine Malorie.

Tom îi răspunde fără să se răsucească spre ea:

— Există vreo altă opțiune? Sigur, râul. Dar ne-am putea îmbolnăvi. Rău de tot. Și nu avem niciun medicament. Până acum n-am avut decât apa din fântână. A fost singurul medicament pe care l-am avut la dispoziție. Ce altceva putem face? Să mergem până la fântâna următoare? Și apoi, ce? Să sperăm că n-a căzut ceva și-n aceea?

Malorie îi urmărește cum cedează, unul câte unul. Împotrivirea instinctivă de pe chipul lui Don este înlocuită de îngrijorare. Teama din privirea Olympiei devine vină. Cât despre ea însăși, Malorie nu vrea să-l lase să o facă. Pentru prima dată de când a ajuns în această casă, își dă seama că rolul lui Tom, care se implică în absolut orice acțiune a lor, este esențial pentru ce va urma.

Dar în loc să-l oprească, ea îi dă idei. Care-l ajută.

— Nu în pivniță! spune ea. Dacă o iei razna acolo și ne distrugi depozitul de provizii?

Tom se întoarce spre ea.

— Bine! încuviințează el. La mansardă, atunci!

— Înălțimea e mult mai mare dacă sari de la fereastra de acolo decât la cea de aici, de jos.

Tom o privește pe Malorie în ochi.

— Voi face un compromis, spune el. Merg la etaj. Trebuie să mă încuiați undeva. Iar aici, la parter, nu aveți unde.

— Poți folosi camera mea.

— Camera aceea, intervine Don, este exact aceeași pe care-a folosit-o George ca să urmărească înregistrarea.

Malorie îl privește din nou pe Tom.

— Nu știam asta.

— Să-i dăm drumul! decide Tom.

Se oprește, o clipă, înainte de-a trece pe lângă Malorie și-a intra în bucătărie. Malorie îl urmează îndeaproape. Restul

colocatarilor vin imediat în urma lor. Când scoate un pahar din bufet, Malorie îl apucă de braţ cu blândeţe.

— Bea-o prin ăsta! îl sfătuieşte ea, întinzându-i un filtru de cafea. Ştiu şi eu?! Un filtru. Cine ştie?

Tom îl ia. O priveşte drept în ochi. Apoi vâră paharul în găleata din lemn plină cu apă de la fântână.

După ce-l scoate afară, îl ridică niţel în faţa ochilor. Prietenii au format un semicerc în jurul său. Privesc cu toţii conţinutul paharului.

Detaliile poveştii lui Felix o fac pe Malorie să se înfioare toată, încă o dată.

Tom ţine paharul în mână şi iese din bucătărie. Jules ia nişte funie din cămara bucătăriei şi porneşte pe urmele lui.

Ceilalţi nu scot o vorbă. Malorie îşi aşază o mână pe pântec, iar pe cealaltă o lasă pe blatul de gătit. Însă o ridică repede, ca și cum ar fi atins ceva periculos.

Contaminare.

Însă acolo nu era nicio băltoacă.

De la etaj se aude cum cineva închide ușa dormitorului ei. Malorie ascultă cum Jules leagă funia în jurul clanţei, apoi o înnoadă de balustrada scării interioare.

Încuindu-l pe Tom.

La fel ca pe George.

Felix dă ture încolo şi-ncoace. Don stă rezemat de perete, cu braţele încrucişate, fixând podeaua cu privirea. Când Jules se întoarce, Victor vine la el.

De sus se aude un zgomot. Malorie icneşte de spaimă. Ceilalţi privesc cu toţii spre tavan.

Aşteaptă. Ascultă. Felix n-are stare, ca şi cum ar vrea să urce în clipa asta acolo. Apoi se opreşte.

— Probabil c-a băut-o deja, spune Don cu glas scăzut.

Malorie se apropie de intrarea în sufragerie. Dincolo de ea, la vreo trei metri, se află scările care duc la etaj.

Domnește tăcerea.

Apoi se aude un ciocănit.

Iar Tom țipă.

Tom țipă Tom țipă Tom țipă Tom

Malorie deja a pornit spre scări, însă Jules trece cu iuțeală pe lângă ea.

— Rămâi aici! îi cere el cu glas ferm.

Ea îl urmărește cum urcă scările.

— Tom!

— Jules, sunt bine!

Malorie răsuflă ușurată când aude glasul lui Tom. Se prinde bine de balustradă, pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Ai băut-o? întreabă Jules prin ușă.

— Da. Am băut-o. Sunt bine.

Ceilalți s-au adunat cu toții în spatele ei. Încep să discute între ei. Pe un ton jos, la început. Apoi, din ce în ce mai tare. La etaj, Jules desface funia. Tom iese din dormitor ținând paharul gol în mâna întinsă în față.

— Cum a fost? întreabă Olympia.

Malorie surâde. La fel și ceilalți. E comic, într-un mod macabru, acum, să întrebi cum a fost să bei un pahar cu apă.

— Ei bine, zice Tom, în timp ce coboară, a fost cel mai bun pahar cu apă pe care l-am băut vreodată.

Când ajunge la baza scărilor, o privește pe Malorie în ochi.

— A fost bună ideea ta cu filtrul, spune el.

După ce trece pe lângă ea, lasă paharul pe măsuța pe care e așezat și telefonul. Apoi se întoarce către ceilalți.

— Haideți să așezăm mobila la loc! Să facem ordine în casă!

Șaisprezece

Pe râu, Malorie simte din plin fierbinţeala soarelui de la amiază. Care, în loc să-i aducă pacea mult dorită, nu face decât să-i amintească încă o dată cât de vizibilă este.

— Mami! şopteşte Băiatul.

Malorie se apleacă în faţă. În palmă i-a intrat o aşchie desprinsă din vâslă. A treia oară.

— Ce este?

— Şşş! spune Băiatul.

Malorie se opreşte din vâslit. Ascultă cu atenţie.

Băiatul are dreptate. Ceva se mişcă pe uscat, în stânga lor. Se aud crenguţe rupându-se. Mai mult de una.

Tipul din barcă, urlă la ea gânduri neauzite, *a văzut ceva pe acest râu.*

Oare el să fie? *El* să umble prin codru? Să vină după ea, pândind momentul când se va împotmoli, gata să-i smulgă bentiţa de la ochi? Pe-a ei şi pe-ale copiilor?

Alte crenguţe trosnind. Ceva se-apropie încet, încet. Malorie se gândeşte la casa pe care au lăsat-o în urmă. În care fuseseră în siguranţă. De ce-au plecat de-acolo? Iar locul spre care se îndreaptă acum va fi oare mai sigur? Dar cum să fie? Într-o

lume în care nu poți deschide ochii, nu bentița care îi acoperă e singurul lucru pe care te poți baza?

Am plecat pentru că unii oameni au ales să aștepte vești, iar alții să o ia pe cont propriu.

La fel spunea și Tom. Malorie știe foarte bine că vorbele lui îi vor fi sursă de inspirație mult timp de-acum înainte. Chiar și gândul la el, aici, pe râu, îi dă speranță.

Tom, vrea ea să-i spună, *ideile tale au fost bune.*

— Băiete, șoptește Malorie, vâslind din nou și temându-se că s-au apropiat prea mult de malul din stânga, ce auzi?

— E aproape, mami. Mi-e frică!

Urmează o clipă de liniște. În care Malorie își închipuie că primejdia nu face decât să se apropie și mai mult de ei.

Se oprește iar din vâslit, pentru a asculta cu mai multă atenție. Își lungește gâtul spre stânga.

Partea din față a bărcii ia contact cu ceva dur. Malorie urlă. Copiii țipă.

Ne-am lovit de mal!

Malorie împunge cu o vâslă locul în care crede că se află mâlul, dar aceasta nu se lovește de nimic.

— Lasă-ne în pace! țipă ea, cu chipul contorsionat.

Dintr-odată, simte lipsa pereților casei. Pe râu nu are parte de pereți. Nici de pivniță sub picioare. Și nici de pod deasupra capului.

— *Mami!*

În timp ce Fata țipă după ea, ceva țâșnește prin crâng. Ceva masiv.

Malorie împunge iar cu vâsla, dar nu dă decât de apă. Îi înșfacă pe Băiat și pe Fată și-i trage aproape de ea.

Apoi aude un mârâit.

— Mami!

— *Liniște!* țipă ea, trăgând Fata și mai aproape.

Să fie bărbatul? Nebunul? Oare creaturile mârâie? Sau scot vreun fel de sunet?

Un al doilea mârâit o face pe Malorie să înțeleagă ce anume îl provoacă. Seamănă cu un câine. Canide.

Lupi!

Nu are timp să se ferească atunci când gheara unui lup îi sfâșie umărul.

Urlă de durere. Simte imediat cum sângele cald îi curge de-a lungul brațului. Apa rece clipocește pe fundul bărcii.

Amestecată cu urină.

Ne-au mirosit, se gândește Malorie, panicată, răsucindu-și capul în toate direcțiile și măturând la întâmplare aerul cu vâsla. *Știu că suntem lipsiți de apărare.*

Aude un alt mârâit gros. E o haită. Vârful bărcii s-a înțepenit în ceva. Malorie nu-și poate da seama în ce anume pipăind doar cu vâsla. Însă barca se rotește, ca și cum lupii au preluat controlul asupra ei.

Ar putea sări înăuntru. AR PUTEA SĂRI ÎNĂUNTRU! S-ar putea cățăra prin partea din față a bărcii. Trebuie să scăpați de-aici!

Malorie plimbă vâsla pe deasupra capetelor copiilor, țipând, apoi se ridică în picioare. Barca se înclină spre dreapta. Își închipuie că s-ar putea răsturna. Așa că-și corectează poziția. Lupii mârâie agresiv. Umărul o arde de o durere pe care n-a mai simțit-o niciodată până acum. Ținând vâsla strâns, fără să vadă nimic, împunge brusc înspre vârful bărcii. Dar nu ajunge până acolo. Așa că face un pas înainte.

— Mami!

Cade în genunchi. Băiatul stă lângă ea. Se agață de cămașa ei.

— Trebuie să-mi dai drumul! țipă Malorie la el.

Ceva sare în apă.

Malorie întoarce capul în direcţia zgomotului.

Cât de adâncă să fie apa acolo? Ar putea ajunge în barcă? Ar putea lupii SĂ AJUNGĂ ÎN BARCĂ?

Răsucindu-se cu iuţeală, Malorie se târăşte până în spatele bărcii şi întinde mâna, în întuneric.

Copiii ţipă în spatele ei. Apă este împroşcată în toate părţile. Barca se leagănă. Lupii urlă. Iar în bezna creată de propriii ochi închişi, Malorie simte cu mâna un ciot de lemn.

Ţipă iar când îl atinge cu ambele mâini. Umărul stâng o arde de durere. Simte aerul îngheţat de octombrie pe pielea sfâşiată. Cu cealaltă mână dă de un al doilea ciot.

Ne-am înţepenit. Asta e! Ne-am înţepenit!

În timp ce se împinge cu putere în cele două cioturi, ceva se izbeşte cu forţă de barcă. Aude cu claritate cum nişte gheare zgârie ambarcaţiunea, încercând să se caţăre în ea.

Barca se freacă de lemn. Apa clipoceşte. Malorie o aude din toate direcţiile. Desluşeşte un alt mârâit, apoi simte ceva cald aproape. Aproape de faţa ei.

Ţipă tare şi împinge.

Apoi, sunt liberi.

Întorcându-se în mare grabă, Malorie se împiedică şi cade peste băncuţa de la mijloc.

— *Băiete!* urlă ea.

— Mami!

Apoi întinde mâna după Fată şi o găseşte lipită de băncuţa de la mijlocul bărcii.

— Sunteţi bine amândoi? *Spuneţi-mi!*

— Mi-e frică! spune Fata.

— Sunt bine, mami! răspunde Băiatul.

Malorie vâsleşte cu furie. Umărul drept, care deja a depăşit simpla stare de epuizare, rezistă. Însă ea îl pune la lucru.

Malorie dă din vâsle. Copiii s-au înghesuit între genunchii şi picioarele ei. Fundul bărcii despică apa. Malorie vâsleşte mai departe. Ce altceva să facă? *Ce altceva să facă, decât să vâslească?* Lupii ar putea veni după ei. Cât de adânc poate fi râul în zona asta?

Malorie vâsleşte. I se pare că braţul îi atârnă neputincios pe lângă corp. Dar vâsleşte mai departe. E posibil ca locul în care-i târăşte acum pe copii să nu mai existe. Călătoria asta chinuitoare, legaţi la ochi pe râu, ar putea să nu ducă nicăieri. Şi când vor ajunge acolo, în josul râului, vor fi oare în siguranţă? *Şi dacă ce caută ea nu se mai află acolo?*

Șaptesprezece

— Le e teamă de noi, se-aude dintr-odată glasul Olympiei.

— Ce vrei să zici? întreabă Malorie.

Cele două stau una lângă alta pe cea de-a treia treaptă a scărilor care duc la etaj.

— Colegilor noştri de locuinţă. Le e teamă de burticile noastre. Şi ştiu de ce. Deoarece vor trebui să ajute la naşterea copiilor la un moment dat.

Malorie priveşte interiorul sufrageriei. A ajuns aici acum două luni. E însărcinată în cinci luni. Şi ea s-a gândit la acest lucru. Normal că s-a gândit.

— Cine crezi că ne va ajuta? întreabă Olympia, cu ochii ei mari şi nevinovaţi aţintiţi asupra lui Malorie.

— Tom, răspunde Malorie.

— Bine, dar m-aş simţi mult mai bine dacă s-ar afla un doctor în casă.

Astfel de gânduri o bântuie tot timpul pe Malorie. Gânduri despre ziua în care va naşte. Fără doctori. Fără medicamente. Fără prieteni şi fără familie. Încearcă să şi-o imagineze ca pe o experienţă foarte scurtă. Ca pe ceva care va trece repede şi gata. Îşi imaginează momentul în care i se va rupe apa, după care se imaginează ţinând copilul. Nu vrea să se gândească la ce se va întâmpla între ele.

Ceilalți s-au strâns în sufragerie. Au terminat cu treburile de dimineață. Malorie a avut toată ziua senzația că Tom se gândește la ceva. A fost distant. Izolat de ceilalți, dus pe gânduri. Acum stă în mijlocul sufrageriei, asigurându-se că îl aude toată lumea, și le dezvăluie la ce s-a gândit. Este exact lucrul de care s-a temut Malorie cel mai mult.

— Am un plan! începe el.

— Oh? exclamă Don.

— Da.

Tom se oprește, ca și cum ar vrea să fie sigur că nu trebuie să o spună decât o singură dată.

— Avem nevoie de ghizi.

— La ce te referi? întreabă Felix.

— Adică vreau să plec să caut câini.

Malorie se ridică de pe treapta pe care stătuse așezată și se îndreaptă spre intrarea în sufragerie. La fel ca în cazul celorlalți, ideea ca Tom să iasă din casă a reușit să îi capteze atenția.

— Câini? întreabă Don.

— Da, spune Tom. Vagabonzi. Foste animale de companie. Ar trebuie să umble cu sutele pe străzi. Sau să fie blocați prin case din care nu pot să iasă. Dacă va trebui să începem să căutăm depozite de alimente, și sunt sigur că va trebui să o facem, aș vrea să avem nițel ajutor. Câinii ne-ar putea avertiza.

— Tom, nu știm ce efect ar putea avea asupra animalelor, intervine Jules.

— Sunt conștient de asta. Dar nici nu putem sta fără să facem nimic.

Atmosfera din încăpere s-a tensionat vizibil.

— Ești nebun! trage concluzia Don. Tu chiar vorbești serios să ieși afară!

— Vom lua arme cu noi, spune Tom.

Don se apleacă în față în balansoarul în care stătea.

— Poţi să fii ceva mai precis?

— M-am gândit la nişte căşti, începe Tom. Care să ne protejeze bentiţele. Vom lua cu noi cuţite de măcelărie. Câinii ne-ar putea conduce. Dacă unul o ia razna? Îi dăm drumul din lesă. Dacă animalul se dă la tine, îl omori cu cuţitul.

— Fiind... orb.

— Da. Orb.

— Nu-mi place deloc cum sună, spune Don.

— De ce nu?

— Ar putea umbla tot felul de maniaci pe-afară. Criminali. Străzile nu mai sunt ce-au fost, Tom. Nu mai locuim în suburbii. Domneşte haosul peste tot.

— Ei, ceva trebuie să se schimbe, continuă Tom. Să progresăm. Altfel, vom continua să aşteptăm veşti într-o lume în care nu mai sosesc veşti.

Don fixează covorul cu privirea. Apoi ridică ochii spre Tom.

— E prea periculos. Pur şi simplu n-avem niciun motiv să o facem.

— Avem toate motivele s-o facem.

— Eu zic să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Ajutor. Ceva.

Privirea lui Tom se abate către păturile din geamuri.

— Nu o să vină niciun ajutor, Don.

— Poate, dar asta nu înseamnă că trebuie să fugim afară ca să-l căutăm.

— Vom vota, decide Tom.

Don se uită la chipurile celorlalţi. E limpede că e în căutarea cuiva care să fie de acord cu el.

— Să votăm? spune Don. Nici ideea asta nu-mi place.

— De ce? se arată curios Felix.

— Deoarece, Felix, acum nu mai dezbatem din care găleţi să bem şi în care să ne pişăm. Avem o dezbatere cu privire la care dintre noi să iasă din casă, fără absolut niciun motiv.

— Avem motive! îl contrazice Tom. Gândiţi-vă la câini ca la un sistem de alarmă! Felix a auzit ceva lângă fântână acum două săptămâni. A fost un animal? Un om? O creatură? Câinele de care avem nevoie ar fi lătrat. Am de gând să scotocim prin cartierul nostru. Şi poate şi în cel vecin. Douăsprezece ore. Atât vă cer.

Douăsprezece ore, se gândeşte Malorie. *Iar scosul apei din fântână nu ne ia decât treizeci de minute.*

Însă numărul, fiind finit, o linişteşte.

— Nu văd de ce am căuta câini vagabonzi, spune Don şi arată cu mâna către Victor, aflat la picioarele lui Jules, apoi continuă: Avem unul chiar aici. Hai să-l dresăm pe el!

— În niciun caz! se opune Jules, ridicându-se.

— De ce nu?

— Nu l-am adus aici ca să-l sacrificăm. Până nu aflăm în ce fel sunt afectaţi câinii, nu pot fi de acord cu o asemenea idee.

— Să-l sacrificăm, spune Don. Bine ţi-ai mai ales cuvintele!

— Răspunsul e nu! se încăpăţânează Jules.

Don se întoarce spre Tom.

— Vezi? Chiar şi singurul proprietar de câini pe care-l avem în casă se împotriveşte.

— Nu sunt împotriva ideii lui Tom! îl contrazice Jules.

Don priveşte de jur-împrejurul camerei.

— Deci, e toată lumea de acord? Chiar aşa? Toţi credeţi că e o idee bună?

Olympia se uită la Malorie cu ochi mari. Don, întrezărind oportunitatea unui aliat, se apropie de ea.

— Olympia, tu ce crezi? o întreabă.

— A! Eu... ei bine... eu... nu ştiu!

— Don! spune Tom. Vom organiza un vot corect.

— Eu sunt pentru, începe Felix.

Malorie îi studiază rând pe rând pe cei din casă.

— Şi eu sunt pentru, spune Jules.

— Şi eu, spune şi Cheryl.

Tom se întoarce spre Don. În timp ce-o face, Malorie conştientizează dintr-odată un lucru:

Casa, îşi dă ea seama, *are nevoie de el.*

— Eu vin cu tine, spune Jules. Dacă nu te las să te foloseşti de câinele meu, măcar te pot ajuta să faci rost de alţii.

Don clatină din cap.

— Sunteţi pur şi simplu *tâmpiţi.*

— Atunci hai să-ţi facem şi ţie o cască, spune Tom, lăsându-şi o mână pe umărul lui Jules.

În dimineaţa următoare, Tom şi Jules fac, împreună, ultimele retuşuri la cea de-a doua cască.

Vor pleca astăzi. Lui Malorie i se pare că totul se mişcă prea repede. Abia au votat ca ei să iasă din casă şi chiar trebuie să pună planul în aplicare *imediat?*

Don nu face nici cel mai mic efort să-şi ascundă părerile. Ceilalţi, precum Malorie, sunt optimişti. E şi greu, Malorie o ştie prea bine, să nu fii atras de energia lui Tom. Dacă ar fi fost să plece Don, poate s-ar fi arătat mai puţin încrezătoare în întoarcerea lui însoţit de câini pe care să-i folosească pe post de ochi. Dar Tom are o anumită energie. Când spune că are de gând să înfăptuiască ceva, ţi se pare că a şi făcut-o.

Malorie priveşte totul de pe canapea. Ambele cărţi, atât *Însărcinată*, cât şi *În sfârşit... un bebeluş!* vorbesc despre „legătura senzorială" care se formează între mamă şi copil. Malorie nu vrea ca bebeluşul ei să simtă angoasa care a pus acum stăpânire pe ea, în timp ce-l priveşte pe Tom pregătindu-se să iasă din casă.

Doi saci cu şnururi la gură stau atârnaţi pe perete. Ambii sunt plini pe jumătate cu mâncare la conservă, câteva lanterne

şi pături. Lângă ei se mai află nişte cuţite mari şi picioarele unui taburet de bucătărie, acum cioplite şi transformate în pari ascuţiţi. Pe post de bastoane vor folosi câte o mătură.

— Poate, zice Olympia, animalele nu pot înnebuni, din cauză că au creierele prea mici.

Judecând după mina lui Don, pare că acesta tare ar vrea să adauge ceva. Dar se abţine.

— Există posibilitatea ca animalele să nu aibă capacitatea *de-a înnebuni*, spune Tom în timp ce potriveşte cureluşa unei căşti. Poate că o fiinţă vie trebuie să fie suficient de inteligentă ca să-şi poată pierde minţile.

— Ei, atunci mie unuia mi-ar plăcea să ştiu sigur acest lucru înainte de-a ieşi afară, intervine Don.

— Poate, continuă Tom, există grade de nebunie. Eu tot n-am încetat să încerc să aflu cum anume reuşesc creaturile să afecteze oameni care sunt deja nebuni.

— De ce nu încerci atunci să pui mâna şi pe câţiva din aceia? pufneşte Don. Eşti sigur că vrei să-ţi rişti viaţa mizând pe faptul că animalele nu sunt la fel de inteligente ca noi?

Tom îl priveşte în ochi.

— Aş vrea să-ţi spun că eu am ceva mai mult respect faţă de animale, Don. Însă, în clipa de faţă, tot ce-mi doresc e să scap cu viaţă.

În cele din urmă, Jules îşi leagă casca pe cap. Apoi îşi răsuceşte capul ca să vadă cum i se potriveşte. Partea din spate a căştii se desface în bucăţi şi tot ansamblul îi cade la picioare.

Don nu face decât să clatine uşor din cap.

— La dracu'! se enervează Tom, ridicând bucăţile de jos. Şi doar le potrivisem aşa cum trebuie. Stai fără griji, Jules!

Tom ia piesele una câte una şi începe să le asambleze la loc, după care întăreşte prima curea cu o a doua. Apoi aşază casca pe capul lui Jules.

— Gata! E mai bine!

Auzind aceste cuvinte, lui Malorie i se face rău. A știut toată dimineața că Tom și Jules vor pleca, însă parcă momentul a venit un pic prea repede.

Nu pleca! vrea ea să-i spună lui Tom. *Avem nevoie de tine! Eu am nevoie de tine!*

Dar înțelege prea bine faptul că adevăratul motiv pentru care casa are nevoie de Tom e acela că el este genul de om care ar face ceea ce va face astăzi.

Tom împunge aerul cu unul dintre pari.

Malorie simte un al doilea val de amețeală. Nimic nu-i reamintește mai aprig de ororile din această nouă lume decât faptul că Tom și Jules s-au pregătit cum s-au pregătit doar pentru o simplă plimbare prin cartier. Legați la ochi, înarmați, arată precum soldații unui război pus în scenă de actori.

— Bun! spune Tom. Lăsați-ne să plecăm!

Felix se îndreaptă către ușa de la intrare. Ceilalți se strâng în spatele lui, pe hol. Malorie îi privește cum închid ochii pe rând, apoi le imită gestul. În propria-i beznă, inima îi bubuie năvalnic.

— Mult noroc! se trezește rostind, știind că va regreta amarnic dacă nu o va face.

— Mulțumim! spune Tom. Amintiți-vă ce v-am zis: ne întoarcem în douăsprezece ore. Are toată lumea ochii închiși?

Pe rând, toți răspund afirmativ.

Apoi deschid ușa. Malorie le poate auzi pașii pe veranda din față. Apoi, aude ușa închizându-se.

Lui Malorie i se pare că ceva esențial pentru ea a rămas încuiat pe dinafară.

Douăsprezece ore.

Optsprezece

În timp ce barca alunecă pe apă, purtată ușor de curent, Malorie adună cu căușul palmei apă din râu și-și spală rana de la umăr.

Sarcina ei nu e deloc ușoară, iar durerea este cruntă.

— Ești bine, mami? întreabă Băiatul.

— Fără întrebări, răspunde ea. *Ascultați!*

Când a lovit-o lupul, Malorie a văzut roșu în fața ochilor, în timp ce în lumea cufundată în beznă din spatele bentiței a erupt o durere intensă. Acum, în timp ce-și curăță rana, vede purpuriu și cenușiu, lucru care o face să creadă că e pe cale să-și piardă cunoștința. Să leșine. Lăsându-și copiii lipsiți de apărare.

Și-a scos haina. Maioul îi e plin de sânge, iar ea tremură, lucruri care o fac să se întrebe cât de mult contribuie aerul rece și cât de mult o face pierderea de sânge. Din buzunarul drept al hainei scoate cuțitul pentru tăiat friptura. Cu el taie o mânecă de la haină, pe care și-o leagă strâns în jurul umărului.

Lupi.

După ce copiii au împlinit trei ani, Malorie a trecut la antrenamente mult mai complexe. Cei doi au fost instruiți cum să-și amintească zece, douăzeci de sunete la rând, înainte să îi spună ce cred ei că ar reprezenta acele sunete. Malorie umbla prin

casă, apoi ieşea afară, pe urmă umbla pe la etaj. Tot timpul făcea diverse zgomote. După ce se întorcea, copiii îi spuneau ce făcuse. Destul de repede, Fata a reuşit să răspundă corect la toate cele douăzeci. Însă Băiatul ştia pe dinafară patruzeci, cincizeci de sunete, plus zgomotele pe care ea le făcea neintenţionat în drumul ei.

Ai început în dormitor, mami. Ai oftat înainte să ieşi. Apoi, ai mers spre bucătărie şi, pe drum, ţi-a pocnit glezna. Te-ai aşezat pe scaunul din mijloc la masa din bucătărie. Ţi-ai aşezat coatele pe masă. Ţi-ai dres glasul şi apoi ai coborât în pivniţă. Ai coborât mai încet primele patru trepte decât ultimele şase. Ai răpăit cu degetul pe dinţi.

Dar oricât de multe i-ar fi învăţat, copiii nu aveau cum să fie pregătiţi să identifice bestiile care umblau prin pădurile de pe malurile râului. Lupii, Malorie o ştia prea bine, aveau toate avantajele de partea lor. La fel ca orice alt animal peste care ar fi dat pe drum.

Strânge şi mai mult garoul. Umărul îi zvâcneşte. Coapsele o dor. Gâtul o doare şi el. De dimineaţă, s-a simţit suficient de puternică să vâslească de-a lungul unei călătorii de peste treizeci de kilometri. Acum, fiind rănită, are nevoie de odihnă. Dezbate toate aceste lucruri de una singură. Ştie că în fosta ei lume, o pauză ar fi fost cel mai înţelept lucru. Dar să se oprească acum ar putea însemna moartea.

Un ţipăt ascuţit o face pe Malorie să sară în sus de spaimă. I s-a părut un sunet scos de o pasăre de pradă. Mare de vreo treizeci de metri. În faţa lor, ceva sare în apă. Un sunet scurt, dar care-o tulbură extrem de tare. Ceva se mişcă în pădure, în stânga lor. Acum ţipă mai multe păsări. Râul se trezeşte la viaţă şi, cu fiecare dovadă în plus, spaima lui Malorie capătă noi puteri.

În timp ce viața clocotește în jur, energia ei pare a fi pe sfârșite.

— Sunt bine! îi minte ea pe copii. Vreau să ascultăm cu toții. Atât. Nimic mai mult.

Începând din nou să vâslească, Malorie încearcă să nu se gândească la durere. N-are o idee clară referitor la cât de mult trebuie să meargă. Dar știe că are mult de mers. Cel puțin la fel de mult pe cât a mers până acum.

Cu ani în urmă, prietenii ei din casă se arătaseră nesiguri dacă animalele au luat-o și ele razna sau nu. Vorbeau adesea despre acest lucru. Tom și Jules plecaseră pe străzi pentru a căuta câini care să-i ghideze. În timp ce Malorie și ceilalți rămăseseră ca să-i aștepte să se întoarcă, mintea ei începuse să se umple de imagini îngrozitoare cu animale turbate. Iar astăzi, îi revin în minte aceleași imagini. În timp ce râul clocotește de viață, ea își închipuie ce-i mai rău. La fel cum s-a întâmplat cu ani în urmă, înainte să se nască cei doi copii, pe când nemișcarea ușii de la intrare îți arăta cu nepăsare că un concept precum nebunia pândea pe-acolo, fără a ține seama că cineva drag era prins dincolo de ea, printre smintiți.

Nouăsprezece

Ajunsă la cinci luni, sarcina lui Malorie se dezvoltă cu repeziciune. „Lunile de greață" au trecut de-acum, dar tot mai persistă o oarecare stare de amețeală. Are arsuri la stomac. O dor picioarele. Îi sângerează gingiile. Părul brunet i-a căpătat mai mult volum, la fel ca firele de păr de pe tot corpul. Se simte ca un monstru, diformă, schimbată. Dar în timp ce se plimbă prin casă, cărând o găleată plină cu urină, niciunul dintre aceste lucruri nu-i ocupă gândurile precum locuințele din împrejurimi și siguranța lui Tom și-a lui Jules.

I se pare formidabil cât de mult a început să-i peste de fiecare dintre cei din casă. Înainte să vină aici, auzise o mulțime de povești despre oameni care și-au făcut rău unul altuia, pentru ca apoi să-și facă rău lor înșiși. Pe atunci, ororile o îngrijorau pe Malorie din pricina a ceea ce însemnau ele pentru ea și pentru pruncul ei. Acum, cel mai mult o preocupă siguranța întregii case.

Au trecut cinci ore de când au plecat cei doi. Și cu fiecare minut care trece, crește și încordarea, așa încât acum Malorie nu-și mai aduce aminte dacă prietenii din casă își repetă însărcinările sau pur și simplu le încep pentru prima dată.

Malorie așază găleata lângă ușa din spate. Peste câteva minute o va arunca Felix afară. Acum, el stă la masă, reparând

un scaun. Malorie trece prin bucătărie, apoi intră în sufragerie. Cheryl șterge mobilierul. Ramele tablourilor. Telefonul. Malorie observă că brațele lui Cheryl au pielea palidă și sunt subțiri. În cele două luni de când a ajuns aici, starea trupurilor lor s-a deteriorat. Nu mănâncă așa cum trebuie. Nu fac suficiente exerciții. Nimeni nu are parte de soare. Tom e afară, în căutarea unei vieți mai bune pentru ei toți. Dar cât de mult s-ar mai putea ea îmbunătăți?

Și cine le va de veste celor din casă dacă cei doi vor dispărea pe-afară, pentru totdeauna?

Profund tulburată, Malorie o întreabă pe Cheryl dacă are nevoie de ajutor. Înainte să iasă din cameră, Cheryl o refuză, însă Malorie nu rămâne de tot singură. Victor stă culcat în spatele balansoarului, fixând cu atenție păturile din geamuri. Ține capul ridicat. Limba îi atârnă din bot și gâfâie tare. Malorie crede că și el așteaptă să i se întoarcă stăpânul.

De parcă ar băga de seama că este privit, Victor se răsucește încet spre Malorie. Apoi se întoarce iar la păturile lui.

Don intră în încăpere. Se așază în balansoar, apoi se ridică și pleacă. Olympia coboară scările. Caută ceva sub chiuveta din bucătărie. Malorie o privește și-și dă seama că deja a găsit ce căuta. Apoi, Olympia pornește iar în sus pe scări. Cheryl se întoarce, verificând ramele tablourilor. Doar ce-a făcut acest lucru. Dar repetă manevra. Cu toții *repetă manevre anterioare*. Umblă neliniștiți prin casă, încercând să-și ocupe mințile cu ceva. Abia-și vorbesc unul altuia. Abia-și ridică privirile din podea. Să aduci apă de la fântână este un lucru destul de greu, iar cei din casă au grijă unul de celălalt când trebuie să o facă. Însă ce fac acum Tom și Jules e aproape de nesuportat pentru cei rămași.

Malorie se ridică și pleacă spre bucătărie. Există însă un loc în care se simte ca și cum n-ar mai sta în această casă. Malorie vrea să se ducă acolo. Simte nevoia. Să evadeze.

în pivniță.

Felix e în bucătărie, însă nici nu bagă de seamă când trece pe lângă el. Nu scoate niciun cuvânt când ea deschide ușa pivniței și începe să coboare treptele care duc la podeaua de pământ de dedesubt.

Trage de șnur și aprinde becul, învăluind în lumină spațiul acela, la fel cum i-a arătat Tom în urmă cu două luni. Dar acum, i se pare diferit. Sunt mai puține conserve. Mai puține culori. Iar Tom nu-i aici, luând notițe, numărând porții și socotind cât timp le mai rămâne celor din casă înainte ca foametea și disperarea să-i cuprindă cu totul.

Malorie se apropie încet de polițe și începe să citească distrată etichetele.

Porumb. Sfeclă. Ton. Mazăre. Ciuperci. Compot de fructe. Fasole verde. Vișine. Merișoare. Grepfrut. Ananas. Fasole bătută. Amestec de legume. Ardei iuți. Castane de apă. Roșii cubulețe. Roșii la conservă întregi. Sos de roșii. Varză acră. Fasole boabe fiartă. Morcovi. Spanac. Supă de pui.

Își aduce aminte că, înainte, se simțea înghesuită aici. Conservele păreau că alcătuiesc ele însele un zid de nepătruns. Acum au apărut găuri între ele. Mari de tot. Ca și cum ar fi avut loc o bătălie, iar primele care au fost luate la ochi au fost tocmai conservele. Oare mai au suficiente provizii până să nască ea? Și dacă Tom și Jules nu se mai întorc, stocul rămas le mai ajunge până în acea zi? Și ce anume vor face, mai exact, când vor rămâne fără conserve? Vor vâna?

Bebelușul poate bea laptele mamei. Însă numai dacă mama are ce mânca.

Mângâindu-și pântecul, Malorie se îndreaptă spre taburet și se așază pe el.

În ciuda aerului rece de aici, asudă din greu. Pașii neobosiți ai celor din casă răsună cu putere deasupra capului ei. Plafonul

scârțâie. Malorie își dă părul de pe frunte și se apleacă în față, spre polițe. Începe să numere cutiile. Își simte pleoapele grele. I se pare o idee bună să se odihnească.

Apoi... plutește.

Când se trezește, îl aude pe Victor lătrând deasupra ei.

Se ridică iute de pe taburet.

Victor latră. La ce anume latră?!

Traversând cu repeziciune pivnița, Malorie pornește în sus pe scări și dă buzna în sufragerie. Ceilalți s-au adunat deja acolo.

— Termină! țipă Don.

Victor e cu fața spre fereastră, lătrând în continuare.

— Ce se întâmplă? întreabă Malorie, surprinsă și ea de panica din propriul glas.

Don țipă iar la Victor.

— E doar iritat fără Jules, atâta tot, spune Felix neliniștit.

— Nu, îl contrazice Cheryl. A *auzit* ceva.

— N-avem de unde să știm asta, Cheryl! se răstește Don.

Victor latră din nou. Tare. Asurzitor. Cu furie.

— Victor! strigă iar Don. Încetează!

Toți cei din casă s-au strâns unul într-altul, în mijlocul încăperii. Sunt neînarmați. Dacă Cheryl are dreptate, dacă Victor crede că e ceva lângă casa lor, ce ar putea ei să facă?

— *Victor!* țipă iar Don. *O să te omor dracului!*

Dar Victor nu vrea să se oprească.

Iar Don, oricât ar țipa el de tare, este la fel de înspăimântat ca Malorie.

— Felix! rostește Malorie cu glas scăzut, fixând fereastra cu atenție. Mi-ai spus că înainte exista o grădină. Erau cumva unelte în ea?

— Da.

Felix fixează și el păturile negre cu atenție.

— Şi le-aţi adus în casă?

— Da.

— De ce nu te repezi să le aduci încoace?

Felix se răsuceşte spre ea şi nu spune nimic. Apoi iese din cameră.

Malorie recapitulează în minte lista cu obiecte de care dispun în casă. Fiecare picior de mobilă ar putea fi o potenţială armă. Fiecare obiect ar putea fi folosit pe post de muniţie.

Victor continuă să latre din ce în ce mai tare. Iar în scurtul interval dintre lătraturi, Malorie aude paşii agitaţi ai lui Felix, aflat în căutarea unor amărâte de unelte de grădinărit care i-ar putea apăra de orice s-ar afla afară, nu departe de ei.

Douăzeci

E deja amiază, în ziua următoare. Tom și Jules încă nu s-au întors.

Cele douăsprezece ore ale lui Tom s-au dublat deja. Și, cu fiecare oră în plus, atmosfera din casă devine din ce în ce mai sumbră.

Victor șade lângă fereastra acoperită de pătură.

Cei din casă au rămas treji până târziu în noapte, adunați laolaltă, așteptând ca animalul să se oprească din lătrat.

Vor ajunge la noi, în cele din urmă, a tras concluzia Don. *N-avem absolut niciun motiv să ne imaginăm altceva. S-a terminat, oameni buni! Și chiar dacă, până la urmă, este vorba despre o creatură pe care creierele noastre sunt incapabile să o înțeleagă, ne merităm soarta. Am presupus dintotdeauna că sfârșitul ne va fi adus doar din cauza propriei prostii.*

În cele din urmă, s-a oprit și Victor din lătrat.

Acum, în bucătărie, Malorie își înmoaie mâinile într-o găleată cu apă. Don și Cheryl au fost cei care au mers până la fântână de dimineață. De fiecare dată când au ciocănit pentru a-i înmâna lui Felix o nouă găleată plină cu apă, lui Malorie i-a tresăltat inima, sperând, *crezând* că era Tom.

Își aruncă apă pe față și-și trece degetele prin părul lipsit de luciu și transpirat.

— La *dracu'*! exclamă ea.

E singură în bucătărie. Se holbează la draperiile care acoperă singura fereastră a încăperii. Se gândește la toate chestiile înfricoșătoare care s-ar fi putut întâmpla.

Jules l-a omorât pe Tom. A văzut o creatură și l-a târât pe Tom de păr până la râu. I-a ținut capul sub apă, până l-a înecat. Sau amândoi au văzut ceva. Într-o casă. Și au sărit unul la altul. Corpurile lor vătămate zac în vizuina cuiva. Sau doar Tom a văzut ceva. Jules a încercat să-l oprească, dar Tom a scăpat. Și colindă prin pădure, pe undeva. Mâncând gândaci. Sau scoarță de copac. Sau propria limbă.

— Malorie?

Malorie sare în sus de spaimă când în bucătărie intră Olympia.

— Ce e?

— Chiar sunt îngrijorată, Malorie. A spus douăsprezece ore.

— Știu, spune Malorie. Cu toții suntem.

Malorie întinde mâna pentru a o apuca pe Olympia de umăr, când aude glasul lui Don răsunând din locul unde iau masa:

— Nu sunt sigur că ar trebui să le mai dăm drumul înăuntru.

Malorie se repede până la el.

— Haide, Don! zice Felix, aflat deja acolo. Cum poți să spui așa ceva?

— Felix, tu ce-ți închipui că se petrece pe-acolo, pe-afară? Crezi că locuim în vreun cartier liniștit? Dacă a mai rămas cineva în viață, atunci nu are cum să supraviețuiască fiind vreun manierat, omule! Cine știe dacă nu cumva Tom și Jules n-au fost răpiți? Ar putea fi sechestrați chiar acum. Iar nenorociții ăia de răpitori ne-ar putea cere proviziile în schimbul lor. *Proviziile* noastre!

— Du-te dracului, Don! spune Felix. Dacă vor veni înapoi, eu le dau drumul.

— *Dacă* vor fi ei, răspunde Don. Și dacă vom fi siguri că Tom n-are vreo armă la tâmplă, de partea cealaltă a ușii.

— Vrei să *tăceți* odată din gură, amândoi? intervine Cheryl, trecând pe lângă Malorie și alăturându-se și ea grupului.

— Don, doar nu vorbești serios! se bagă în discuție și Malorie.

Don se întoarce spre ea.

— Ba normal că vorbesc serios.

— Nu vrei să le dai drumul *înăuntru*? întreabă și Olympia, proțăpindu-se lângă Malorie.

— N-am *zis* asta, se rățoiește Don. Zic doar că ar putea fi și oameni răi pe-afară. Tu înțelegi asta, Olympia? Sau e prea complicat pentru tine?

— Ești un căcănar afurisit! conchide Malorie.

O clipă, Don pare că ar vrea să se repeadă la ea.

— Eu, una, nu mai vreau să continui această discuție, cedează Cheryl.

— Au trecut mai bine de douăzeci și patru de ore, continuă Don pe un ton arțăgos.

— Du-te... și ocupă-te de altceva câteva minute, da? spune Felix, împăciuitor. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile pentru toată lumea.

— Trebuie să începem să ne gândim la un viitor fără ei.

— A trecut o *zi*, îl contrazice Felix.

— Da, o zi *afară*.

Don se așază la pian. Pare că s-a liniștit, pentru scurt timp însă. Apoi continuă:

— Vestea bună este că vom avea ceva mai multe provizii pentru noi.

— *Don!* îl mustră Malorie.

— O să naști un *copil*, Malorie! Tu nu speri să supraviețuiești?

— Don, te-aș putea omorî pe tine, spune Cheryl.

Don se ridică brusc de pe băncuța din fața pianului. Are chipul roșu de furie.

— Tom și Jules n-o să se mai întoarcă, Cheryl. Trebuie să accepți asta. Și când vei supraviețui încă o săptămână după ce vei putea mânca partea *lor* din provizii, după care vei putea să-l mănânci și pe Victor, *atunci* poate că vei înțelege și tu că nu mai există ceva numit speranță.

Cheryl se apropie de el. Are pumnii încleștați. Și-a apropiat fața la doar câțiva centimetri de a lui Don.

Victor latră în sufragerie.

Felix intervine între Don și Cheryl. Don îl împinge din calea lui. În timp ce Malorie face un pas în direcția lor, Felix ridică brațul.

Are de gând să-l lovească pe Don.

Își trage pumnul spre spate.

La ușă bate cineva.

Douăzeci și unu

Malorie se gândeşte acum la Don.

— Mami, mă jenează bentiţa! zice Băiatul.

— Adună nişte apă din râu, cu mare grijă, şi dă-ţi cu ea acolo unde te doare, îl sfătuieşte Malorie. Să *nu*-ţi scoţi bentiţa!

Odată, după ce terminaseră cu toţii de mâncat, Malorie rămăsese singură cu Olympia la masă. Începuseră să discute despre soţul Olympiei. Despre cum era el. Despre dorinţa lui de-a avea un copil. Don venise la ele. Dar pe el nu-l interesa ce spunea Olympia.

— Ar trebui să orbiţi copiii ăia! zisese el. În clipa în care se vor naşte.

Ca şi cum s-ar fi gândit îndelung la această idee, după care venise hotărât ca să le transmită concluzia lui.

Se aşezase lângă ele la masă şi începuse să le explice. În timp ce-o făcea, Olympia se arăta din ce în ce mai reticentă. Îi spusese că era nebun de-a binelea. Şi, mai rău, considera o *cruzime* ce spunea el.

Dar Malorie nu fusese de aceeaşi părere cu ea. O parte a ei, îngropată adânc, înţelegea spusele lui Don. Fiecare clipă din noua ei sarcină de mamă avea să se concentreze pe protejarea ochilor copilului ei. Câte ar mai fi putut să facă dacă de pe

umeri i-ar fi fost luată o asemenea grijă? Seriozitatea cu care vorbea Don îi transmisese lui Malorie mai mult decât simpla cruzime. Îi deschisese o uşă către un tărâm al unor posibilităţi înspăimântătoare, lucruri care poate ar fi trebuit îndeplinite, acţiuni care poate ar fi trebuit întreprinse şi pe care poate că nimeni din vechea lor lume nu ar fi fost pregătit să le îndure. Iar sugestia lui, oricât ar fi fost de macabră, nu dispăruse niciodată pe deplin din mintea ei.

— E mai bine aşa, mami! spune Băiatul.

— Şşş! îl repede Malorie. *Ascultă!*

Când cei doi copii au atins vârsta de şase luni, ea deja îi deprinsese cu dormitul în pătuţurile acoperite cu plasă de sârmă pentru găini. Era noapte. Lumea de dincolo de ferestre şi pereţi era tăcută. Casa era învăluită în întuneric.

În primele lor zile de viaţă, Malorie se trezea adesea că îi asculta respirând în timp ce dormeau. Ceea ce pentru o mamă grijulie ar fi fost doar o supraveghere tandră, pentru Malorie era un studiu de caz. Păreau sănătoşi? Primeau suficiente elemente nutritive din fântână şi din laptele matern al unei mame care nu mai mâncase cum trebuie de ani de zile? Întotdeauna, sănătatea lor era primul lucru la care se gândea Malorie. Dieta. Igiena lor. Şi ochii lor.

Ar trebui să orbiţi copiii ăia! În clipa în care se vor naşte!

Stând la masa din bucătărie pe întuneric, Malorie a înţeles cu claritate faptul că ideea lui Don nu implica neapărat o dilemă morală din partea ei, ci ridica o problemă spinoasă: era ea în stare, din punct de vedere fizic, să facă aşa ceva? Privind de-a lungul holului, ascultându-le răsuflările uşoare, considera că ideea lui Don nu fusese rea deloc.

De fiecare dată când se vor trezi, va trebui să-i protejezi de ce-i afară. Vei verifica păturile. Le vei verifica pătuţurile. Ei

nu-și vor aminti de-aceste zile când vor crește. Nu-și vor aduce aminte ce înseamnă să vezi.

Copiilor, o știa destul de bine, nu le va lipsi absolut nimic în această nouă lume dacă, din capul locului, vor fi incapabili să vadă.

Malorie s-a ridicat apoi de pe scaun, după care s-a apropiat de ușa pivniței. Jos, pe podeaua de pământ a pivniței, se afla o cutie cu diluant pentru vopsea. Cu mult timp în urmă, ea citise eticheta și aflase de pe ea despre pericolul pe care-l prezintă substanța respectivă dacă vine în contact cu ochii. Omul ar putea orbi dacă, scria pe ea, nu se va spăla pe ochi într-un răstimp de treizeci de secunde.

Malorie s-a aplecat deasupra ei. A apucat-o de toartă și a luat-o cu ea sus.

Fă-o repede! Și nu clăti cu apă!

Erau doar niște bebeluși. Ar fi posibil să-și amintească de experiența asta? Oare le va fi permanent teamă de ea de aici înainte sau, la un moment dat, vor îngropa amintirea sub un munte de alte amintiri căpătate pe nevăzute?

Malorie a traversat bucătăria și a pornit pe holul întunecat care ducea spre dormitorul lor.

Prin perete îi putea auzi respirând.

Ajunsă la ușa lor, s-a oprit și a privit cu atenție bezna în care dormeau copiii.

În acea clipă, a crezut că putea să o facă.

Fără să scoată un singur sunet, Malorie a pătruns în dormitor. A lăsat cutia jos pe podea și a dat la o parte capacele din pânză care le-acopereau pătuțurile. Copiii nici nu s-au clintit. Au continuat să respire regulat, de parcă s-ar fi bucurat de niște vise plăcute, cât mai departe posibil de coșmarurile care aveau să vină peste ei.

Dintr-o singură mişcare, Malorie a desfăcut capacul din plasă de deasupra pătuţului Fetei. Apoi s-a aplecat şi a ridicat cutia.

Fata continua să respire regulat.

Malorie a întins mâna în pătuţ şi i-a ridicat capul bebeluşului. Apoi a îndepărtat bentiţa de pe ochii Fetei. Fata a început să plângă.

Are ochii deschişi, s-a îmbărbătat Malorie. *Toarnă-l.*

A forţat-o pe Fată să-şi apropie capul de marginea pătuţului şi a apropiat cutia deschisă cu diluant de vopsea de chipul ei roşu şi plin de lacrimi. Băiatul s-a trezit în spatele ei şi-a început şi el să plângă.

— Opriţi-vă! a spus Malorie, luptându-se cu lacrimile ce-o ameninţau şi pe ea. Nu vreţi să vedeţi o asemenea lume.

A înclinat cutia puţin mai mult şi a simţit cum conţinutul ei i se vărsa pe mână, înainte de-a împroşca podeaua, la picioarele ei.

A devenit conştientă de faptul că totul era real atunci când a simţit lichidul pe piele.

N-a putut s-o facă.

A lăsat capul copilului să cadă înapoi pe saltea, iar Fata a continuat să plângă.

Abandonând cutia pe podea, Malorie a ieşit încet, încet, mergând îndărăt, din dormitor. Copiii se văicăreau în beznă.

Ajunsă pe hol, Malorie s-a rezemat istovită de perete pentru a-şi menţine echilibrul şi şi-a dus palma la gură. După care a vomitat.

— Mami, a mers! spune acum, pe râu, Băiatul.

— *Ce-a mers?* întreabă Malorie, smulsă din reveria amintirilor.

— Bentiţa nu mă mai irită.

— Băiete! spune ea. Gata cu vorba! Doar dacă nu cumva auzi ceva.

Malorie inspiră adânc și simte ceva asemănător rușinii. Durerea din umăr parcă e din ce în ce mai puternică. Se simte amețită și istovită. O senzație de dezorientare se instalează încet, încet. Ca și cum ceva la ea e complet greșit.

Da, îi poate auzi pe copii: Băiatul răsuflând în fața ei, Fata jucându-se cu niște piese de puzzle în partea din spate a bărcii. Nu sunt orbi pe sub bentițe. Iar ziua de azi s-ar putea sfârși cu posibilitatea unei noi lumi, una în care copiii ar putea să vadă lucruri pe care nu le-au mai văzut niciodată.

Dacă va putea răzbate până acolo.

Douăzeci și doi

Malorie aude ceva mişcând de partea cealaltă a uşii. Aude şi nişte gâfâieli. Ceva zgreapţănă lemnul uşii. Ea şi ceilalţi s-au strâns în hol. Felix doar ce-a strigat tare, întrebând cine este. Între momentul în care a rostit întrebarea şi cel în care ar trebui să vină răspunsul, li se pare că acel zgrepţănat ar putea fi creat de orice.

Creaturi, îşi imaginează Malorie.

Dar nu creaturi aşteaptă la uşă. Ci Tom şi Jules.

— Felix! Sunt Tom!

— Tom!

— Încă mai avem căştile pe cap. Dar nu suntem singuri, să ştii. Am găsit câini.

Felix, asudat tot, expiră cu zgomot tot aerul din plămâni. În cazul lui Malorie, uşurarea este atât de mare, încât aproape o doare.

Victor a început să latre. Dă din coadă, cu entuziasm. Jules strigă la el:

— Victor, amice! M-am întors!

— În regulă, le spune Felix celorlalţi din casă. Închideţi ochii!

— Aşteaptă! intervine Don.

— Ce? întreabă Felix.

— De unde ştim că sunt singuri? De unde ştim că n-au fost urmăriţi? Cine ştie *ce*-ar putea intra odată cu ei?

Felix tace. Apoi strigă la Tom:

— Tom! Sunteţi singuri? Doar voi doi şi câinii?

— Da.

— Dar asta nu înseamnă că spune adevărul, se împotriveşte Don.

— Don, zice Malorie, nerăbdătoare, dacă cineva ar vrea să dea buzna la noi în casă, ar putea s-o facă oricând ar avea chef.

— Încerc să mă asigur că suntem la loc sigur, Malorie.

— Ştiu asta.

— Şi eu locuiesc aici.

— Ştiu. Dar Tom şi Jules aşteaptă de cealaltă parte a uşii. Au izbutit să se întoarcă. Trebuie să le dăm drumul înăuntru, chiar acum.

Don îi susţine privirea. Apoi îşi pleacă ochii spre podeaua holului.

— Oameni buni, voi o să ne omorâţi într-o bună zi! îi avertizează el.

— Don, continuă Malorie, văzând că cedează şi el în cele din urmă, vom deschide uşa în clipa asta.

— Da. Ştiu. Şi oricum nu contează ce dracu' zic eu.

Don închide ochii.

Malorie îi urmează exemplul.

— Tom, sunteţi gata? strigă Felix.

— Da.

Malorie aude uşa deschizându-se. Apoi urmează zgomot de labe pe gresia din hol şi ceea ce seamănă cu picioarele mai multor persoane intrând toate odată.

Uşa de la intrare se închide imediat.

— Daţi-mi o mătură! cere Felix.

Malorie aude perii măturii frecându-se de pereți, de podea și de plafon.

— E-n regulă! anunță Felix. Suntem pregătiți!

Intervalul dintre decizia de-a deschide ochii și momentul în care o fac efectiv pare la fel de înfricoșător precum au fost toate aceste clipe petrecute în noua lor lume.

Malorie deschide ochii.

Holul se umple de culoare. Doi câini husky se mișcă agitați printre ei, adulmecând podeaua, cercetându-i pe străini, cercetându-l pe Victor.

Entuziasmul care-o cuprinde pe Malorie când vede chipul lui Tom e de-a dreptul răvășitor. Da, el arată bine. Pare epuizat. Murdar. De parcă a trecut prin niște chestii pe care Malorie nici măcar nu și le poate imagina.

Ține ceva în mână. Ceva alb. O cutie. Suficient de mare, încât să încapă în ea un televizor. Din cutie răzbat niște zgomote. Cloncănituri.

Olympia se repede la ei și-l îmbrățișează pe Tom, care râde și încearcă să-și scoată casca. Jules deja și-a scos-o pe-a lui și se lasă pe vine, ca să-l ia în brațe pe Victor. Cheryl a început să plângă.

Expresia lui Don este un amestec de uluire și rușine.

Aproape c-am ajuns să ne încăierăm, se gândește Malorie. *Tom a plecat o zi și jumătate și noi mai că ne-am luat la bătaie.*

— Ei, *Doamne, Dumnezeule*! exclamă Felix, privind cu ochi mari noile lor animale. A mers!

Tom îi întâlnește privirea lui Malorie. În ochi nu mai are scânteia pe care o avea când a plecat.

Prin ce experiențe o fi trecut pe-acolo?

— Ăștia sunt doi husky, explică Jules, indicând cei doi câini. Sunt prietenoși. Dar le ia nițel până se acomodează.

Apoi Jules îşi urlă către ceruri uşurarea.

La fel cum procedează veteranii când se întorc acasă, își spune Malorie. *Dintr-o plimbare prin cartier.*

— Ce-i în cutie? întreabă Cheryl.

Tom o ridică şi mai sus. Are privirea înceţoşată. Distantă.

— În *cutie*, Cheryl, începe el, ridicând cubul din carton cu o mână şi săltându-i niţel capacul cu cealaltă, sunt păsări.

Toţi cei din casă au format un cerc în jurul cutiei.

— Ce specie de păsări? întreabă Olympia.

Tom doar clatină uşurel din cap.

— Nu ştim. Am dat peste ele în garajul unui vânător. Habar n-avem cum au supravieţuit. Credem că proprietarii lor le-au lăsat multă hrană la dispoziţie. După cum vedeţi, sunt foarte zgomotoase. Însă doar atunci când ne apropiem noi de ele. Le-am testat. Ori de câte ori ne apropiem de cutie, încep să facă zgomote puternice.

— Deci sunt pentru cină? întreabă Felix.

Pe chipul lui Tom apare un zâmbet mâhnit.

— Sunt un sistem de alarmă.

— Sistem de alarmă? întreabă Felix.

Jules îi explică:

— Vom atârna cutia afară. În faţa uşii de la intrare. Aşa vom reuşi să le-auzim mai bine.

Doar o cutie cu păsări, chibzuieşte Malorie. Da, chiar *pare* a fi un fel de progres.

Tom închide capacul cutiei.

— Va trebui să ne povestiţi prin ce-aţi trecut! le cere Cheryl.

— O să vă povestim, spune Tom. Dar haideţi unde ne strângem când luăm masa. Noi doi trebuie să ne-aşezăm undeva câteva clipe.

Toţi zâmbesc.

Mai puțin Don.

Don, cel care i-a declarat morți. Don, cel care deja le considera rațiile ca fiind ale sale.

Între timp, pe hol, Tom așază cutia cu păsări pe podea, lângă perete. Apoi se strâng cu toții la masă. Felix aduce niște apă pentru Tom și pentru Jules.

După ce se trezesc cu paharele în față, încep să le povestească ce li s-a întâmplat afară.

Douăzeci și trei

Când ușa se închide în urma lui, Tom simte o teamă la care nu s-ar fi gândit vreodată.

Afară, creaturile sunt mult mai aproape.

Când ajungem pe stradă, suficient de departe de casă, o să sară pe noi? se gândește Tom.

Își închipuie mâini reci prinzându-le pe ale sale. Cineva-i taie beregata. Sau îi rupe gâtul. Mintea îi este distrusă.

Dar Tom cunoaște foarte bine faptul că niciun raport n-a menționat un om care să fi fost atacat.

Acesta-i modul nostru de-a gândi, hotărăște el, în timp ce stă pe veranda din fața casei. Forțând filosofia aceasta să-i pătrundă în adâncurile minții, cătând la rădăcina lucrurilor, își lasă plămânii să tragă aer în voie, încet, încet. În timp ce face acest lucru, alte idei ies la suprafață.

În primul rând, e conștient de sentimentul liniștitor, deși oarecum nesăbuit, al unei libertăți proaspăt căpătate.

Tom *a mai* fost afară de când a ajuns aici, în casă. A adus apă de la fântână la fel de des precum ceilalți. A cărat căcat și pișat în șanț. Dar de data asta, totul e diferit. *Aerul* miroase altfel. Chiar înainte ca el și Jules să se pună de acord că e vremea s-o ia la picior, o boare proaspătă îl învăluie cu totul. I se

mişcă de-a lungul gâtului. Al coatelor. Pe buze. Este una dintre cele mai bizare senzaţii pe care le-a avut vreodată. Îl linişteşte. În timp ce creaturile pândesc din spatele fiecărui arbore şi indicator stradal, conform imaginaţiei sale înfierbântate, aerul proaspăt, curat, aduce cu sine un sentiment de uşurare.

Chiar dacă timp de doar câteva clipe.

— Jules, eşti gata? întreabă el.

— Da.

La fel ca orbii cei adevăraţi, bat pământul din faţa lor cu cozile de mătură. Coboară de pe veranda casei. După doar un metru, Tom simte că nu mai păşeşte pe asfalt. Simţind gazonul sub picioare, are impresia că, de fapt, casa a dispărut cu totul. E-n *largul mării*. Vulnerabil. O clipă, nu se mai simte în stare să o facă.

Aşa că se gândeşte la fiica lui.

Robin. Tot ce am de făcut e să caut nişte câini pentru noi.

Un lucru bun. Care-l ajută.

Coada măturii trece peste ce i se pare a fi bordura, iar Tom păşeşte pe asfaltul străzii. Aici se opreşte şi se lasă în genunchi. Stând aşa, începe să pipăie după colţul peluzei din faţa casei. Îl găseşte. Apoi scoate din sacul de pe umăr un mic par de lemn şi-l înfige în pământ.

— Jules, spune el, am lăsat un semn pe peluza din faţa casei. S-ar putea să avem nevoie ca să găsim drumul înapoi.

După ce se ridică şi se întoarce, Tom se izbeşte cu putere de capota unei maşini.

— Tom, întreabă Jules, eşti bine?

Tom se îndreaptă.

— Da, răspunde, cred că am dat peste maşina lui Cheryl. Simt panourile de lemn.

Zgomotele pe care le scot ghetele şi mătura lui Jules îl ajută pe Tom să se îndepărteze de maşină.

În împrejurări diferite, cu soarele lovindu-i pleoapele cu razele sale strălucitoare, fără o cască sau bentiță care să le filtreze, Tom știe că s-ar deplasa printr-o lume scăldată în nuanțe ca de piersică sau oranj. Cu ochii închiși, ar vedea cum culorile se schimbă din cauza norilor, cum alunecă odată cu umbrele create de coroanele copacilor și acoperișurile caselor. Dar astăzi vede doar negru. Și undeva în bezнă și-o închipuie pe Robin, fiica lui. Micuță, inocentă, genială. Îl încurajează să meargă, *mergi, tati*, îndepărtează-te de casă, spre lucruri care i-ar putea ajuta pe ceilalți.

— Futu-i! exclamă Jules.

Tom îl aude căzând pe stradă.

— *Jules!*

Tom încremenește.

— Jules, ce s-a întâmplat?

— M-am împiedicat de ceva. Simți și tu? Mi s-a părut c-ar fi o valiză.

Folosindu-se de mătură, Tom trasează un cerc larg. Perii măturii se lovesc de un obiect. Tom se târăște până la el. Lasă mătura jos, lângă el, pe asfaltul fierbinte, și-și folosește ambele mâini pentru a pipăi ce zace aici, în mijlocul străzii. Nu-i ia mult să-și dea seama cu ce are de-a face.

— E un corp, Jules.

Tom îl aude pe Jules ridicându-se în picioare.

— Cred că e o femeie, continuă Tom, apoi își ia repede mâinile de pe fața ei.

Se ridică și pornesc amândoi mai departe.

Deja i se pare că merg prea repede. Totul se mișcă prea repede. În vechea lor lume, după descoperirea unui cadavru zăcând pe stradă le-ar fi luat ore întregi ca să poată trece peste o astfel de experiență.

Şi totuşi ei merg mai departe.

Traversează o peluză şi ajung la nişte tufişuri. În spatele lor, dau de o casă.

— Aici! anunţă Jules. E o fereastră. Ating geamul unei ferestre.

Ghidându-se după glasul lui, Tom vine lângă Jules, în faţa ferestrei. Pipăie amândoi de-a lungul cărămizilor casei, până ajung la uşa de la intrare. Jules ciocăne. Strigă la proprietari. Ciocăne din nou. Apoi aşteaptă. Tom vorbeşte. Se teme că, într-o lume atât de tăcută, glasul lui ar putea atrage ceva. Dar n-are ce face. Le explică posibililor locatari că nu vor să le facă rău, că n-au venit decât să caute provizii sau orice altceva le-ar putea fi de folos. Jules bate din nou. Apoi aşteaptă. Dinăuntru nu se aude nicio mişcare.

— Hai să intrăm! decide Jules.

— Bine.

Se apropie iar de fereastră. Din sacul de pe umăr, Tom scoate un prosop mic. Şi-l înfăşoară în jurul pumnului. Apoi loveşte cu putere în geam. Nu dă de vreo pătură. Sau de vreun placaj. Nici de vreo scândură. Acest lucru înseamnă, o ştie prea bine, că oricine ar fi locuit aici înainte nu şi-a luat nicio măsură de precauţie.

Poate c-au plecat din oraş înainte ca lucrurile să se agraveze. Poate că acum sunt la loc sigur, altundeva.

Tom strigă iar către casa goală, prin geamul spart.

— E cineva aici?

Neprimind niciun răspuns, Jules îndepărtează cioburile. Apoi îl ajută pe Tom să se caţăre înăuntru. Ajuns în casă, Tom dărâmă ceva pe jos. Care aterizează pe podea cu un bufnet înfundat. Jules pătrunde şi el prin fereastra spartă.

Apoi aud muzică, de la un pian, în aceeaşi încăpere cu ei. Tom ridică mătura pentru a se apăra. Dar Jules îi spune:

— Eu sunt cauza, Tom! spune el. Îmi pare rău, am lovit pianul cu mătura!

Tom răsuflă cu greutate. Cât timp se liniștește, cei doi nu mai scot un cuvânt.

— Nu putem deschide ochii aici, rostește Jules pe un ton coborât.

— Știu! spune Tom. Simt curent. Probabil că mai este o fereastră deschisă.

Își dorește foarte tare să poată deschide ochii. Însă casa nu e sigură.

— Și totuși, suntem înăuntru, spune Tom. Hai să luăm ce putem!

Însă în cea mai mare parte a parterului nu se află nimic de folos. În bucătărie, caută prin dulapuri. Tom bate cu palma într-o poliță până ce dă de niște baterii. Găsește niște lumânări. Pixuri. În timp ce vâră fiecare obiect în sacul de pe umăr, îl pune și pe Jules la curent.

— Să mergem mai departe! hotărăște Tom.

— Și etajul?

— Nu-mi place aici. Dacă ar fi rămas ceva de mâncare, am fi dat de ea la parter.

Folosindu-se de mături, cei doi găsesc drumul către ușa din față, pe care o descuie și ies afară. Nu se întorc pe stradă, ci înaintează pe peluză, până la casa de alături, îndepărtându-se și mai mult de casa lor.

Ajunși pe cea de-a doua verandă, cei doi continuă cu același ritual. Bat la ușă. Se prezintă. Așteaptă. Când nu aud nicio mișcare înăuntru, sparg un geam. Jules este spărgătorul acum.

Pumnul său ia contact cu un soi de protecție firavă. Crede că e un panou de carton.

— Ar putea fi cineva înăuntru, șoptește el.

Așteaptă o reacție la zgomotul pe care l-au iscat până acum. Dar nu se întâmplă nimic. Tom strigă cu putere. Le spune celor din casă că sunt vecinii lor. Că sunt în căutarea unor animale și că le pot oferi adăpost la schimb. Nu primesc însă niciun răspuns. Jules îndepărtează cioburile și-l ajută pe Tom să intre.

Înăuntru, se apucă să repare cartonul rupt.

Se folosesc de mături pentru a verifica încăperile. Le ia ore întregi să o facă. Stând spate în spate, fac cercuri largi cu măturile. Tom e cel care conduce, spunându-i lui Jules încotro să se îndrepte. După ce termină, după ce s-au convins că au intrat într-o casă goală, că ferestrele sunt acoperite și că ușile sunt încuiate, Tom declară casa ca fiind locuință sigură.

Înțeleg amândoi care e următorul pas.

Își vor scoate căștile și bentițele, apoi vor deschide ochii. De luni întregi, niciunul n-a mai văzut altceva în afară de interiorul casei lor.

Jules începe primul. Tom îl aude desfăcându-și cureaua căștii. Apoi îl imită și el. După ce-și ridică bentița până la linia părului, Tom se întoarce, cu ochii închiși, pentru a-l privi pe Jules.

— Gata?

— Gata.

Cei doi bărbați deschid ochii.

Odată, pe când era copil, Tom și un prieten de-al său s-au strecurat în casa unui vecin printr-o ușă rămasă neîncuiată. Nu aveau niciun plan de urmat, nicio listă. Voiau doar să vadă dacă o pot face. Însă au primit mai mult decât puteau duce când, ascunzându-se într-o cămară, s-au văzut nevoiți să aștepte cât timp cei din casă au luat cina. Când în sfârșit s-au văzut afară, prietenul său l-a întrebat cum i s-a părut experiența prin care tocmai ce trecuseră.

— Murdară! i-a răspuns el atunci.

Cu ochii larg deschişi, în casa unui om străin, acelaşi lucru îl simte şi acum.

Aici nu-i casa lor. Dar sunt în ea. Lucrurile acestea nu sunt ale lor. Dar ar putea fi. Aici a locuit o familie. Care a avut un copil. Tom recunoaşte o jucărie sau două. O fotografie îl ajută să-şi dea seama că era un băiat. Părul blond şi zâmbetul copilăresc îi aduc aminte de Robin. Într-un fel, fiecare lucru peste care-a dat Tom de la moartea lui Robin încoace i-a amintit de ea. Şi stând aici, în casa unui străin, îşi închipuie cum decurgea viaţa celor care au locuit în această casă. Copilul le spune mamei şi tatălui său ce-a auzit la şcoală. Tatăl citeşte cele mai recente articole din ziar. Mama îl cheamă pe copil înăuntru. Toţi trei, stând împreună pe canapea, privesc ştirile, înspăimântaţi, în timp ce tatăl întinde mâna peste copil şi-o apucă pe mamă de mână.

Robin.

Nu se văd urmele unui animal de companie. Nicio jucărie de molfăit lăsată în urmă. Nicio litieră pentru pisici. Şi nici miros de câine. Însă absenţa oamenilor este cea care-l pune pe Tom pe gânduri.

— Tom!spune Jules. Tu verifică sus! Eu caut în continuare pe-aici.

— Bine!

La baza scărilor, Tom ridică privirea. Îşi scoate bentiţa din buzunar şi şi-o leagă iar în jurul ochilor. Deşi au verificat deja amândoi toată casa, Tom nu se îndură să pornească în sus pe scări cu ochii deschişi.

Oare chiar au verificat aşa cum trebuie?

În timp ce urcă, se foloseşte de mătură pentru a-şi găsi drumul. Umărul i se freacă de fotografii atârnate pe perete. În minte îi vine poza lui George, atârnată pe peretele din casa lui.

Vârful ghetei i se agaţă de o treaptă, făcându-l să se împiedice şi să cadă. Simte mochetă sub mâini. Se ridică iar. Mai urmează câteva trepte. Atât de multe, încât i se pare neverosimil, de parcă ar fi trecut deja prin acoperişul casei.

În cele din urmă, perii măturii îi dau de veste că a ajuns la capăt. Însă mintea-i este în continuare în urma măturii, aşa că se împiedică iar, izbindu-se de un perete de data asta. Aici, sus, e linişte. Se ridică în genunchi şi lasă mătura deoparte. Apoi, îşi dă jos sacul de pe umăr şi-i desface fermoarul, căutând lanterna. O găseşte. Se ridică din nou, folosindu-se de mătură pentru a înainta. Cotind spre dreapta, încheietura mâinii i se loveşte de ceva rece şi dur. Se opreşte şi o pipăie. E ceva din sticlă, se gândeşte. O vază. Se simte un miros urât. Pe care nu l-a mai simţit până acum. Dă cu mâna peste un buchet de frunze moarte şi veştejite. Coborând mâna de-a lungul tulpinii, bagă de seamă că e vorba de flori. Trandafiri, poate. Morţi demult. Coteşte iar spre stânga. Mirosul de trandafiri morţi se estompează când dă peste unul cu mult mai puternic.

Se opreşte în hol. Cum de el şi Jules au putut ignora un asemenea miros?

— E cineva aici?

Niciun răspuns. Tom îşi acoperă nasul şi gura cu mâna rămasă liberă. Duhoarea e insuportabilă. Continuă să înainteze pe hol. Pe partea dreaptă dă de o uşă, iar Tom intră în cameră. Este o baie. Perii măturii reverberează pe plăcile de gresie. Se simte un miros umed, de mucegai, de ţevi nefolosite. Împunge perdeaua de la duş şi verifică vana căzii cu mătura. Apoi găseşte un dulăpior pentru medicamente. În el se află mai multe flacoane cu pilule. Tom le vâră în buzunar. Se lasă pe vine şi scotoceşte prin dulapul de sub chiuvetă. Aude ceva în spatele său şi se întoarce.

Stă cu fața spre cadă.

Doar ce-ai verificat-o. Și nu era nimic acolo.

Ține o mână pe dulap. Cu cealaltă ridică încet mătura. O ține în fața sa, legat la ochi.

— E cineva aici?

Înaintează ușor, către cadă.

Trasează un arc cu mătura. Apoi încă unul.

Stomacul i se revoltă. Îi e cald. Mirosul.

Tom se repede înainte și face o mișcare amplă cu mătura pe deasupra căzii. Verifică tavanul. Apoi, făcând un pas în spate, lasă mătura să cadă pe podeaua băii, unde se lovește de ceva care scoate același zgomot pe care l-a auzit când s-a lăsat pe vine în fața dulapului.

Destul de repede, dă peste o sticlă de plastic. Care e goală.

Tom oftează.

Iese din încăpere și continuă să se deplaseze pe hol. Ajunge destul de curând la o altă ușă. De data asta, e închisă. Îl poate auzi pe Jules umblând ușor pe la parter. Tom trage aer adânc în piept și deschide ușa. Înăuntru e rece. Mătura îl anunță că e ceva în fața lui. Pipăie cu ea și dă de o saltea. E un pat micuț. Fără să deschidă ochii, își dă seama că a intrat în dormitorul băiatului. Închide ușa, caută prin toată încăperea cu mătura, apoi aprinde lumina.

Își scoate bentița și deschide ochii.

Pe perete atârnă fanioane. Ale unor echipe sportive locale. Unul e de la zoo. Pătura așternută pe pat este cu mașini de Formula 1. Locul pare aglomerat. Nefolosit. Pentru că funcționează curentul electric, el renunță la lanternă și o bagă la loc în sac. O privire atentă îi dă de înțeles că nu se află nimic folositor înăuntru. Se gândește la dormitorul lui Robin.

Închide ochii din nou și iese.

Ceva mai încolo, pe hol, mirosul devine din ce în ce mai greu de suportat. Nu mai poate rămâne cu gura neacoperită. În capătul holului dă peste un perete. În timp ce se întoarce, mătura lovește o ușă aflată în spatele său. Tom încremenește atunci când aceasta se deschide încetișor.

Tu și Jules ați verificat cum trebuie această cameră? DA SAU NU?!

— E cineva aici?

Niciun răspuns. Tom intră încet în cameră. Aprinde luminile și cercetează pereții în căutare de ferestre. Găsește două. Ambele acoperite cu scânduri de lemn. E o cameră mare.

Dormitorul principal.

Străbate camera. Mirosul e atât de puternic aici, încât aproape că se simte fizic, e aproape palpabil. Mătura îi indică faptul că a dat peste un șifonier încăpător. Îmbrăcăminte. Haine groase. Se gândește să le ia cu el. Având în vedere iarna pe care o vor avea de înfruntat cât de curând.

Se răsucește și descoperă o altă cameră, ceva mai mică. O altă baie. Caută din nou prin dulăpiorul pentru medicamente și prin sertare. Găsește alte flacoane cu pilule. Pastă de dinți. Periuțe de dinți. Se uită după o fereastră. E una singură. Acoperită cu lemn. Se folosește de mătură pentru a reuși să iasă din baie. Închide ușa în urma sa.

Având încredere că a verificat ferestrele, că e în siguranță acum, stând lângă șifonier, Tom deschide ochii.

Pe pat e întins un copil, cu ochii ațintiți la el.

Tom închide ochii.

Așa arată, oare, creaturile?

Nu erai în siguranță! NU ERAI ÎN SIGURANȚĂ!

Inima îi bubuie cu putere. Ce a văzut? Era un chip. Chipul unui bătrân? Nu, al unui tânăr. Tânăr? Dar descompus. Vrea

să-l strige pe Jules. Dar cu cât rămâne mai mult timp cu ochii închiși, cu atât mai clară devine imaginea în mintea sa.

Era un băiat. Băiatul din fotografiile de la parter.

Deschide iar ochii.

Băiatul e îmbrăcat cu un costum. Stând rezemat de tăblia patului, a rămas cu capul întors în chip nenatural spre Tom. Are ochii deschiși. Gura îi atârnă în jos. Mâinile i-au rămas împreunate în poală.

Ai murit de foame aici, își spune Tom. *În dormitorul părinților tăi.*

Tom se apropie de el, cu gura și nasul acoperite, și îi compară chipul cu cel din fotografii. Băiatul pare mumificat. Micșorat.

Cu câtă vreme în urmă ai murit? Cât mi-a lipsit să reușesc să te scot de-aici?

Privește fix în ochii morți ai băiatului.

Robin, rostește în gând. *Îmi pare tare rău!*

— Tom! strigă Jules de jos.

Tom se întoarce.

Străbate camera și revine pe hol.

— Jules! Ești bine?

— Da! Da! Vino repede! Am găsit un câine.

Tom se simte rupt în bucăți. Părintele din el nu vrea să lase în urmă acest băiat. Robin zace într-un mormânt de lângă casa pe care a părăsit-o cu mult timp în urmă.

— Dacă aș fi știut că ai rămas aici, spune Tom, întorcându-se spre dormitorul principal, aș fi venit mai repede!

Apoi se întoarce și se repede în jos pe scări.

Jules a găsit un câine.

Dă de Jules la capătul scărilor. Înainte ca Tom să aibă timp să-i spună despre băiat, Jules pornește către bucătărie, povestindu-i despre ce-a descoperit. Ajunși în capătul scărilor care

duc în pivniță, Jules arată cu degetul și-i spune lui Tom să se uite. Cu atenție.

La baza scărilor, stând întinși cu fața în sus, se află părinții. Sunt îmbrăcați de parcă s-ar pregăti să plece la biserică. Hainele le sunt sfâșiate la umeri. Pe pieptul mamei se află o foaie ruptă dintr-un jurnal. Cu o cariocă, cineva a scris: OdiHniȚiiN PaCe

— Eu tocmai ce-am găsit băiatul care a scris asta, îl anunță Tom. Băiatul care i-a întins aici pe jos.

— Pesemne c-au murit de foame, e de părere Jules. N-am găsit nimic de mâncare. N-am nici cea mai mică idee cu ce-a supraviețuit *el*.

Jules îi arată ceva dincolo de părinți. Tom se lasă pe vine și vede un câine husky ghemuit între niște haine de blană de pe un raft cu lucruri de îmbrăcat.

Are trupul aproape emaciat. Tom bănuiește că s-a hrănit cu cei doi părinți morți.

Jules scoate niște carne din sacul de pe umăr, rupe o bucățică și i-o aruncă dulăului. La început, câinele înaintează cu precauție. Apoi o devorează.

— E prietenos? întreabă Tom încet.

— Am descoperit că un câine se va împrieteni mai repede cu cei care-i dau de mâncare, spune Jules.

Acesta îi mai aruncă niște bucăți de carne pe scări. Și îi vorbește încurajator.

Dar e de lucru cu câinele. Și vor avea nevoie de *timp*.

Cei doi bărbați petrec restul zilei în casă. Cu ajutorul cărnii, Jules încearcă să clădească o legătură. În timp ce el se ocupă de asta, Tom scotocește aceleași locuri prin care a căutat și Jules. Găsește puține lucruri pe care să nu le aibă deja în casă la ei. Nu găsește nicio carte de telefon. Nici mâncare.

Jules, știind mult mai multe despre câini decât Tom, îi spune că încă nu sunt gata de plecare. Că noul lor ghid se comportă prea imprevizibil, că încă nu pot avea încredere în el.

Tom se gândește la cele douăsprezece ore pe care le-au dat colegilor din casă până să se întoarcă. Ore care, se pare, se scurg cu repeziciune.

Într-un final, Jules îi spune lui Tom că e de părere că dulăul e pregătit să iasă din casă.

— Să-i dăm bătaie, atunci! spune Tom. Va trebui să ne ocupăm de el și pe drum. Nu putem dormi aici, înconjurați de mirosul morții.

Jules e de acord cu el. Dar le sunt necesare mai multe încercări să-i pună lesă câinelui. Timpul trece. Când Jules reușește s-o facă, Tom hotărăște că vor avea nevoie de mai mult de douăsprezece ore; o singură după-amiază le-a adus un câine, cine știe ce le-ar putea aduce dimineața următoare?!

Ceasul *continuă* să ticăie.

În holul casei, își leagă bentițele la loc și-și pun și căștile. Apoi Tom descuie ușa de la intrare și ies din casă. Tom se folosește de mătură, însă Jules are câinele. Husky-ul gâfâie.

Traversează încă o dată peluza, îndepărtându-se și mai mult de Malorie, de Don, de Cheryl, Felix și Olympia, și se apropie de-o altă casă.

În aceasta, speră Tom, își vor putea petrece noaptea. Dacă ferestrele îi sunt acoperite, dacă o scotocire atentă le va aduce liniște și dacă nu vor fi întâmpinați iar de mirosul morții.

Douăzeci și patru

Durerea din umărul lui Malorie este atât de localizată, de precisă, încât practic îi poate vedea conturul în minte. O poate vedea mişcându-se odată cu umărul. Nu e o durere orbitoare, ca atunci când s-a întâmplat prima oară. Acum s-a adâncit, s-a acutizat şi pulsează. Mai degrabă nuanţe mute de descompunere, decât explozii colorate cauzate de impact. Îşi imaginează cam cum ar putea arăta acum fundul bărcii. Pişat. Apă. Sânge. Copiii au întrebat-o dacă se simte bine. Ea le-a răspuns că da. Dar ei ştiu că minte. Malorie i-a antrenat să înţeleagă dincolo de cuvinte.

Acum nu plânge, dar a plâns până de curând. Lacrimi neauzite în spatele bentiţei. Neauzite pentru ea. Însă copiii pot selecta sunete din tăcere.

Bun, copii, obişnuia să le spună, stând aşezaţi în jurul mesei din bucătărie. *Închideţi ochii!*

Ei îi închideau.

Ce fac acum?

Zâmbeşti.

Corect, Fato. De unde ştii?

Răsufli diferit când zâmbeşti, mami.

A doua zi, repetau procedeul.

Plângi, mami!

Corect! Şi de ce aş plânge?

Eşti tristă.

Dar nu e singurul motiv.

Eşti speriată!

Corect! Hai să mai încercăm ceva!

Apa se răceşte din ce în ce mai tare. Malorie îi simte stropii cu fiecare vâslit chinuitor.

— Mami! zice Băiatul.

— Ce e?

Intră imediat în alertă când îi aude glasul.

— Eşti bine?

— M-ai mai întrebat o dată.

— Dar nu pari bine.

— Am spus că sunt. Asta înseamnă că sunt. Nu mai pune întrebări!

— Dar, intervine şi Fata, respiri diferit!

Aşa este. Şi ştie şi ea că au dreptate. *Muncă grea*, se gândeşte.

— E doar din cauza vâslitului, minte Malorie.

De câte ori nu şi-a pus la îndoială datoria de mamă, pe când îi antrena pe copii să devină maşini de ascultat? Lui Malorie, sarcina de a sta şi a-i privi evoluând i s-a părut ceva oribil. De parcă ar fi primit misiunea de a avea grijă de doi copii mutanţi. Mici monştri. Adevărate creaturi capabile să înveţe cum să audă un zâmbet. În stare să îi spună dacă e speriată înainte s-o ştie chiar şi ea însăşi.

Rana de la umăr e gravă. Iar Malorie s-a temut ani în şir să nu cumva să sufere o rană de o asemenea gravitate. A mai trecut prin astfel de situaţii. La limită. A căzut pe scările din pivniţă, când copiii aveau doi ani. S-a împiedicat aducând o găleată de la fântână şi s-a lovit cu capul de-o piatră. Odată, a crezut că şi-a rupt încheietura de la mână. Şi-a ciobit un dinte. E greu

să-și amintească vremurile în care picioarele ei nu aveau nicio urmă de vânătaie. Iar acum, carnea de pe umăr pare că i s-ar desprinde de pe trup. Vrea să oprească barca. Vrea să găsească un spital. Să alerge pe străzi, strigând: *Am nevoie de un doctor, am nevoie de un doctor, AM NEVOIE DE UN DOCTOR* SAU O *SĂ MOR, IAR COPIII VOR MURI ȘI EI FĂRĂ MINE!!*

— Mami! spune Fata.

— Ce este?

— Ne îndreptăm în direcția greșită.

— *Ce?*

Pe măsură ce-o cuprinde din ce în ce mai tare oboseala, își suprasolicită brațul mai puternic. Acum vâslește împotriva curentului și nici măcar nu și-a dat seama.

Brusc, simte mâinile Băiatului peste ale sale. La început, Malorie îl respinge, apoi înțelege. Degetele lui sunt peste ale sale, el se mișcă, odată cu ea, ca și cum ar învârti manivela unei fântâni.

Cu tot frigul și într-o lume plină de durere, Băiatul, auzindu-i chinul, o ajută să vâslească.

Douăzeci și cinci

Husky-ul îi linge mâna lui Tom. Jules sforăie în stânga lui, așezat jos, pe podeaua mochetată a camerei principale din casa familiei. În spatele lui, un televizor uriaș și tăcut se odihnește pe un suport din lemn de stejar. Cutii cu discuri audio stau sprijinite de perete. Plus veioze. O canapea în carouri. Un șemineu de piatră. Spațiul de deasupra poliței șemineului este umplut în întregime de un tablou masiv ce înfățișează o plajă. Tom crede că e vorba de Michiganul de nord. Deasupra lui se vede un ventilator prăfuit, montat în tavan.

Câinele îi linge mâna pentru că el și Jules s-au înfruptat cu chipsuri de cartofi expirate seara trecută.

Casa asta s-a dovedit ceva mai utilă decât cea de dinainte. Bărbații au vârât în saci câteva conserve, hârtie, două perechi de ghete pentru copii, două geci mărime mică și o găleată mare din plastic, înainte de-a se băga la culcare. Însă tot n-au dat de o carte de telefoane. Într-o lume modernă, în care se găsesc telefoane mobile în toate buzunarele, se pare că a cam apus vremea cărților de telefoane.

Au găsit dovezi că foștii proprietarii ai casei au plănuit să plece din oraș și-au și făcut-o. Indicații de orientare către un mic orășel din statul Texas, aflat la granița cu Mexicul. Un manual de

supraviețuire plin de sublinieri cu carioca. Liste lungi cu provizii, printre care și benzină și piese de schimb pentru mașină. Bonurile de cumpărături i-au dat de înțeles lui Tom că proprietarii achiziționaseră zece lanterne, trei undițe, șase cuțite, apă îmbuteliată, propan, alune în pungi vidate, trei saci de dormit, un generator, o arbaletă, ulei pentru gătit, benzină și lemn de foc. În timp ce câinele continuă să-i lingă mâna, Tom se gândește la Texas.

— Coșmaruri, spune Jules.

Tom privește în direcția prietenului său și vede că s-a trezit.

— Am visat că n-am mai reușit să găsim drumul înapoi spre casă, continuă Jules. Și nu l-am mai văzut niciodată pe Victor.

— Adu-ți aminte de țărușul pe care l-am înfipt în gazon, spune Tom.

— N-am uitat nici de el, răspunde Jules. Am visat că îl furase cineva.

Jules se ridică și cei doi bărbați încep să mănânce un dejun alcătuit din alune. Husky-ul primește o conservă cu ton.

— Hai peste stradă! propune Tom.

Jules e de acord. Încep să-și strângă lucrurile. Curând, pleacă.

Afară, iarba lasă loc asfaltului. Sunt iar pe stradă. Soarele e fierbinte. Aerul proaspăt le face bine. Tom se pregătește să dea glas acestui gând, dar Jules strigă brusc la el.

— Ce-i *asta*?

Tom, orbecăind, se întoarce.

— Ce?

— E un țăruș, Tom. Ca pentru... Cred că e de la un cort.

— În mijlocul străzii?

— Da. În mijlocul străzii *noastre*.

Tom se apropie de Jules. Perii măturii sale se lovesc de ceva ce sună a metal. Precaut, întinde mâna în întuneric și atinge ce-a găsit Jules.

— Nu înțeleg! se arată contrariat Tom.

Lăsând mătura jos, Tom se folosește de ambele mâini pentru a pipăi deasupra capului, de-a lungul prelatei din pânză. Lui Tom îi aduce aminte de un bâlci de pe stradă la care mersese odată cu fiica lui. Străzile erau blocate cu ajutorul unor conuri portocalii. Sute de artiști vindeau tablouri, sculpturi, desene. Erau așezați unul lângă altul, prea mulți ca să poată fi numărați. Fiecare își vindea bunurile sub un cort din pânză ce flutura în vânt.

Tom pășește sub el. Se folosește de mătură pentru a trasa un cerc larg în aerul de deasupra capului. Nu întâlnește decât cei patru stâlpi care susțin prelata.

E de *armată*, își zise Tom în gând. Imaginea din mintea lui e foarte departe de un bâlci de pe stradă.

Când era mic, mama lui Tom obișnuia să se împăuneze în fața prietenelor cu faptul că fiul său „refuza să abandoneze o problemă." *Încearcă să o rezolve*, spunea ea. Nu există nici măcar un singur lucru în toată casa care să nu-l preocupe. Tom își amintește cum privea chipurile prietenelor mamei sale, cum zâmbeau când ea le povestea astfel de lucruri. *Jucării?* zicea mama lui. *Tom n-are nevoie de jucării. Creanga unui copac e o jucărie. Cablurile din spatele videorecorderului sunt o jucărie. Modul în care se deschid ferestrele.* Toată viața fusese descris în acest fel. *Tipul de om care vrea să știe cum funcționează un lucru. Întreabă-l pe Tom! Dacă nu știe cum, va învăța. Repară lucruri. Orice.* Însă pentru Tom, un asemenea comportament nu era ieșit din comun. Până la Robin. Când fascinația unui copil față de mersul lucrurilor l-a copleșit. Acum, stând sub acest cort, Tom nu e sigur dacă seamănă cu un copil care vrea să afle ce e cu acest obiect sau cu un părinte care l-ar sfătui să plece cât mai departe de acolo.

Cei doi studiază lucrurile cu atenție, pe nevăzute, câteva minute bune.

— Poate că l-am putea folosi totuși la ceva, îi spune Tom lui Jules, însă Jules strigă la el de la o distanță bunicică.

Tom traversează strada. Se ghidează după glasul lui Jules, până când se întâlnesc amândoi pe o altă peluză.

Prima casă cu care-și încearcă norocul a rămas descuiată. Sunt amândoi de acord că e mai bine să nu deschidă ochii în această casă. Apoi intră.

În interior, se simte un curent de aer. Bărbații știu că ferestrele au rămas deschise înainte să le verifice. Mătura lui Tom îi dă de veste că prima cameră în care intră e ticsită cu cutii. Oamenii ăștia, își spune Tom, se pregăteau de plecare.

— Jules, caută tu pe-aici! spune Tom. Eu plec să caut mai departe prin casă.

Au trecut deja douăzeci și patru de ore de când au plecat din casa lor.

Acum, simțind mocheta sub picioare, el se plimbă ușurel prin casa unui străin. Ajunge la o canapea. La un scaun. Un televizor. Jules și husky-ul abia se mai aud acum. Vântul suflă prin ferestrele deschise. Tom ajunge la o masă. Îi pipăie suprafața, până când degetele îi dau peste ceva.

Un castron, își închipuie.

Când îl ridică, aude cum cade ceva pe tăblia mesei. Pipăie după obiectul respectiv, îl găsește și-și dă seama că este o ustensilă la care nu s-ar fi gândit.

E ca o cupă de adunat înghețata, dar mai mică.

Tom își plimbă degetele în interiorul ei. Dă de o substanța groasă înăuntru.

Se cutremură. Nu e înghețată. Iar odată, Tom a mai atins ceva asemănător.

Pe marginea căzii. Pe mica ei încheietură. Sângele ei era la fel ca acum. Gros. Mort. Sângele lui Robin.

Tremurând, trage castronul mai aproape de piept și așază în el cupa metalică. Își plimbă ușor degetele de-a lungul peretelui ceramic curbat al vasului, până ce dă de ceva depus pe fundul acestuia. Icnește de spaimă și scapă castronul pe podeaua mochetată.

— Tom?

La început, Tom nu răspunde. Chestia pe care tocmai ce-a atins-o, ei bine, el a mai atins odată *ceva* asemănător.

Robin îl adusese acasă de la școală. De la ora de științe. Îl ținuse într-o cană de cafea plină cu monede. Tom l-a găsit când Robin era plecată la școală. După ce scotocise toată casa din cauza *mirosului*.

Își dăduse seama ce găsise atunci când, chiar dincolo de buza cănii, deasupra grămezii de monede, a văzut o mică bilă decolorată. Din instinct, a atins-o. Și i s-a storcoșit între degete.

Era un ochi de porc. Disecat. Robin amintise de faptul că se ocupase de el la ore.

— Tom? Ce s-a întâmplat acolo?

Te strigă Jules. Răspunde-i!

— *Tom?*

— Sunt bine, Jules! Am scăpat ceva pe jos.

Merge îndărăt cu spatele, dorind să iasă repede din cameră, dar mâna i se lovește de ceva.

Și această senzație i se pare cunoscută.

A fost un umăr, își spune în gând. *Pe scaunul de la masa asta stă așezat un trup.*

Tom și-l închipuie deja. Așezat. Fără ochi.

La început, nici nu se poate mișca. Stă cu fața către locul în care ar trebui să se afle corpul.

Se năpusteşte afară din cameră.

— Jules, hai să plecăm de-aici!

— Ce s-a întâmplat?

Tom îi povesteşte. În câteva minute, au şi ieşit din locuinţă. S-au hotărât să se întoarcă acasă. Le ajunge un singur câine. Din cauza cortului şi a obiectului găsit de Tom în castron, niciunul dintre ei nu mai vrea să zăbovească pe-afară.

Traversează amândoi o altă peluză. Apoi, trec de o alee. Şi de încă una. Câinele îl trage după el pe Jules. Tom se străduieşte să ţină pasul cu ei. Are senzaţia că s-a pierdut cu totul în întunericul din spatele bentiţei. Îl strigă pe Jules.

— Sunt aici! strigă şi Jules.

Tom se ghidează după glasul lui. Îi prinde din urmă.

— Tom! spune Jules. Câinele nostru se tot agită din cauza garajului ăstuia.

Tremurând în continuare după descoperirea făcută în casă şi înfricoşat de-a binelea, la un nivel mult mai profund, din cauza lipsei de sens a existenţei unui cort în mijlocul străzii, Tom e de părere că mai degrabă ar trebui să-şi continue drumul spre casă. Însă Jules vrea să afle de ce e câinele atât de interesat de garaj.

— E un garaj nelipit de casă, continuă Jules. Se poartă de parcă ar fi ceva viu înăuntru.

O uşă laterală e încuiată. Jules găseşte o singură fereastră, pe care o sparge. Îi spune lui Tom că era baricadată. Cu carton. Cadrul acesteia e îngust, dar unul dintre ei s-ar putea strecura prin el. Jules se oferă s-o facă el. Tom spune că va intra şi el. Leagă câinele de un burlan şi se caţără amândoi prin fereastră.

Odată ajunşi înăuntru, aud ceva mârâind la ei.

Tom se întoarce spre fereastră. Jules strigă la el:

— Pare a fi un alt câine!

Tom își dă seama că are dreptate. Inima îi bate repede, prea repede, își spune el în gând, și a rămas cu o mână pe pervazul ferestrei, gata să se năpustească afară.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Jules.

— Ce e?

— E tot un husky.

— *Ce*? De unde știi?

— Pentru că-l mângâi pe față.

Tom se îndepărtează de fereastră. Aude câinele mâncând ceva. Jules i-a dat de mâncare.

Apoi, de lângă cotul lui Tom, răzbate un alt zgomot.

Prima dată, i se pare că ar fi râsete de copii. Apoi, i se pare că ar fi un cântec.

Apoi își dă seama că ciripitul nu poate fi confundat cu altceva. *Păsări*.

Ușor, ușor, Tom se retrage cu spatele. Ciripitul se aude mai slab. Face câțiva pași în față. Iar ciripitul se aude mai tare.

Firește, își spune Tom în gând, simțind din nou entuziasmul care-l cuprinsese când ieșise din casă cu o zi înainte.

În timp ce Jules vorbește încet cu câinele, Tom se apropie de păsări până când cârâiturile devin asurzitoare. Pipăie cu mâna de-a lungul unei polițe.

— Tom, se aude glasul lui Jules din întuneric, ai grijă...

— Sunt într-o cutie, îl liniștește Tom.

— Ce?

— Am crescut cu un tip al cărui tată era vânător. Păsările lui făceau aceleași zgomote. Cârâie mai tare când te apropii de ele.

Tom și-a așezat deja mâna pe cutie.

Se gândește la multe lucruri.

— Jules, hai să mergem acasă!

— Aş vrea să mai stau niţel cu câinele.

— Va trebui să o faci acasă. Îi putem încuia într-o cameră dacă avem probleme cu ei. Dar am găsit deja ce căutam. Hai acasă!

Jules îi pune lesă şi celui de-al doilea câine. Îi vine mult mai uşor cu acesta. Când ies amândoi din garaj pe uşa laterală, Jules îl întreabă pe Tom:

— Aduci şi păsările cu tine?

— Da. Mi-a venit o idee!

Ajunşi afară, recuperează primul husky şi pornesc spre casă. Jules ţine lesa celui de-al doilea câine, iar Tom îl ia pe primul. Traversează peluzele cu încetineală, apoi aleile, până ce ajung la semnul lăsat cu o zi în urmă.

Pe veranda din faţa casei, înainte de-a ciocăni la uşă, Tom îi aude certându-se pe cei din casă. Apoi i se pare că aude ceva pe stradă, în spatele său.

Se întoarce.

Aşteaptă.

Se întreabă cât de aproape e cortul în raport cu locul în care se află el acum.

Apoi bate la uşă.

Cearta dinăuntru încetează cu totul. Felix strigă la el. Tom îi răspunde:

— Felix! Sunt Tom!

Douăzeci și șase

Va trebui să deschizi ochii...

— Trebuie să mănânci, Fato! izbuteşte Malorie să îngaime cu un glas slab.

Băiatul a mâncat alune din săculeţ. Fata refuză.

— Dacă nu mănânci, continuă Malorie printre strâmbături, o să opresc barca şi-o să te las aici.

Malorie simte mâna Fetei pe spate. Se opreşte din vâslit şi scoate câteva alune din săculeț, scuturându-l. Chiar şi în urma acestui simplu gest o doare umărul.

Însă, cu toată durerea, un gând nu-i dă pace. Un adevăr pe care Malorie nu doreşte să-l înfrunte.

Da, lumea lăsată în urmă e de un cenuşiu bolnav. Da, își face griji că s-ar putea să-şi piardă cunoştinţa. Însă o realitate mult mai crudă îşi face loc cu viclenie prin miile de temeri şi probleme, șerpuitoare, insidioasă. Pluteşte, apoi zăboveşte nițel, apoi aterizează direct în prima linie a imaginaţiei ei.

E un lucru de care s-a tot protejat, s-a tot ascuns, detaşându-se de el toată dimineaţa.

Dar care a reprezentat punctul central al luării deciziei finale după atâţia ani.

Te tot minți că ai aşteptat patru ani din cauză că ţi-era teamă că o să-ţi pierzi casa pentru totdeauna. Te tot minţi că ai aşteptat

patru ani deoarece voiai ca mai întâi să-ți instruiești copiii. Dar nimic din toate astea nu e adevărat. Ai așteptat patru ani pentru că, în această călătorie, pe acest râu, pe care bântuie nebuni și lupi, pe care pândesc tot soiul de creaturi, în ACEASTĂ ZI va trebui să faci ceva ce n-ai mai făcut afară chiar de mai bine de patru ani.

Astăzi va trebui să deschizi ochii.

Afară.

E adevărat. O știe bine. Și a știut-o dintotdeauna, i se pare. Și ce e cel mai înfricoșător dintre toate: posibilitatea de-a da peste o creatură așteptând chiar în fața ochilor ei? Sau o imposibil de largă paletă de culori, care să-i explodeze în fața ochilor când îi va deschide?

Oare cum arată lumea acum? O vei mai recunoaște?

E cenușie? Au înnebunit și copacii? Florile, stufărișul, cerul? Oare chiar lumea întreagă să fi luat-o razna? Se luptă cu ea însăși? Pământul însuși își respinge oceanele? S-a întețit și vântul. Oare a văzut și el ceva? Și el a luat-o razna?

Gândește, ar spune Tom. *O faci chiar acum. Vâslești. Vâslește în continuare! Asta înseamnă că o să reușești. Va trebui să deschizi ochii. Poți s-o faci. Pentru că trebuie.*

Tom. Tom. Tom. Tom. Tom.

Tânjește după el mai mult ca niciodată.

Chiar și în această lume mai nouă, aici pe râu, în timp ce râul începe să urle, iar apa o stropește pe pantaloni și animalele sălbatice pândesc hulpave de pe maluri, când trupul îi e frânt cu totul, iar mintea i-a fost acaparată în întregime de tonurile cenușii, chiar și aici și-l amintește pe Tom ca pe ceva strălucitor, ceva util, ceva *bun*.

— Mănânc, spune Fata.

Un lucru bun, și ăsta. Cumva, Malorie găsește puterea de-a o încuraja:

— Foarte bine! îi spune ea printre două inspirări anevoioase. Aude ceva mişcare în pădurea din partea stângă. Pare a fi un animal. Sau ar putea fi bărbatul din barcă. Ar putea fi o creatură. Sau câteva zeci de creaturi. Oare barca lor a dat buzna în mijlocul unui grup de urşi hămesiţi, veniţi să caute peşte?

Malorie e *rănită*. Cuvântul îi tot revine, când şi când, în minte. Se află la un punct de cotitură. La fel ca Tom. La fel ca tonurile de cenuşiu din spatele bentiţei. La fel ca zgomotele scoase de râu sau de lumea întreagă. Umărul ei. *Rana* ei. S-a întâmplat. Primul lucru despre care ar fi avertizat-o cineva dacă s-ar fi aflat prin preajma ei, la momentul potrivit.

Pleacă pe râu, dacă chiar trebuie, dar să ştii că s-ar putea să te răneşti.

A, eu nu ştiu sigur dacă aş face o asemenea alegere. Te-ai putea răni.

E prea periculos. Ce se va întâmpla cu copiii dacă o să te răneşti pe-acolo?

Malorie, lumea e acum stăpânită de animale. Nu te duce acolo! Nu pleca pe râu!

Te-ai putea răni.

Răni.

RĂNI.

RĂNI!

Shannon. Adu-ţi aminte de Shannon! Gândeşte-te întruna la ea!

Încearcă. O amintire îşi face loc cu greu prin mulţimea de gânduri negre care au năpădit-o cu totul. Îşi aduce aminte de ea şi Shannon pe coasta unui deal. Era soare. Ea îşi umbrea ochii cu antebraţul ei cel mititel. Şi arăta cu degetul spre cer.

E Allan Harrison! a spus ea, referindu-se la un băiat din clasa ei. *Norul acela arată la fel ca Allan Harrison!*

Şi a râs.

Care dintre ei?

Acela! Nu-l vezi?

Shannon s-a apropiat de ea. Apoi şi-a culcat capul pe iarbă, lângă capul lui Malorie.

Da! Ha-ha! Îl văd şi eu! Şi uită-te şi la acela! Acela e Susan Ruth!

Cele două surori au rămas întinse acolo ore întregi, distingând chipuri în norii de pe cer. Era de-ajuns un nas. O ureche. Poate că vârful unuia avea bucle, aşa cum avea Emily Holt.

Îţi mai aduci aminte cerul? se întreabă ea acum, continuând, în mod incredibil, să dea la vâsle. *Era atât de albastru! Iar soarele era la fel de galben ca în desenul unui copil. Iarba era verde. Chipul lui Shannon era palid, neted, alb. La fel şi mâinile, pe care şi le agita întruna, către cer. Oriunde ai fi privit, în ziua aceea, dădeai de culori.*

— Mami? spune Băiatul. Mami, plângi?

Malorie, când vei deschide ochii, o să le vezi din nou. Şi toată lumea ta va fi scăldată în lumină. Pereţi şi pături ai mai văzut. Şi scări şi mochete. Pete şi găleţi pline cu apă de la fântână. Funii, cuţite, un topor, plasă pentru găini, cabluri pentru boxe şi linguri. Conserve cu mâncare, lumânări şi scaune. Bandă adezivă, baterii, lemne şi plasturi. Ani întregi nu ţi-ai îngăduit să priveşti decât chipurile celor din casă şi ale copiilor tăi. Aceleaşi culori. Aceleaşi culori. Aceleaşi culori, ani întregi. ANI. Eşti pregătită? Şi ce te sperie mai tare? Creaturile sau tu însăţi, când amintirile milioanelor de imagini şi culori vin puhoi peste tine? Ce te sperie mai tare?

Malorie vâsleşte foarte încet acum. Viteza cu care se mişcă e la jumătate decât era în urmă cu zece minute. Gleznele i se bălăcesc în apă, în pişat şi-n sânge. Animale sau nebuni ori

creaturi se mișcă de colo-colo pe maluri. Vântul e rece. Tom nu-i aici. Shannon nu-i aici. Lumea cenușie din spatele bentiței începe să se învârtejească, la fel cum o face lichidul mizerabil când alunecă pe țeava de scurgere.

Malorie vomită.

În ultima clipă, își face griji că s-ar putea să fie un lucru îngrozitor ceea ce i se întâmplă ei acum. Să leșine. Ce se va întâmpla cu copiii? Le va fi bine dacă mami a lor va leșina?

Și asta-i tot.

Mâna lui Malorie se desprinde de pe vâslă și cade. În mintea ei, Tom o veghează în continuare. Și creaturile o veghează.

Apoi, când Băiatul o întreabă ceva, Malorie, căpitanul acestei mici corăbii, își pierde cunoștința.

Douăzeci și șapte

Malorie se trezește dintr-un vis cu bebeluși. E ori dimineață devreme, ori seară, foarte târziu, bănuiește ea. Casa e tăcută. Cu cât avansează mai mult sarcina, cu atât i se pare mai vie realitatea înconjurătoare. Atât *Însărcinată*, cât și *În sfârșit... un bebeluș!* amintesc câte ceva despre nașterile la domiciliu. Firește, e posibil să o faci și fără ajutor de specialitate, dar ambele cărți se arată reticente. E pomenită lipsa de curățenie. *Împrejurări neprevăzute*. Olympia urăște să citească astfel de lucruri, însă Malorie știe că trebuie s-o facă.

Într-o bună zi, durerea despre care vorbesc atât mama ta, cât și toate mamele de pe lumea asta ți se va arăta sub forma ei adevărată: nașterea unui copil. Doar o femeie poate trece prin ea, iar din cauza ei toate femeile au o anumită legătură între ele.

Acum, acel moment se apropie. *Acum*. Și cine va fi acolo când va veni cu-adevărat? În vechea ei lume, răspunsul era ușor. Shannon, desigur. Mama și tata. Prietenii. O asistentă care s-o liniștească, spunându-i că totul va fi bine. Pe masă ar fi flori. Cearșafurile ar mirosi a proaspăt. Ar fi înconjurată de persoane care au născut și ele la un moment dat; care s-ar comporta ca și cum n-ar face decât să extragă o boabă de fistic din coajă. Iar ușurarea de pe fețele lor ar fi exact ceea ce trebuie ca să-i calmeze nervii și durerea.

Dar nu mai are acest răspuns la îndemână. Acum chinul la care se aşteaptă Malorie se-asemănă cu cel prin care trece o lupoaică: brutal, îngrozitor, inuman. Nu va fi niciun doctor. Nicio asistentă.

Niciun medicament.

O, cum şi-a imaginat ea că va şti tot ce are de făcut! Ce pregătită s-a gândit că e! Reviste, site-uri web, videoclipuri, sfaturi de la ginecologul ei, poveştile altor mame. Dar acum, nimic din toate astea nu se mai află la îndemâna ei. *Nimic!* Nu va naşte într-un spital, va naşte chiar aici, în casa asta. Într-una dintre camerele *acestei case!* Şi nu se poate aştepta decât să fie asistată de Tom şi de Olympia, care-o va ţine de mână, cu o expresie oripilată pe chip. Ferestrele vor fi acoperite cu pături. Poate că va avea un tricou sub fund. Va bea dintr-un pahar apă tulbure de la fântână.

Şi asta-i tot. Aşa vor decurge lucrurile.

Se foieşte iar, întinsă cu faţa în sus. Răsuflă greu şi rar, privind fix tavanul. Închide ochii, apoi îi deschide iar. O poate face? *Da sau nu?*

Trebuie s-o facă. Aşa că tot repetă aceste mantre, cuvinte care să o ajute să se pregătească.

La urma urmei, nu mai contează dacă va fi într-un spital sau pe podeaua din bucătărie. Trupul tău ştie ce are de făcut. Trupul tău ştie ce are de făcut. Trupul tău ştie ce are de făcut.

Viitorul ei copil e tot ce contează acum pentru ea.

Brusc, de parcă ar vrea să imite exact sunetele pe care le-ar scoate bebeluşul pe care se pregăteşte să-l aducă pe lume, aude păsările cum gânguresc în faţa uşii. Îşi lasă gândurile să plutească departe şi se întoarce către sursa acestor sunete. În timp ce se ridică uşurel în pat, aude un ciocănit venind de la parter.

Încremeneşte.

A fost uşa? Să fie Tom? O fi ieşit cineva afară?

Aude din nou ciocănitul şi, uluită, se ridică în fund. Îşi aşază o mână pe pântec şi ascultă.

Aude iar zgomotul.

Malorie îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi traversează camera. Se opreşte la uşă, cu o mână pe burtică şi cu una pe tocul de lemn al uşii, şi ascultă.

Un alt ciocănit. Mai puternic, de data asta.

Merge până în capul scărilor şi se opreşte iar.

Cine o fi?

Îşi simte trupul rece pe sub pijamale. Copilul se mişcă. Malorie e uşor ameţită. Păsările fac în continuare zgomot.

O fi unul dintre cei din casă?

Se întoarce în dormitor şi înşfacă o lanternă. Porneşte spre camera Olympiei şi plimbă raza de lumină peste patul femeii. Olympia doarme. În camera din capătul holului o vede pe Cheryl în pat.

Malorie coboară încet scările şi intră în sufragerie.

Tom.

Tom doarme pe jos, pe mochetă. Felix e pe canapea.

— Tom! rosteşte Malorie, atingându-l pe umăr. Tom, trezeşte-te!

Tom se rostogoleşte pe burtă. Apoi ridică brusc privirea spre Malorie.

— Tom! spune ea iar.

— E totul bine?

— Bate cineva la uşa din faţă.

— Ce? Acum?

— Chiar acum.

Se mai aude un ciocănit. Tom se întoarce cu faţa spre hol.

— Sfinte Sisoe! Cât e ceasul?

— Nu știu. Târziu.

— Bine!

Tom se ridică iute în picioare. Se oprește o clipă, ca și cum ar vrea să se trezească de-a binelea, lăsând somnolența pe podea. E îmbrăcat. Lângă locul în care dormea el, Malorie vede un început de cască de protecție. Tom aprinde veioza din sufragerie.

Apoi se îndreaptă amândoi către ușa de la intrare. Se opresc pe hol. Se aude o altă serie de ciocănituri.

— E cineva acolo? se-aude glasul unui bărbat.

Malorie îl apucă pe Tom de braț. Tom aprinde lumina de pe hol.

— E cineva acolo? rostește din nou bărbatul.

Urmează alte ciocănituri.

— Dați-mi drumul înăuntru, vă rog! spune bărbatul. N-am unde altundeva să mă duc. E cineva acolo?

În cele din urmă, Tom se apropie de ușă. Malorie vede o siluetă mișcându-se în capătul holului. E Don.

— Ce se petrece? întreabă acesta.

— E cineva la ușă, îl lămurește Tom.

Don, abia trezit din somn, clipește nedumerit. Apoi se răstește:

— Ei, și ce ai de gând să faci?

Alte ciocănituri.

— Am și eu nevoie de un loc în care să stau, rostește glasul. Nu mai suport să fiu singur pe-afară.

— Vreau să stau de vorbă cu el, spune Tom.

— Tom, nu suntem un afurisit de hostel! se opune Don.

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu el.

Acum Don a pornit spre ei. Malorie aude pași furișându-se de la etaj.

— Dacă e cineva înăuntru cu care aș putea...

— Cine ești? răsună în sfârșit glasul lui Tom.

Un moment de linişte. Apoi:

— Of, slavă Domnului că e cineva aici! Mă numesc Gary.

— Ar putea fi un om rău, îi avertizează Don. Ar putea fi vreun *nebun*.

Felix şi Cheryl îşi fac apariţia în capătul opus al holului. Par epuizaţi amândoi. Apare şi Jules. Câinii sunt în spatele său.

— Tom, ce se întâmplă?

— Bună, Gary! începe Tom. Povesteşte-ne niţel despre tine!

Păsările gânguresc în continuare.

— Cine e? întreabă Felix.

— Mă numesc Gary şi am patruzeci şi şase de ani. Am barba cafenie. N-am mai deschis ochii de o grămadă de vreme.

— Nu-mi place cum îi sună glasul, intervine Cheryl.

A apărut şi Olympia.

Tom strigă la el:

— De ce eşti pe-afară?

Gary îi răspunde:

— A trebuit să ies din casa în care stăteam. Cei de acolo nu mai erau în regulă. S-a ivit o problemă.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? strigă Don.

Gary tace. Apoi:

— Au devenit violenţi.

— Nu e suficient! le spune Don celorlalţi. Nu deschideţi uşa!

— Gary, strigă iar Tom, de cât timp te afli afară?

— De două zile, cred. Poate chiar trei.

— Şi unde ai stat până acum?

— Unde am stat? Pe peluze. Sub tufişuri.

— Futu-i! exclamă Cheryl.

— Ascultaţi, continuă Gary. Mi-e foame. Sunt singur. Şi mi-e foarte frică. Vă înţeleg reticenţa, dar chiar n-am unde altundeva să mă duc.

— Ai mai încercat și pe la alte case? îl întreabă Tom.

— Da! Am bătut ore întregi pe la uși. Voi sunteți primii care-mi răspundeți.

— Cum de-a știut că suntem aici? îi întreabă Malorie pe ceilalți locatari.

— Poate că n-a știut, își dă cu părerea Tom.

— A bătut îndelung la ușă. *A știut* că suntem aici.

Tom se întoarce spre Don. Expresia de pe chipul său pare că-l întreabă pe Don ce părere are.

— În niciun caz!

Tom e transpirat tot.

— Sunt sigur că *tu* vrei să-l primești, continuă Don furios. Speri că are informații.

— Ai dreptate, răspunde Tom. Sper că are idei. Și mai cred și că are nevoie de ajutorul nostru.

— Bine. Ei bine, eu cred că acolo ar putea aștepta șapte oameni, gata să ne taie gâturile la toți.

— *Dumnezeule!* geme Olympia.

— Eu și Jules am umblat două zile pe-afară, spune Tom. Are dreptate spunând că celelalte case sunt goale.

— Și-atunci de ce n-a dormit într-una din ele?

— Nu știu, Don. Mâncare?

— Și voi doi v-ați aflat în tot acest timp pe afară. El de ce nu v-a auzit?

— Las-o dracului! se enervează Tom. Habar n-am cum să răspund la o asemenea întrebare. S-ar fi putut afla la o stradă distanță.

— Voi doi n-ați încercat și în casele acelea. De unde știi că spune adevărul?

— Lăsați-l înăuntru! intervine Jules.

Don se întoarce cu fața spre el.

— Omule, nu aşa funcţionează lucrurile aici!

— Atunci hai să votăm!

— Lăsaţi-o dracului de treabă! se înfurie Don. Dacă unul dintre noi nu vrea să deschidă nenorocita asta de uşă, atunci n-ar trebui să deschidem nenorocita de uşă!

Malorie se gândeşte la bărbatul ce-aşteaptă pe verandă. În imaginaţia ei, el îşi ţine ochii închişi. Şi tremură.

Păsările continuă să gângurească.

— Alo? rosteşte Gary din nou.

Pare că se abţine cu greu, c-a devenit nerăbdător.

— Da! răspunde Tom. Îmi pare rău, Gary. Încă mai discutăm aici despre situaţia ta. Apoi se răsuceşte spre ceilalţi: Să votăm! propune el.

— Da! spune Felix.

Jules încuviinţează.

— Îmi pare rău! intervine Cheryl. Nu!

Tom o priveşte pe Olympia. Şi ea clatină din cap în semn că nu.

— Malorie, îmi pare nespus rău că trebuie să-ţi fac una ca asta, spune el, însă avem egalitate. Ce ai de gând să faci?

Malorie nu vrea să răspundă. Nu-şi doreşte o asemenea putere. Soarta acestui necunoscut tocmai ce i-a fost aruncată la picioare.

— Poate că are nevoie de ajutor, începe ea.

Şi totuşi, chiar în clipa de după ce-a rostit cuvintele, îşi doreşte să n-o fi făcut.

Tom se întoarce spre uşă. Don întinde mâna şi-l prinde de încheietură.

— Nu vreau să deschizi uşa! şuieră el.

— Don, spune Tom, smulgându-şi uşurel mâna din strânsoarea prietenului său, doar am votat. Îl vom lăsa înăuntru.

Așa cum le-am lăsat și pe Olympia, și pe Malorie. Așa cum George ne-a lăsat pe mine și pe tine.

Don se holbează la Tom câteva momente, care, lui Malorie, i se par o eternitate. Vor ajunge să se bată, de data asta?

— Ascultați-mă cu atenție! spune Don. Dacă se lasă rău după asta, dacă viața îmi va fi pusă în pericol din cauza unui afurisit de vot, atunci nu am să mă opresc ca să vă ajut când mă voi năpusti afară din casă.

— Don, spune Tom.

— Alo? strigă iar Gary.

— Să rămâi cu ochii închiși, bine? strigă Tom la el. Te lăsăm înăuntru!

Mâna lui Tom strânge acum clanța ușii.

— Jules, Felix! continuă Tom. Folosiți măturile! Cheryl, Malorie, va trebui să veniți aproape de el, să-l pipăiți! Bine? Acum, toată lumea, închideți ochii!

În întuneric, Malorie aude ușa deschizându-se.

Tăcere. Apoi Gary e cel care vorbește:

— Ați deschis ușa? întreabă îngrijorat.

— *Grăbește-te!* îl îndeamnă Tom.

Malorie aude târșâit de pași. Ușa de la intrare se închide. Malorie înaintează un pic.

— Să rămâi cu ochii închiși, Gary! îi spune ea.

Întinde mâinile spre el, îl găsește, și-și plimbă degetele pe fața lui. Îi simte nasul, obrajii, găvanele ochilor. Îi atinge umerii și-i cere să-i întindă o mână.

— E totul nou pentru mine! spune el. Ce anume căutați...

— *Șșș!*

Ea îi pipăie mâinile și-i numără degetele. Îi atinge unghiile și firele de păr subțiri de pe nodurile degetelor.

— E-n regulă! rostește Felix. Cred că e singur.

— Da! se arată și Jules de acord. E singur.

Malorie deschide ochii.

Vede un bărbat mult mai în vârstă decât ea, cu barbă cafenie și cu un sacou de tweed peste un pulover negru. Miroase ca și cum ar fi umblat săptămâni întregi pe afară.

— Vă mulțumesc! rostește el, cu răsuflarea tăiată.

La început, nu îi răspunde nimeni. Doar îl privesc cu atenție. Părul castaniu, pieptănat pe o parte, îi e ciufulit. E mai bătrân și mai masiv decât toți ceilalți din casă. Într-o mână ține o servietă maro.

— Ce-ai acolo? îl întreabă Don.

Gary privește spre servietă de parcă ar fi uitat că o cară după el.

— Lucrurile mele, răspunde el. Ce-am apucat să iau cu mine când am plecat din casă.

— Ce lucruri? întreabă Don.

Gary, care pare în același timp și surprins, și înțelegător, deschide servieta. O întoarce către ceilalți. Hârtii. O periuță de dinți. O cămașă. Un ceas de mână.

Don încuviințează.

Când Gary închide servieta, observă burtica lui Malorie.

— Vai de mine! Mai ai puțin, așa-i?

— Da, răspunde ea cu răceală, neștiind încă dacă să aibă să nu încredere în acest om.

— Pentru ce țineți păsările? întreabă Gary.

— Pentru avertizare, îl lămurește Tom.

— Firește! se prinde Gary. Canari în mine. Foarte ingenios din partea voastră. Am auzit păsările când m-am apropiat.

Apoi Tom îl îndeamnă pe Gary să intre în celelalte camere. E mirosit de câini. În sufragerie, Tom îi arată balansoarul.

— Poți dormi în el în noaptea asta, îi zice el. Se desface. Vrei ceva de mâncare?

— Da! răspunde Gary, uşurat.

Tom îl conduce prin bucătărie, către spaţiul unde iau masa cu toţii.

— Păstrăm conservele în pivniţă. Îţi aduc ceva de acolo.

Tom îi face un semn discret lui Malorie să-l urmeze în bucătărie. Ea îl ascultă.

— Eu voi mai rămâne treaz o vreme, începe Tom. Profită şi dormi, dacă vrei. Toată lumea este epuizată. E-n regulă. Îi aduc ceva de mâncare, nişte apă şi ne ocupăm mâine de el. Noi toţi.

— În niciun caz n-am cum să mă bag în pat chiar acum, spune Malorie.

Tom surâde, istovit.

— Bine.

Coboară treptele spre pivniţă. Malorie li se alătură celorlalţi, în zona de luat masa. Când revine, Tom aduce cu el nişte piersici la conservă.

— Nu mi-am închipuit niciodată că, într-o bună zi, cea mai valoroasă unealtă va deveni desfăcătorul de conserve, spune Gary.

Toată lumea s-a adunat în jurul mesei. Tom îi pune tot soiul de întrebări lui Gary. Cum a reuşit să supravieţuiască pe-afară? Unde-a dormit? E limpede că Gary e epuizat. Într-un final, unul câte unul, începând cu Don, cei din casă se îndreaptă către dormitoare. În timp ce Tom îl conduce pe Gary înapoi în sufragerie, Malorie şi Olympia se ridică de la masă. Pe scări, Olympia îşi aşază mâna peste cea a lui Malorie.

— Malorie, spune ea aproape în şoaptă, te deranjează dacă dorm cu tine la noapte?

Malorie se întoarce spre ea.

— Nu, răspunde ea. Chiar deloc!

Douăzeci și opt

E dimineață. Malorie se ridică din pat și se îmbracă. Pare că toată lumea s-a strâns deja la parter.

— Aveați și voi curent electric? întreabă Felix când intră și Malorie în sufragerie.

Gary e așezat pe canapea. Zâmbește când o zărește pe Malorie.

— Acesta, spune Gary, făcând un gest larg cu mâna către ea, este îngerul care mi-a pipăit trăsăturile când am intrat. Trebuie să recunosc, contactul uman mai că m-a făcut să plâng.

Malorie crede că Gary vorbește în stilul unui actor. Gesturi teatrale.

— Și soarta mea chiar a fost decisă în urma unui vot? întreabă Gary.

— Da, îi răspunde Tom.

Gary încuviințează.

— În casa din care am plecat nu era loc de astfel de amabilități. Dacă avea cineva o idee, o punea imediat în practică, chiar în forță, aș putea spune, indiferent dacă avea sau nu aprobarea celorlalți. Mă bucur să dau peste oameni cărora le-a mai rămas ceva din civilizația fostelor noaste vieți.

— Eu am votat împotrivă, îl întrerupe Don brusc.

— Chiar așa? întreabă Gary.

— Da. Chiar aşa. Cred că şapte oameni sub acelaşi acoperiş sunt de ajuns.

— Înţeleg.

Unul dintre husky se ridică şi se apropie de Gary. Acesta îi mângâie blana din spatele urechilor.

Tom începe să-i explice aceleaşi lucruri pe care i le-a explicat acum ceva timp şi lui Malorie. Hidroelectricitatea. Proviziile din pivniţă. Lipsa unei cărţi de telefon. Cum a murit George. După o vreme, Gary începe să povestească şi el despre unul dintre foştii lui colocatari. Despre un „bărbat cu probleme" care n-a crezut în primejdia reprezentată de creaturi.

— Credea că reacţia oamenilor faţă de ele era psihosomatică. Cu alte cuvinte, toată această agitaţie în jurul nebuniei nu era cauzată de creaturi, ci de modul exagerat în care reacţionau cei care le vedeau.

Agitaţie în jurul nebuniei, chibzuieşte Malorie. Oare aceste cuvinte pline de desconsiderare le aparţineau foştilor colegi ai lui Gary?

Sau lui Gary însuşi?

— Oameni buni, aş vrea să vă pot povesti mai multe despre aventurile prin care am trecut în fostul meu domiciliu, dar vă avertizez, nu sunt deloc plăcute, continuă Gary.

Malorie vrea să audă mai multe. Toţi vor. Gary îşi plimbă degetele prin păr. Apoi începe:

— Noi n-am răspuns niciunui anunţ şi nici nu eram la fel de tineri ca voi. N-am întreprins niciun efort de grup, nu aveam niciun fel de empatie socială. Fratele meu, Duncan, avea un prieten care luase în serios Raportul Rusia. El s-a numărat printre primii care au crezut în Raport. Se potrivea la fix cu teoriile conspiraţiei şi cu paranoia sa cum că guvernul sau *cineva* s-a hotărât să scape de noi toţi. Cât despre mine, eu *încă* mai am momente când

nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Şi cine mă poate învinovăţi?! Sunt trecut de patruzeci de ani. Atât de obişnuit cu viaţa pe care o duceam înainte, încât nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. M-am opus din răsputeri teoriei. Însă Kirk, prietenul fratelui meu, a fost sigur încă de la început. Şi se pare că nimic nu i-a mai putut schimba ideile. Într-o după-amiază, m-a sunat Duncan şi mi-a spus că prietenul său, Kirk, a sugerat c-ar trebui să ne strângem cu toţii acasă la el timp de câteva zile sau cel puţin până când izbutim să aflăm mai multe despre această „chestie". „Ce chestie?" am întrebat eu. „Gary, se vorbeşte despre ea pe toate posturile de televiziune." „Duncan, ce chestie? Chestia care s-a întâmplat în Rusia? Doar nu vorbeşti serios?" „Haide", mi-a zis Duncan. „Luăm nişte bere, mâncăm pizza şi-i facem hatârul omului. N-ai nimic de pierdut." I-am spus că nu, mulţumesc. Să-mi petrec timpul alături de nebunul de Kirk, în timp ce urma să disece poveşti extraordinare, nu mi s-a părut o idee bună. Însă n-a mai durat mult şi m-am dus şi eu la ei. Am auzit relatări exact la fel cum a auzit şi restul lumii din ţara asta. Care au început să mă îngrijoreze. Pur şi simplu, erau prea multe. Totuşi, am continuat, prosteşte, să-mi ascult lipsa de încredere. Genul acesta de lucruri nu are cum să se întâmple şi gata. Apoi, am auzit o ştire care m-a forţat să iau măsuri. Cea despre surorile din Alaska. V-aţi putea întreba de ce mi-a luat aşa mult să mă conving. Chestia din Alaska s-a întâmplat destul de târziu, însă Alaska se întâmplă să fie şi pe pământ american, iar eu sunt îndeajuns de provincial, încât să nu mă îngrijorez decât atunci când se întâmplă aproape de casa mea. Chiar şi reporterul era vizibil speriat de ceea ce văzuse acolo. Da, chiar şi cel care relata ştirea tremura de frică în timp ce vorbea. Cunoaşteţi povestea. O femeie şi-a văzut cele două vecine mai în vârstă, surori, ieşind din casă. A presupus că-şi făceau

obişnuita plimbare zilnică. Trei ore mai târziu, a auzit la radio că surorile se aflau în faţa spitalului, ghemuite pe treptele de piatră şi încercând să-i muşte pe cei care treceau pe lângă ele. Femeia a mers cu maşina până la spital şi a izbutit să se apropie de vecinele ei mai mult decât sperase cineva până atunci că se poate, ca să le ajute. Dar n-a fost cazul. Iar fotografiile de pe CNN au înfăţişat-o pe femeie cu faţa smulsă, căzută pe trotuar, lângă craniul însângerat. În spatele ei se aflau cele două bătrâne, moarte, împuşcate de poliţişti. Imaginile acelea au băgat groaza în mine. Erau persoane normale. Trăiau într-un mediu normal. Lui Kirk, incidentul din Alaska i-a confirmat toate fanteziile paranoice. În pofida spaimei mele crescânde, nu eram pregătit să-mi schimb vechiul mod de viaţă cu cel de tip miliţienesc pe care voia el să-l adopte. Eram pregătit să trag draperiile la ferestre, să încui uşile şi să m-ascund, însă Kirk elaborase deja planuri să contracareze ceea ce considera el a fi o „invazie", chiar dacă nu specifica în mod clar dacă era extraterestră sau de un alt soi. Vorbea despre arme, echipament şi puşti, de parcă era un veteran de război. Fireşte că nu era nimic de genul ăsta; nu se înscrisese în nimic în viaţa lui.

Gary se opreşte o clipă. Pare că ar cântări lucrurile în minte.

— N-a durat mult şi casa s-a umplut de masculi cu lozinci militariste. Kirk se bucura de nou-dobândita sa poziţie de general, iar mie nu mi-a rămas decât să privesc bufoneria lor de pe margine. Mi-am făcut un obicei din a-i aminti permanent lui Duncan că trebuie să păstreze distanţa. Era destul de probabil ca un tip de genul lui Kirk să-şi bage prietenii în belele. Bărbaţii au început să devină din ce în ce mai arţăgoşi, convinşi că fantezia lor de a înfrânge inamicii din „invazia" lui Kirk avea să se împlinească. Zilele treceau şi, totuşi, nu vedeam niciun rezultat al afirmaţiilor lor pompoase că vor apăra

orașul, vor elimina cauza acestei nebunii globale și vor intra în istorie drept cei care au rezolvat „marea problemă". În casă a fost totuși și un om care a acționat conform propriilor convingeri. Se numea Frank, iar Frank credea că acele creaturi pentru care se tot pregătea Kirk nu reprezentau nicio amenințare la adresa noastră. Cu toate astea, a venit și el la noi în casă, înspăimântat, o recunoștea fără doar și poate, de inevitabila anarhie ce amenința să mături toată țara. În timp ce Kirk elabora tot soiul de exerciții zilnice inutile, Frank s-a transformat într-un solitar, abia mai ieșind din dormitorul său de la etaj. Iar acolo, s-a pus pe scris. Zi și noapte, Frank a tot scris cu creionul, cu pixul, cu carioca și cu creionul dermatograf. Într-o zi, mergând pe holul de la etaj, am auzit ceva din spatele ușii sale închise. Era un sunet plin de furie, greoi, nervos, cu ritm neîntrerupt. Am crăpat ușa de un deget și l-am văzut cocoșat deasupra biroului său, șoptind despre societatea „idolatră, hiperreactivă" care-l scârbea, în timp ce scria furibund. Habar n-aveam despre ce scria el acolo. Dar voiam să aflu. Am discutat cu Duncan despre asta. Fratele meu avea fața pictată într-un mod ridicol, în culori de camuflaj. Între timp, fusese și el infectat de elucubrațiile lui Kirk. Nu considera defel că Frank ar fi reprezentat o amenințare. Frank, cel care trâmbița expresii de genul *isterie în masă* și *idolatrie psihosomatică*, în timp ce Kirk și toți ceilalți mimau trageri la țintă, fără arme, în subsolul casei. Toată lumea-l disprețuia pe Frank și-l considera un pacifist inutil.

Gary își trece iar degetele prin păr.

— Mi-am făcut un scop din a afla ce punea la cale Frank la el în cameră. Am început să caut o ocazie de a-i citi scrierile secrete. Ce credeți că i se întâmplă unui om care e deja nebun dacă vede creaturile de afară? Credeți că va fi imun la ele, dacă mintea îi e deja afectată? Sau presupuneți că nebunia lui va atinge

un nou nivel, mult mai înalt, de alienare? Poate că cei nebuni de legat vor moşteni această lume nouă, incapabili să fie frânţi mai tare decât sunt deja. Nu ştiu nici eu mai multe decât voi.

Gary soarbe din paharul cu apă.

— Şi aşa s-a ivit şi ocazia mea. Kirk şi toţi ceilalţi erau ocupaţi la subsol. Frank se afla în baie. M-am hotărât să acţionez cu iuţeală. Am intrat în camera lui şi i-am găsit scrierile în sertarul biroului. Era o iniţiativă extrem de curajoasă, căci acest om începuse deja să bage spaima în mine. Poate că ceilalţi nu dădeau doi bani pe el şi îl considerau demn de râs, dar eu deja trecusem la a-l crede primejdios. Am început să citesc. M-am simţit imediat copleşit de cuvintele lui. Indiferent cu cât timp în urmă începuse Frank să scrie, mi se părea imposibil să fi putut scrie atât de mult. *Zeci* de jurnale, de toate culorile, şi fiecare mai plin de furie decât cel de dinainte. Cuplete extrem de scurte, scrise cu italice, erau urmate de fraze scrise cu litere mari, clamând toate sus şi tare că n-avem de ce să ne temem de creaturi. Se referea la noi ceilalţi ca la „cei înguşti la minte", care „trebuie să fie exterminaţi." Chiar era periculos, să ştiţi. Dintr-odată, l-am auzit ieşind din baie şi m-am năpustit afară din camera lui. Poate că Duncan nu se înşelase foarte tare când se simţise atras de teoriile lui Kirk. Acele jurnale mi-au arătat că existau reacţii mult mai rele la această lume decât cea a lui Kirk.

Gary răsuflă adânc. Îşi şterge apoi buzele cu dosul palmei.

— Când m-am trezit în dimineaţa următoare, toate draperiile fuseseră date jos.

Cheryl icneşte.

— Uşile erau descuiate toate.

Don încearcă să spună ceva.

— Iar Frank dispăruse. Îşi luase şi jurnalele cu el.

— Of, futu-i! exclamă Felix.

Gary îi aprobă cu o mişcare din cap.

— A fost rănit cineva? întreabă Tom.

Lui Gary i se umezesc ochii, dar îşi păstrează controlul.

— Nu. Nimeni. Ceea ce sunt sigur că Frank ar fi menţionat în notiţele sale.

Malorie îşi duce o mână la pântec.

— De ce-ai plecat? îl întreabă Don nerăbdător.

— Am plecat, spune Gary, deoarece Kirk şi toţi ceilalţi au început să pună la cale prinderea şi aducerea înapoi a lui Frank. Voiau să-l omoare pentru ceea ce făcuse.

Cei din cameră au amuţit cu totul.

— Atunci mi-am dat seama că trebuie să plec. Casa era distrusă. Bolnavă. A voastră, se pare, nu e la fel. Pentru asta, continuă Gary, privind-o pe Malorie, îţi mulţumesc că m-ai primit înăuntru.

— Nu eu te-am primit înăuntru, răspunde Malorie. Cu toţii te-am primit.

Ce fel de om, se întreabă ea în gând, *şi-ar lăsa fratele în urmă?*

Malorie îl priveşte pe Don. Pe Cheryl. Pe Olympia. Oare povestea lui Gary le-a înmuiat inimile şi celor care au votat împotriva primirii lui în casa lor? Sau n-a făcut decât să le confirme temerile?

Agitaţie în jurul nebuniei.

Tom şi Felix îi pun lui Gary întrebări legate de povestea lui. Jules intervine şi el, din când în când. Însă Cheryl a ieşit din cameră. Iar Don, care are câte ceva de zis despre orice, nu spune mai nimic. Se holbează şi-atât.

Începe să apară o ruptură, chibzuieşte Malorie.

Când anume a început să se ivească nu prea contează pentru ea. Dar acum a devenit vizibilă. Gary a adus o servietă cu el. O poveste. Şi, cumva, şi-o ruptură.

Douăzeci și nouă

Malorie se trezește cu ochii închiși. Nu i se mai pare la fel de dificil ca altădată. Își vine în fire. Zgomotele, senzațiile și mirosul vieții. De asemenea, și vederea. Malorie știe un lucru: chiar și cu ochii închiși, tot *există* vedere. Percepe tonuri de piersică, de galben, culorile razelor solare care pătrund prin carne. Vederea periferică zărește însă tonuri de cenușiu.

I se pare că se află afară. Simte pe față aerul rece de-afară. Are buzele crăpate. Are gâtul uscat. Când a băut lichide ultima oară? Trupul îi pare în regulă. Odihnit. Simte o zvâcnire surdă venind de undeva din partea stângă a gâtului. Umărul. Își duce mâna dreaptă la frunte. Când își atinge fața cu degetele, înțelege că le are umede și murdare. De fapt, își simte tot spatele ud. Cămașa îi este plină de apă.

Deasupra capului, aude o pasăre cântând. Ținându-și ochii închiși în continuare, Malorie se întoarce spre ea.

Copiii răsuflă cu dificultate. I se pare că muncesc din greu la ceva.

Oare desenează? Construiesc ceva? Se joacă?

Malorie se ridică.

— Băiete?

Prima idee i se pare o glumă. Ceva de-a dreptul imposibil. O greșeală. Apoi, își dă seama că exact asta se întâmplă.

Răsuflă greu din cauză ca trag de vâsle.

— *Băiete!* țipă Malorie.

Nu-i place cum îi sună vocea. De parcă ar avea gâtul din lemn.

— Mami!

— Ce se întâmplă?

Barca. Barca. Barca. Ești pe râu. Ai leșinat. Ai LEȘINAT.

Trecându-și umărul neputincios peste margine, Malorie adună un căuș plin cu apă și și-l duce la gură. Apoi se trezește în genunchi, aplecată peste margine, adunând pumni de apă și ducându-i spre gură, într-o succesiune rapidă. Răsuflă cu greutate. Însă tonurile cenușii au dispărut cu totul. Iar trupul i se pare ceva mai în regulă.

Se întoarce spre copii.

— Cât a trecut? *Cât a trecut?*

— Ai adormit, mami, spune Fata.

— Ai avut coșmaruri, spune Băiatul.

— Plângeai.

Gândurile i se învârt cu iuțeală prin minte. Oare i-a scăpat ceva?

— *Cât a trecut?* țipă ea iar.

— Nu mult, răspunde Băiatul.

— Aveți bentițele pe ochi? *Vorbiți!*

— Da, răspund amândoi.

— S-a înțepenit barca, spune Fata.

Doamne sfinte! rostește Malorie în gând.

Apoi, se liniștește suficient cât să întrebe:

— Cum am reușit să ne deblocăm?

Găsește trupul micuț al Fetei. Își plimbă mâinile pe brațele ei și-i găsește palmele. Apoi pipăie prin barcă până-l găsește și pe Băiat.

Folosește fiecare câte o vâslă. Vâslesc împreună.

— Noi am reuşit, mami! o lămureşte Fata.

Malorie stă în genunchi. Îşi dă seama că miroase urât. Ca un bar. Ca o toaletă.

A vomă.

— Noi am desprins barca, spune Băiatul.

Malorie e lângă el acum. Strânge, cu mâini tremurătoare, mâinile Băiatului.

— Sunt rănită, recunoaşte ea cu glas tare.

— Ce? întreabă Băiatul.

— Vreau ca voi doi să vă mutaţi unde eraţi atunci când mami a adormit. În clipa asta.

Copiii se opresc din vâslit. Fata se împinge în ea în drumul ei spre băncuţa din spate. Malorie o ajută.

Apoi, Malorie se aşază din nou pe băncuţa din mijloc.

Umărul îi zvâcneşte, dar nu o doare la fel de rău ca înainte. Avea nevoie de odihnă. Pe care nu avusese cum să i-o ofere trupului. Aşa că trupul ei şi-a luat-o singur.

În pâcla din mintea ei proaspăt trezită, lui Malorie i se face din ce în ce mai frig şi mai frică. *Dacă se va întâmpla din nou?*

Oare au trecut de punctul spre care se îndreptau?

Cu vâslele din nou în mâini, Malorie trage cu putere aer în piept, înainte de-a începe să vâslească.

Apoi începe să plângă. Plânge pentru c-a leşinat. Plânge pentru c-a fost atacată de un lup. Plânge din prea multe motive ca să le identifice pe toate. Dar ştie că unul dintre motive îl reprezintă faptul că a descoperit ceva: micuţii ei sunt în stare să supravieţuiască, chiar dacă pentru scurt timp, singuri, singurei.

I-ai instruit foarte bine, se laudă ea în gând. Gândul acesta, de multe ori neplăcut, o face mândră.

— Băiete, vreau să începi iar să asculţi! rosteşte ea printre lacrimi. E-n regulă?

— Da, mami!

— Iar tu, Fată, vreau să faci același lucru!

— Da, mami!

O fi posibil, continuă Malorie în gând, *să izbândim? O fi posibil ca tu să fi leșinat și să te fi trezit și totul să fie totuși bine?*

I se pare imposibil. Nu se potrivește deloc cu regulile noii lumi. Pe râu, cu ei, mai e ceva. Nebuni. Animale sălbatice. Creaturi. Oare cât ar fi trebuit să mai doarmă, ca să-i ademenească până la barca lor?

Din fericire, poate vâsli din nou. Dar ce anume îi pândește s-a apropiat și mai mult de ei.

— Îmi pare foarte rău! spune ea, plângând, vâslind.

Are picioarele scăldate în pișat, apă, sânge și vomă. Însă trupul îi rezistă. Cumva, se gândește Malorie, în pofida neîndurătoarelor legi ale acestei lumi nemiloase, ea a căpătat o pauză.

Senzația de ușurare durează cât să miște o dată vâsla. Apoi, Malorie intră din nou în alertă, îngrozitor de înspăimântată, la fel ca la început.

Treizeci

Cheryl e mânioasă.

Malorie o aude discutând cu Felix în camera din capătul holului. Ceilalți sunt la parter. Gary a ales să doarmă în spațiul unde iau toți masa, în ciuda podelelor tari din lemn. De la sosirea lui, în urmă cu două săptămâni, atitudinea lui Don față de el s-a îmbunătățit vizibil. Malorie încă nu știe ce simte în legătură cu acest lucru. Pesemne că Don e chiar acum cu Gary.

Însă în capătul holului, Cheryl șoptește ceva cu înverșunare. Pare înspăimântată. Și parcă toți sunt la fel. Mai rău decât de obicei. Atmosfera din casă, altădată înveselită mai ales datorită optimismului debordant al lui Tom, se întunecă din ce în ce mai mult. Uneori, se gândește Malorie, teama ia locul dispoziției lor negre. Iar Cheryl pare cuprinsă de teamă. Malorie chibzuiește dacă să li se alăture, poate chiar să încerce s-o liniștească pe Cheryl, dar se hotărăște să n-o facă.

— Felix, o fac zi de zi pentru că-mi place s-o fac. E treaba mea. Iar puținele minute pe care le petrec afară mi se par cele mai prețioase. Îmi reamintesc de faptul că odată aveam o slujbă *adevărată*. Una pentru care mă trezeam dimineața. Una cu care mă mândream. Hrănirea păsărilor este singurul lucru care mi-a mai rămas ca să mă simt legată de viața pe care o duceam înainte.

— Şi-ţi oferă ocazia să ieşi afară.

— Da, şi-mi oferă ocazia să ies afară.

Cheryl încearcă să-şi controleze tonul vocii, apoi continuă. Este afară, îi povesteşte ea lui Felix, gata să hrănească păsările. Pipăie zidul ca să dea de cutie. În mâna dreaptă, ţine felii de măr dintr-o conservă luată din pivniţă. A închis uşa în urma ei. Jules a rămas înăuntru. Legată la ochi, Cheryl înaintează încetişor, folosindu-se de zidul casei pentru echilibru. Simte asprimea cărămizilor cu vârful degetelor. În scurt timp, locul acestora va fi luat de o porţiune de lambriu din lemn din care ies nişte cârlige de metal. Aici sunt atârnate păsările.

Au început să uguie. Aşa fac de fiecare dată când se apropie Cheryl. Ea s-a oferit prima să hrănească păsările, când a fost pusă în discuţie această nouă sarcină. De-atunci, a făcut-o în fiecare zi. Într-un fel, are senzaţia că păsările sunt ale ei. Stă de vorbă cu ele, le povesteşte despre evenimentele de zi cu zi care se petrec în casă. Răspunsul lor o linişteşte mai ceva decât o făcea muzica odată. Poate ghici cât de mult s-a apropiat de cutie, îi explică ea lui Felix, după cât de tare cântă păsările.

Însă, de data asta, mai aude şi altceva pe lângă uguiri.

Dinspre capătul aleii din faţa casei i se pare că aude un „pas neterminat". E singurul mod în care-i poate explica lui Felix. I s-a părut că cineva a mers, a avut intenţia de-a înainta şi mai mult, după care, s-a oprit dintr-odată.

Cheryl, cu simţurile la pândă ori de câte ori le dă de mâncare păsărilor, descoperă cu surprindere că tremură.

Aşa că spune:

— E cineva acolo?

Niciun răspuns.

Se gândeşte la posibilitatea de-a se întoarce la uşă. Le va spune celorlalţi că e prea speriată ca să-şi îndeplinească sarcina şi azi.

În loc de asta, aşteaptă.

Şi nu se mai aude niciun sunet.

În cutia lor, păsările au devenit agitate. Ea strigă la ele, neliniştită:

— Hei, dragelor! Hei, hei.

Tremurul vocii o sperie şi pe ea. Din instinct, îşi lasă capul uşor în jos şi ridică mâna în care ţine merele ca să se apere cu ea, ca şi cum ceva s-ar pregăti să îi atingă faţa. Face un pas în faţă. Apoi încă unul. În cele din urmă, ajunge la cutie. Uneori, îi spune ea lui Felix, drumul de la uşa din faţă şi până la cutie i se pare că seamănă cu plutirea prin spaţiu. Lipsită de un punct de susţinere.

Astăzi, i se pare însă că s-a îndepărtat imposibil de mult de Pământ.

— Hei, hei! linişteşte ea păsările, deschizând uşa cutiei cât să poată da drumul câtorva felii de măr.

În mod normal, poate auzi lipăitul piciorușelor în graba lor spre mâncare. Astăzi nu aude nimic.

— Mâncaţi, dragelor! Nu vă e foame?

Deschide uşiţa încă niţel şi lasă să cadă înăuntru şi restul bucăţilor de măr. Asta, îi spune ea lui Felix, reprezintă partea ei preferată de fiecare dată. Când închide uşiţa şi-şi lipeşte urechea de cutie, ascultându-le trupurile micuţe în timp ce mănâncă.

Însă ele nu încep să mănânce. În schimb, uguiesc neliniştite.

— Hei, hei! încearcă iar Cheryl, căutând să scape de tremurul din voce. Mâncaţi, dragelor!

Își dezlipește urechea de pe cutie, închipuindu-și că prezența ei, astăzi, le intimidează. În timp ce-o face, scoate un țipăt pătrunzător.

Ceva a atins-o pe umăr.

Răsucindu-se pe dibuite, Cheryl dă din mâini frenetic. Dar nu atinge nimic.

Nu-și poate mișca picioarele. Nu o poate rupe la fugă înăuntru. Ceva a atins-o pe umăr și ea nu știe ce-a fost.

Glasurile păsărilor nu i se mai par dulci. Sună la fel cum și-a dorit Tom să sune.

Ca o alarmă.

— *Cine-i acolo?*

Îi este teamă că-i va răspunde cineva. Nu vrea să primească un răspuns de la cineva.

Se hotărăște să țipe. Cineva din casă va veni să o ia. Să o tragă înapoi pe Pământ. Dar când face un pas, aude clar cum zdrobește o frunză sub talpă. Panicată, încearcă să își aducă aminte de prima dată când a ajuns la casă. S-a uitat la ea prin geamul mașinii. Era acolo vreun copac? Aici, lângă aleea ce duce la ușă?

Era sau nu?

Poate că pe umăr a atins-o doar o frunză căzătoare.

Ar fi așa de ușor de aflat! Dacă ar putea să deschidă ochii doar o clipă, s-ar putea convinge că e singură. Ar putea vedea că n-a fost decât o frunză. Nimic mai mult.

Însă nu poate.

Tremurând, se lipește cu spatele de casă și începe să alunece ușor către ușă. Rotește capul spre stânga, apoi spre dreapta, la cele mai vagi zgomote. O pasăre în înaltul cerului. Foșnetele dintr-un copac de peste stradă. O ușoară boare de vânt călduț. Asudând, pipăie în sfârșit cărămizile și se repede până la ușă.

— Isuse! exclamă Felix. Chiar crezi că ar fi putut fi doar o frunză?

Ea se opreşte. Malorie se apropie şi mai mult de ei pe hol.

— Da, rosteşte Cheryl cu bruscheţe. Cred. Gândind retrospectiv. Exact asta a fost.

Malorie merge îndărăt până în dormitor şi se aşază pe pat. Povestea lui Felix despre fântână şi ce-a auzit acum. Victor lătrând la ferestrele astupate cu pături. Cheryl şi păsările.

O fi posibil, se întreabă Malorie, ca lumea de afară şi chestiile de care se ascund cu toţii să strângă rândurile în jurul lor?

Treizeci și unu

Lui Malorie i se pare că, de la sosirea lui Gary, casa lor nu mai e la fel, s-a scindat. E o schimbare minoră, dar date fiind împrejurările, orice schimbare contează.

Iar Don o îngrijorează cel mai tare.

Destul de des, când Tom, Jules şi Felix discută în sufragerie, Don rămâne în spaţiul de luat masa, împreună cu Gary. A arătat un interes deosebit poveştii despre tipul care a dat jos draperiile și-a descuiat uşile. În timp ce spală haine în chiuveta din bucătărie, luând detergent din penultima sticlă rămasă, Malorie trage cu urechea la ambele conversații în acelaşi timp. În vreme ce Tom şi Jules transformă cămăşi cu mânecă lungă în lese pentru câini, Gary îi explică lui Don modul în care gândea Frank. Mereu cum gândea Frank. Niciodată cum gândeşte el, Gary însuşi.

— Nu cred că se pune problema la modul că un om e mai bine pregătit decât altul, spune Gary. Eu fac o analogie cu un film 3D. La început, oamenii din public cred că obiectele chiar vin spre ei. Ridică mâinile pentru a se apăra de ele. Însă cei inteligenţi, cei care sunt foarte atenţi, ştiu că n-au de ce să se teamă.

Atitudinea lui Don faţă de Gary s-a schimbat la o sută optzeci de grade. Malorie crede că şi-a dat seama când s-a întâmplat acest lucru.

Hei, eu nu consider că teoria aceea e mai sucită decât a noastră, i-a zis Don o dată.

— E foarte greu, spune Don acum, pentru că nu primim nicio veste.

— Exact...

Da, Don a trecut de la a vota împotriva primirii lui Gary în casă la a se transforma în singurul care-şi petrece timpul şi discută cu el. Şi tot vorbeşte. Întruna.

E sceptic, chibzuieşte Malorie. *E în natura lui. Şi a avut nevoie de cineva cu care să discute. Atâta tot. E diferit faţă de cum eşti tu. Chiar nu înţelegi?*

Dar astfel de gânduri, aşa cum sunt acum, nu prind rădăcini. Oricum le-ar percepe ea, Gary şi Don discută despre lucruri precum isterie şi ideea că aceste creaturi nu le pot face rău celor care sunt pregătiţi să le vadă. Ea ştie foarte bine că Don a exprimat dintotdeauna o teamă mult mai profundă faţă de om, decât faţă de creaturi. Totuşi, îşi acoperă ochii ori de câte ori se închide sau se deschide uşa de la intrare. Don nu priveşte pe fereastră. Şi nu s-a arătat niciodată *a fi adeptul* ideii că aceste creaturi nu ne pot face rău. Ar putea cineva precum Gary să izbutească în sfârşit să-l convingă?

Malorie vrea să discute cu Tom despre acest subiect. Intenţionează să-l tragă deoparte şi să-l roage să le spună să înceteze. Sau, cel puţin, să încerce să discute cu ei. Poate că va izbuti să le influenţeze discuţiile. Să le facă să pară mai sigure.

Da, vrea să vorbească cu Tom despre Don.

Scindare.

Tremurând de nerăbdare, Malorie străbate bucătăria şi aruncă o privire în sufragerie. Tom şi Felix studiază o hartă întinsă pe podea. Măsoară distanţe potrivit scării de micşorare a hărţii. Jules încearcă să-i înveţe pe câini câteva comenzi.

Stop. Începeți din nou.

— Trebuie să măsurăm care e pasul mediu pentru *tine*, spune Felix.

— Oameni buni, ce puneți la cale? întreabă Malorie.

Tom se întoarce spre ea.

— Distanțe, îi răspunde el. Câți pași de-ai mei sunt într-un kilometru.

Felix folosește ruleta la picioarele lui Tom.

— Dacă ascult muzică în timp ce merg, continuă Tom, aș putea intra în ritm cu ea. În felul ăsta, pașii pe care-i măsurăm aici s-ar apropia de cei pe care i-aș face afară.

— Ca și cum ai dansa, completează Felix.

Malorie se întoarce și vede că în locul ei, la chiuveta din bucătărie, s-a așezat Olympia. Spală niște ustensile. Malorie i se alătură și continuă cu spălatul rufelor. După ce a fost consemnată în noua casă timp de aproape patru luni, Olympia și-a mai pierdut din strălucire. Are pielea mai palidă. Ochii îi sunt mai înfundați în orbite.

— Ești îngrijorată? o întreabă Olympia dintr-odată.

— În legătură cu ce?

— Dacă vom izbândi sau nu.

— Ce să izbândim?

— Să supraviețuim nașterii.

Malorie vrea să-i spună Olympiei că totul va fi bine, însă se chinuie să găsească cuvintele potrivite. E prea ocupată să se gândească la Don.

— Întotdeauna mi-am dorit un copil, continuă Olympia. Am fost extrem de fericită când am aflat. Am simțit că viața mi s-a împlinit cu totul. Știi senzația?

Malorie n-a simțit la fel, dar spune că da, o știe.

— Of, Malorie, *cine* ne va ajuta să naștem?

Malorie habar n-are care e răspunsul.

— Cei din casă, nu văd...

— Dar Tom n-a mai făcut-o niciodată!

— Nu. Dar a fost părinte.

Olympia îşi priveşte cu luare-aminte mâinile, cufundate cu totul în găleată.

— Ştii ceva, rosteşte Malorie pe un ton glumeţ, ne vom ajuta una pe alta să naştem.

— Una pe alta! spune Olympia, zâmbind şi ea, în sfârşit. Malorie, eşti nemaipomenită!

În bucătărie intră Gary. Umple un pahar cu apă dintr-o găleată de pe dulap. Apoi, mai umple încă unul. Malorie ştie că îl ia pentru Don. Când iese, din sufragerie răzbate brusc muzică. Malorie se lasă pe spate ca să poată vedea despre ce-i vorba. Tom ţine în mâini micuţul aparat de radio pe baterii. În el se află una dintre casetele lui George. Felix, stând sprijinit în palme şi-n genunchi, măsoară paşii lui Tom, în timp ce acesta merge în ritmul melodiei.

— Ce fac acolo? întreabă Olympia.

— Cred că au în minte o anumită destinaţie spre care să plece, o lămureşte Malorie. Încearcă să găsească un mod mai potrivit de-a umbla pe afară.

Malorie se apropie tiptil de zona unde iau masa. Aruncă o privire înăuntru şi-i vede pe Don şi pe Gary, cu spatele la ea, stând jos, pe scaune. Amândoi vorbesc în şoaptă.

Malorie traversează din nou bucătăria. În timp ce intră în sufragerie, Tom surâde. Are câte o lesă în fiecare mână. Cei doi husky se joacă cu ele, dând din coadă.

Discrepanţa dintre acţiunile utile, pline de bună dispoziţie, ale celor doi oameni din sufragerie şi tonul conspirativ şi grăbit al celorlalţi doi bărbaţi pune stăpânire pe mintea lui Malorie.

Se apropie iar de chiuvetă şi începe să spele. Olympia vorbeşte în continuare, însă Malorie se gândeşte la cu totul altceva. Se lasă iar pe spate şi izbuteşte să-i vadă umărul lui Gary. Dincolo de el, rezemat de perete, este singurul obiect pe care l-a adus cu el din lumea de afară.

Servieta.

Le-a arătat ce conţine când a intrat în casă. Don i-a cerut să le arate. Dar a văzut ea bine tot ce se afla în ea? Sau ceilalţi din casă?

— Şi stop! rosteşte Tom.

Malorie se întoarce şi vede că el şi câinii stau acum în uşa bucătăriei. Ambii câini s-au aşezat pe coadă. Tom îi răsplăteşte cu carne crudă.

Malorie spală mai departe. Şi se gândeşte la servietă.

Treizeci și doi

Ea și-a dat seama că spre asta se îndreptau de fapt. Cum să nu-și dea seama? Văzuse toate indiciile, încă de când cei doi s-au întors cu câinii. Tom și Jules i-au tot dresat zece, douăsprezece ore pe zi. Mai întâi în casă, apoi în curte. Câini pentru vedere. Cutia cu păsări atârnată în fața casei n-a funcționat decât pe post de alarmă. La fel cum a prezis și Tom. Păsările au gângurit la sosirea lui Gary. Și cântă când le dă Cheryl de mâncare. Așa că n-a fost decât o chestiune de timp înainte ca Tom să-i informeze că vor folosi câinii pentru vedere ca să mai plece o dată în lumea nouă.

Însă, de data asta, este mai rău. Pentru că au de gând să plece și mai departe.

Au fost plecați două zile pentru un cvartal. Când îi vom mai vedea înapoi dacă pleacă cinci kilometri?

Cinci kilometri. Asta este distanța până la casa lui Tom. Acolo vrea el să meargă.

— E singurul loc de care sunt sută la sută sigur, a spus el. Acolo am provizii. De care avem nevoie. Plasturi. Neosporin. Aspirină. Bandaje.

Lui Malorie i-a venit nițel inima la loc atunci când a auzit de medicamente. Însă ideea asta cu Tom pe-afară, și pentru o perioadă așa de lungă, i se pare prea greu de îndurat.

— Nu vă faceți griji! a încercat să-i liniștească Felix în seara respectivă. Am alcătuit traseul complet până la o intersecție în formă de T. Tom și Jules vor merge în ritmul unui anumit cântec. Al unui singur cântec. Se numește „Halfway to Paradise" și-i aparține unui tip pe nume Tony Light. Vor lua aparatul de radio cu ei și vor rula la nesfârșit această melodie, urmând direcția pe care-am calculat-o noi. Știm câți pași trebuie să facă în fiecare direcție, pentru fiecare bucată de drum.

— Deci aveți de când să dansați pe acolo? a întrebat Gary. Ce drăguț!

— Nu să dansăm, i-a răspuns Tom cu asprime. Mergem să căutăm ajutor.

— Tom, a intervenit și Cheryl, puteți să vă antrenați cât vreți, dar dacă veți face niște pași mai lungi cu un singur centimetru, o să deviați de la traseu. Și-o să vă rătăciți. Și cum dracu' o să vă mai întoarceți? N-aveți cum!

— Ne vom întoarce, i-a răspuns Tom.

— Și nu e ca și cum am fi lipsiți de orice ajutor dacă ne-am rătăci, a adăugat Jules. Avem nevoie de provizii. Tu știi asta mai bine decât toți, Cheryl. Tu ai făcut inventarul ultima dată.

Da, a sosit și această zi. Însă lui Malorie nu îi face nicio plăcere, ba dimpotrivă.

— Tom, i-a zis ea, trăgându-l deoparte, chiar înainte ca el și Jules să plece, dis-de-dimineață. Nu cred că această casa va mai rezista mult dacă nu te întorci.

— Ne vom întoarce.

— Înțeleg că tu crezi că vă veți întoarce, a continuat Malorie, dar încă nu conștientizezi câtă nevoie are această casă de tine!

— Malorie, i-a spus Tom, în timp ce Jules striga că era gata de plecare, casa are nevoie de noi toți.

— Tom!

— Să nu dai voie grijilor să preia controlul, așa cum s-a întâmplat data trecută. Mai bine te-ai gândi la faptul că prima dată am reușit să ne întoarcem. Și o vom face din nou. Iar de data asta, Malorie, comportă-te ca un lider! Ajută-i dacă încep să se teamă!

— Tom!

— Malorie, ai nevoie de medicamente! Pentru sterilizare. Ți se apropie sorocul.

E clar că Tom a apucat-o deja pe un drum, pregătit să-și riște în mod repetat viața, în numele îmbunătățirii condițiilor de trai din casă.

Ultima dată când s-au întors, au adus cu ei și încălțăminte pentru copii, și-a spus ea în gând.

Și-și amintește și acum de acest lucru. După ce Tom și Jules au plecat într-o călătorie de cinci kilometri, prin cel mai primejdios peisaj pe care l-a cunoscut vreodată lumea.

Au plecat de dimineață. Felix a mai recapitulat o dată harta cu ei doi. Gary i-a încurajat. Olympia le-a dăruit o piatră Petoskey[1], despre care le-a zis că i-a purtat mereu noroc. Însă Malorie nu a scos niciun cuvânt. În timp ce ușa se închidea pentru a doua oară în urma lui Tom, Malorie n-a strigat după el. Nu l-a îmbrățișat. Și nu și-a luat la revedere de la el.

O dor acum aceste lucruri, la doar câteva ore distanță de la plecarea lui.

Totuși, puținele vorbe pe care le-a schimbat cu Tom îi fac bine. Fără el aici, casa va avea nevoie de un nou ghid. De o persoană care poate rămâne netulburată în mijlocul atâtor surse de angoasă și temeri pe deplin întemeiate.

---

[1] Coral fosilizat folosit la confecționarea de bijuterii. Se spune că are darul să îi protejeze pe cei care călătoresc singuri (n. tr.).

Dar e greu! Cei din casă nu prea au chef să se arate optimişti. Cheryl insistă că şansele de-a da peste o creatură sunt în mod clar mult mai ridicate într-o plimbare de cinci kilometri, decât atunci când au dat roată unui cvartal. Le reaminteşte celor rămaşi în casă că nimeni nu ştie cum sunt afectate animalele. Ce li se va întâmpla lui Tom şi lui Jules dacă, de data asta, cei doi husky vor vedea ceva? Vor sfârşi devoraţi? Sau mai rău?

Iar Cheryl nu e singura care se gândeşte la astfel de posibilităţi înspăimântătoare.

Don le sugerează că ar trebuie să se formeze un al doilea grup, care să fie pregătit să plece în cazul în care Tom şi Jules nu se vor mai întoarce. *Avem nevoie de mai multă mâncare,* spune el. *Indiferent că se vor întoarce sau nu.*

Olympia spune că o doare capul. Îi anunţă că asta înseamnă că se apropie o furtună puternică. Iar o furtună va afecta măsurătorile lui Felix, atunci când Tom şi Jules se vor vedea nevoiţi să-şi caute un adăpost.

Cheryl e de acord cu ea.

Don porneşte spre pivniţă ca să arunce el însuşi „o privire" la proviziile rămase, pentru a şti cu exactitate de ce anume au nevoie şi încotro să se îndrepte când vor pleca în expediţie.

Olympia vorbeşte despre fulgere şi despre cum e când te afli sub cerul liber.

Cheryl se contrazice cu Felix în legătură cu harta. Ea este de părere că hărţile au ajuns să nu le mai fie de niciun folos acum.

Don vorbeşte despre pregătiri de culcare.

Olympia descrie o tornadă înfruntată în tinereţe.

Cheryl şi Felix se aprind din ce în ce mai tare.

Olympia începe să pară uşor isterică.

Don o ia razna.

Malorie, sătulă de această panică în creștere, intervine într-un final:

— Oameni buni, am putea face și noi niște lucruri! Chiar aici, în casă. Trebuie să pregătim cina. Găleata cu căcat n-a fost dusă afară pe ziua de azi. Și-n pivniță, lucrurile ar putea fi așezate nițel mai bine. Felix, eu și cu tine am putea căuta unelte prin curte, ceva ce poate ne-a scăpat. Ceva ce ne-ar fi de folos. Cheryl, tu trebuie să hrănești păsările! Gary, Don, ce-ar fi să mai dați niște telefoane? Formați orice combinație de cifre. Cine știe peste cine-ați putea da. Olympia, ne-ar fi de mare ajutor dacă ai spăla lenjeriile de pat. Le-am mai spălat acum o săptămână, dar la cât de rar ne spălăm în aceste condiții, chestiile mărunte, cum sunt niște așternuturi mai curate, ne fac traiul mai suportabil.

Cei din casă o privesc pe Malorie ca pe o străină. O clipă, ea însăși se simte jenată din cauza intervenției. Dar funcționează.

Gary se îndreaptă tăcut spre telefon. Cheryl pornește către ușa pivniței.

Sunteți apropiați, au fost ultimele cuvinte ale lui Tom, înainte de-a pleca.

Se gândește la ele, în timp ce prietenii ei se ocupă de noile sarcini, în timp ce ea însăși, alături de Felix, pleacă să-și ia bentițele, se gândește la lucrurile cu care s-ar putea întoarce Tom și Jules. S-ar putea ei întoarce cu ceva, cu *orice*, care să aducă o mică îmbunătățire traiului bebelușului ei?

În timp ce-și alege o bentiță, Malorie speră.

Treizeci și trei

R*âul o să se despartă în patru brațe*, i-a spus bărbatul. *Cel pe care trebuie să apuci tu este al doilea din partea dreaptă. Deci n-ai cum să pornești pe malul drept și să te aștepți să răzbați. E complicat. Și va trebui să deschizi ochii.*

Malorie vâslește.

Și așa o să-ți dai seama când va sosi momentul potrivit, a continuat bărbatul. *Vei auzi o înregistrare. O voce. Nu putem aștepta lângă râu toată ziua. E pur și simplu prea primejdios. Am lăsat, în schimb, o boxă acolo. Înregistrarea va rula la nesfârșit. O vei auzi. Volumul e dat tare. Se-aude clar. Iar când o să o auzi, atunci va trebui să deschizi ochii.*

Durerea din umăr vine în valuri. Auzindu-i gemetele, copiii se oferă să o ajute.

În primul an singură cu copiii, glasul lui Tom a ghidat-o tot timpul. Prea multe dintre ideile sale au rămas doar rostite, niciodată puse și-n aplicare. Malorie, neavând altceva decât timp la dispoziție, a testat cât de multe a putut.

Trebuie să montăm microfoane în curte, a zis el odată.

Ideea lui Tom de-a îmbunătăți sistemul de alarmă, de la păsări, la amplificatoare. Malorie, singură cu cei doi nou-născuți, și-a dorit acele microfoane.

Dar cum anume? De unde anume să facă rost de microfoane, de boxe şi de cabluri?

Am putea merge cu maşina undeva, i-a mai venit o idee lui Tom.

E-o nebunie, şi-a dat cu părerea Don.

Nu, nu e. Mergem încet. Străzile sunt pustii. Ce ar putea să meargă prost?

Malorie dă la vâsle în continuare şi-şi aminteşte un moment decisiv din faţa oglinzii din baie. Văzuse chipurile celorlalţi în sticla oglinzii. Olympia. Tom. Shannon. Toţi stăruiau, spunându-i să iasă din casă, să facă ceva mai mult pentru siguranţa viitoare a acestor copii. Ea singură trebuia să-şi asume un risc. Tom şi Jules nu mai erau acolo, ca să o facă în locul ei.

Şi glasul lui Tom a preluat din nou controlul. Întotdeauna, glasul lui Tom. În capul ei. În cameră. În oglindă.

Prinde o bară de protecţie în jurul maşinii lui Cheryl! Vopseşte-i geamurile cu negru! Nu-ţi face griji că o să intri în ceva! Condu şi gata! Şofează cu opt, zece kilometri la oră! Malorie, acum ai şi copii în casă. Trebuie să afli dacă mai e ceva pe-afară. Dacă-i ceva aproape. Microfoanele te vor ajuta să afli.

Ieşind din baie, ea a pornit spre bucătărie. Acolo, a început să studieze harta pe care Felix, Jules şi Tom au folosit-o la un moment dat pentru planificarea traseului pe jos către casa lui Tom. Pe ea încă se mai distingeau însemnările lor. Calculele lui Felix. Folosindu-se de scara hărţii, şi-a alcătuit şi ea un traseu.

Îşi dorea sistemul de securitate mai avansat propus de Tom. Avea nevoie de el. Cu toate astea, în pofida nou-descoperitei sale determinări, tot nu ştia încotro să se îndrepte.

Târziu, într-o seară, în timp ce copiii dormeau, Malorie s-a aşezat la masa din bucătărie şi-a încercat să-şi amintească de prima ei călătorie către casă. Avusese loc cu mai puţin de un an

înainte. Pe atunci, mintea-i stătuse doar la anunţ. Însă pe lângă ce trecuse de-a lungul drumului?

A încercat să-şi amintească.

De o spălătorie cu plată.

E bine. Altceva?

Vitrinele erau goale. Ţi s-a părut că treci printr-un oraş-fantomă şi îţi făceai griji că era posibil ca oamenii care postaseră anunţul să nu mai fie acolo. Îţi închipuiai că ori au înnebunit, ori şi-au încărcat bagajele în maşină şi au pornit pe un alt drum.

Da, bine. Altceva?

O brutărie.

Bun. Altceva?

Altceva?

Da.

Un bar.

Bine. Ce scria pe anunţul de deasupra barului?

Habar n-am. Ce întrebare stupidă!

Nu-ţi mai aduci aminte de mâhnirea pe care ai simţit-o văzând numele... numele...

Ce nume?

Numele trupei?

Trupei?

Ai citit numele unei trupe programate să cânte la o dată care fusese deja depăşită cu două săptămâni. Care era acesta?

Nu o să-mi amintesc niciodată numele trupei.

Bine, dar senzaţia?

Nu-mi mai aduc aminte.

Ba da, ţi-aduci! Senzaţia!

Eram tristă. Şi speriată.

Ce făceau acolo?

Ce?

La bar? Ce făceau acolo?

Nu ştiu. Beau. Mâncau.

Da. Şi altceva?

Dansau?

Dansau.

Da.

Şi?

Şi ce?

Cum dansau?

N-am idee.

Pe ce dansau?

Dansau pe muzică. Pe muzica trupei.

Malorie şi-a dus o mână la frunte şi a zâmbit.

Corect. Dansau pe muzica trupei.

Iar trupa avea nevoie de microfoane. Trupa avea nevoie de boxe.

Ideile lui Tom plutesc prin casă precum nişte fantome.

La fel am procedat şi noi, ar putea spune Tom. *La fel cum eu şi Jules am procedat când am dat roată cvartalului. Tu n-ai fost în stare să iei parte la o bună parte din toate acele activităţi, Malorie, însă o poţi face acum. Eu şi Jules am făcut rost de câini şi, mai târziu, i-am folosit să plecăm spre casa mea. Malorie, gândeşte-te la asta! Totul trebuie luat pe rând, fiecare pas îţi permite să faci şi pasul următor. Totul, deoarece n-am fost inerţi. Ne-am asumat riscuri. Acum va trebui să procedezi şi tu la fel. Vopseşte parbrizul cu negru!*

Don a râs când Tom a venit cu ideea să şofeze orbeşte.

Însă exact asta a făcut Malorie.

Victor, *el* o va ajuta. Odinioară, Jules a refuzat să-l lase să fie folosit în acest fel. Însă Malorie are doi bebeluşi în camera din capătul holului. Regulile s-au schimbat. Trupul încă o doare

după naștere. Își simte mușchii spatelui permanent încordați. Dacă se mișcă prea rapid, are senzația că vintrele îi vor plesni. Obosește foarte ușor. N-a mai apucat să aibă parte de odihna pe care-o merită o mamă.

Victor, s-a gândit ea atunci, *te va apăra.*

A pictat parbrizul negru cu vopsea din pivniță. A căptușit interiorul parbrizului cu șosete și hanorace. A folosit lipici pentru lemn găsit în garaj și bandă adezivă din pivniță, pentru a îmbrăca barele de protecție cu pături și saltele. A făcut toate astea pe stradă. Legată la ochi cu bentița. Și toate le-a făcut îndurând durerile unei proaspete mămici, pedepsite, se pare, în fiecare clipă de propriul trup.

Va trebui să-i părăsească. Să plece de una singură.

Va conduce patru sute de metri în direcția opusă celei din care a venit. Va coti la stânga și va mai înainta șase kilometri și jumătate. După care, o va lua la dreapta și va mai merge patru kilometri. Va trebui să caute barul acela. Va face rost de hrană pentru Victor. El o va ajuta să găsească drumul înapoi la mașină, înapoi la mâncare, când ea va avea nevoie de el.

Opt sau zece kilometri la oră par o viteză rezonabilă. Suficient de sigură.

Însă atunci când a încercat prima oară, a descoperit cât de greu poate fi.

În ciuda prevederilor luate, șofatul pe nevăzute a fost o experiență oribilă. Mașina s-a tot hurducat violent când a trecut peste lucruri pe care nu va mai fi niciodată în stare să le identifice. A lovit bordura de vreo douăzeci de ori. De două ori s-a lovit de stâlpi. O dată, de o mașină parcată. Tot timpul a stat într-un suspans absolut, îngrozitor. La fiecare clic al kilometrajului, se aștepta la o coliziune, la o rană gravă. La o tragedie. În clipa când s-a întors acasă, avea nervii zdruncinați.

s-a întors înapoi cu mâna goală și lipsită de convingere că s-ar putea aventura încă o dată cu mașina pe drum.

Dar a făcut-o iar.

A găsit spălătoria la a șaptea încercare. Și, pentru că și-a adus aminte de ea din prima sa călătorie către casă, a căpătat curaj să-ncerce mai departe. Legată la ochi și speriată, a intrat într-un magazin de băuturi alcoolice, într-o cafenea, într-un local ce servea înghețată și într-un teatru. Și-a auzit pantofii reverberând pe podeaua de marmură a unui hol dintr-o clădire de birouri. A dărâmat un raft plin cu felicitări. Totuși, n-a izbutit să găsească și barul. Apoi, la a noua ei încercare, Malorie a intrat pe o ușă de lemn rămasă descuiată și și-a dat seama imediat că a ajuns.

Mirosul de fructe acre, de fum stătut și de bere a fost la fel de primitor ca-n vremurile bune de altădată. S-a lăsat în genunchi și l-a luat pe Victor de gât.

— L-am găsit! i-a spus ea.

Trupul o ustura peste tot. O durea și mintea. Își simțea limba uscată. Își închipuia burtica precum un balon dezumflat, mort.

Dar ajunsese unde trebuie.

A căutat îndelung barul de lemn. S-a lovit de obiecte, și-a izbit dureros cotul de un stâlp. S-a și împiedicat o dată, însă o masă a ajutat-o să nu cadă la podea. A petrecut o groază de timp încercând să distingă peste ce tip de echipamente a dat, pipăind doar cu degetele. Era oare în bucătărie? Sau în locul unde se pregăteau băuturile? Victor o tot smucea, în joacă, așa că s-a întors, lovindu-se cu burta de ceva tare. Era barul. A legat lesa lui Victor de ceea ce credea a fi un taburet de oțel, apoi Malorie s-a aventurat în spatele barului și-a început să pipăie sticlele. Fiecare mișcare îi amintea de cât de recent născuse. A dus la nas, pe rând, toate sticlele. Whisky. Ceva cu miros de piersică.

Ceva cu lămâie. Vodcă. Gin. Şi, în sfârşit, rom. Precum acela pe care-l încercaseră cei din casă în noaptea când a sosit Olympia.

Îi plăcea să-l simtă în mâini. De parcă ar fi aşteptat o mie de ani să-l ţină aşa.

L-a luat cu ea de-a lungul barului. A găsit taburetul, apoi s-a aşezat pe el, a dus sticla la gură şi a băut din ea.

Alcoolul i s-a răspândit încet în tot trupul. Şi, o clipă, i-a uşurat şi durerea.

În întunericul ei propriu, a înţeles că o creatură ar putea sta chiar lângă ea, la bar. Poate că tot locul colcăia de ele. Trei pe o masă. Privind-o, neauzite. Studiind femeia înfrântă, legată la ochi, şi câinele ei pentru vedere. Dar pe moment, în acea clipă, lui Malorie nu i-a păsat de ele.

— Victor, a rostit ea, vrei şi tu? Vrei şi tu?

Doamne, ce bun era!

A mai băut din sticlă, aducându-şi aminte ce plăcută poate fi o după-amiază petrecută într-un bar.

Uitând de bebeluşi, de casă, de tot şi toate.

— Victor, să ştii că-i marfă de calitate.

Însă câinele, şi-a dat şi ea seama, era preocupat de altceva. Să tragă de lesa cu care era legat de taburet.

Malorie a băut din nou. Apoi, l-a auzit pe Victor schelălăind.

— Victor? Ce s-a întâmplat?

Victor trăgea cu putere de lesă. Schelălăia, nu lătra. Malorie l-a ascultat cu atenţie. I se părea că era prea încordat. S-a ridicat, l-a dezlegat şi l-a lăsat să o tragă după el.

— Victor, unde mergem?

Ştia că o conducea înapoi pe unde intraseră, spre uşa prin care pătrunseseră în bar. S-au lovit de mai multe mese, în drumul lor. Lui Victor îi tot alunecau picioarele pe gresie, iar Malorie s-a lovit şi ea cu coapsa de un scaun.

Mirosul era mult mai puternic aici. Miros de bar. Și altele.

— Victor?

El s-a oprit. Apoi a început să scormonească în ceva ce se afla pe podea.

E un șoarece, și-a închipuit Malorie. *Probabil că mișună o mulțime pe-aici.*

A făcut o mișcare amplă cu piciorul, înainte de-a lovi ceva mic și tare. L-a dat pe Victor la o parte și-a pipăit podeaua cu atenție.

S-a gândit la copii și la cum vor muri fără ea.

— Victor, ce e?

Era un fel de inel. Care părea făcut din oțel. Și o mică frânghie. Examinându-le orbește, Malorie a înțeles ce era. S-a ridicat în picioare.

— Victor, e o clapă care duce la pivniță!

Câinele răsufla greoi.

— Hai să-i dăm pace! Trebuie să luăm niște lucruri de-aici!

Însă Victor s-a smucit din nou.

Ar putea fi oameni acolo, a reflectat Malorie. *Care se ascund. Care trăiesc acolo. Oameni care m-ar putea ajuta să-mi cresc copiii.*

— E cineva acolo? a strigat Malorie.

Dar n-a primit niciun răspuns.

De sub bentiță i se scurgeau firicele de transpirație. Ghearele lui Victor scurmau în lemn. Lui Malorie i s-a părut că trupul avea să-i plesnească în bucăți când s-a lăsat în genunchi și a tras de clapă, ca să o deschidă.

Mirosul care a lovit-o a înecat-o de-a dreptul, iar Malorie a simțit cum îi vine romul înapoi pe gât, apoi a vomitat tot chiar în locul în care se afla.

— Victor! a rostit, icnind. Acolo putrezește ceva. *Ceva...*

Apoi a simţit o senzaţie adevărată, arzătoare, de teamă. Nu genul de teamă pe care-l simte o femeie când conduce cu un parbriz acoperit cu vopsea neagră, ci genul acela care o loveşte atunci când poartă o bentiţă pe ochi şi-şi dă seama, dintr-odată, că-n cameră cu ea se mai află cineva.

S-a repezit la trapă, temându-se că s-ar putea prăbuşi în pivniţă şi-ar putea da peste ce se afla, poate, pe podeaua acesteia. Duhoarea nu provenea de la mâncare veche. Nici de la băutură alterată.

— Victor!

Câinele se smucea cu putere, dornic să dea fuga la sursa acelui miros.

— Victor! *Hai odată!*

Însă el a continuat să tragă.

Aşa miroase un mormânt. Asta e moartea.

Cu iuţeală, agonizând de durere, Malorie l-a tras pe Victor afară din încăpere şi s-a înapoiat în bar, apoi a căutat un stâlp. A găsit unul din lemn. A legat lesa de el, a îngenuncheat şi i-a ţinut capul în mâini, implorându-l să se liniştească.

— Trebuie să ne întoarcem la copii! i-a spus ea câinelui. *Trebuie* să te linişteşti!

Însă Malorie era cea care avea nevoie să se liniştească.

Nu am stabilit niciodată cum anume sunt afectate animalele. N-am apucat să aflăm acest lucru.

S-a răsucit, legată la ochi, către holul care ducea spre pivniţă.

— Victor! a continuat ea, izbucnind în lacrimi. Ce-ai văzut acolo?

Câinele stătea nemişcat. Răsufla greoi. Prea greoi.

— Victor?

Malorie s-a ridicat în picioare şi s-a desprins de lângă el.

— Victor! O să mă îndepărtez niţel. Am de gând să caut nişte microfoane.

O parte din ea a început să moară. I s-a părut că ea era cea care începuse să o ia razna. S-a gândit la Jules. La Jules, cel care își iubea câinele mai mult decât se iubea pe sine însuși.

Câinele ăsta era ultima legătură cu cei care stătuseră cu ea în casă.

Din gâtul câinele a ieșit un mârâit agonizant. Era un sunet pe care Malorie nu-l mai auzise scoțându-l niciodată. El sau vreun alt câine de pe Pământ.

— Victor! Îmi pare rău că am venit aici! Îmi pare foarte rău!

Câinele a făcut o mișcare extrem de violentă, făcând-o pe Malorie să creadă că scăpase din lesă. Din stâlpul de lemn au sărit așchii.

Victor a lătrat.

Mergând cu spatele, Malorie a dat peste ceva, un fel de treaptă înaltă, de care s-a lovit cu partea din spate a genunchiului.

— Victor, nu! *Te rog!* Îmi pare foarte rău!

Câinele s-a smucit iar cu totul, izbindu-se de-o masă.

— Of, Doamne! VICTOR! Nu mai *mârâi! Oprește-te! Te rog!*

Dar Victor nu se putea opri.

Malorie a pipăit treapta aceea înaltă, îmbrăcată în mochetă, din spatele ei. S-a cățărat pe ea, temându-se să se întoarcă cu spatele spre ceea ce văzuse Victor. Ghemuită acolo și tremurând din tot corpul, a continuat să asculte la câinele ce-o lua razna din ce în ce mai rău. L-a auzind pișându-se. L-a auzit clănțănind din dinți, în timp ce mușca aerul gol.

Malorie a urlat, înspăimântată. A întins din instinct mâna după o unealtă, o armă, și s-a trezit c-a prins oțelul unei tije ceva mai mici.

Încet, s-a ridicat, pipăind cu atenție de-a lungul metalului.

Victor a mușcat din nou în gol. Apoi a clănțănit. I s-a părut că-l aude cum i se spărgeau dinții.

La capătul acelei tije de oţel, degetele lui Malorie s-au strâns în jurul unui obiect scurt şi alungit. La capătul acestuia, a descoperit un fel de plasă metalică.

A icnit de surpriză.

Se afla pe scenă. Şi se prinsese exact de unul dintre obiectele pentru care venise aici. Ţinea în mână chiar un microfon.

A auzit cum lui Victor îi plesneşte un os. I se rupseseră şi blana, şi carnea.

— *Victor!*

A vârât microfonul în buzunar şi a căzut în genunchi.

Omoară-l! s-a îndemnat în gând.

Dar n-a putut.

A început să caute frenetic pe scenă. În spatele ei, i s-a părut că Victor începuse deja să-şi mestece propriul picior.

Ai trupul distrus. Victor este pe moarte. Dar ai acasă doi copii în cutii, care te-aşteaptă. Ei au nevoie de tine, Malorie! Au nevoie de tine au nevoie de tine au nevoie de tine au nevoie de tine.

Lacrimile s-au tot adunat, până ce au răzbit prin bentiţă. Răsufla doar prin icnituri dureroase. În genunchi, a urmat firul până la un mic obiect pătrat, aflat în capătul îndepărtat al scenei. Acolo a dat peste trei cabluri, care duceau la alte trei microfoane.

Victor a scos un sunet pe care niciun câine n-ar fi trebuit să-l scoată. Părea aproape om, în disperarea sa. Malorie a adunat tot ce-a putut.

Boxele suficient de mici cât să poată fi cărate. Microfoanele. Cablurile. Un trepied.

— Îmi pare rău, Victor! Foarte rău, Victor! Îmi pare rău!

Când s-a ridicat, i s-a părut că trupul n-avea să o mai asculte. I s-a părut că dacă i-ar fi lipsit chiar şi o fracţiune din forţă, s-ar fi prăbuşit acolo pentru totdeauna. Cu toate acestea, s-a ridicat. În timp ce Victor continua să se chinuie, Malorie

şi-a găsit drumul, pe pipăite. În cele din urmă, a izbutit să coboare de pe scenă.

Victor văzuse ceva. Unde era acel ceva acum?

Nu-şi putea stăpâni lacrimile. Totuşi, un sentiment anume preluase controlul: o binecuvântată linişte. Instinctul matern. De parcă ar fi fost o străină chiar şi faţă de ea însăşi, aflată doar în slujba copiilor.

A traversat barul şi s-a apropiat suficient de mult de Victor ca să simtă o parte a trupului lui frecându-i-se de picior. Să fi fost coastele? Botul? Îşi lua la revedere de la ea? Sau tocmai ce-şi aruncase spre ea limba?

Înaintând mai departe spre bar, Malorie s-a întors pe unde intrase. Aproape de ea, se afla trapa spre pivniţă. Dar nu ştia cu exactitate unde anume.

— STAI DEPARTE DE MINE! STAI DEPARTE DE MINE!

Chinuindu-se să-şi care avuţia, Malorie a mai făcut un pas şi n-a mai simţit teren solid sub picioare.

Şi-a pierdut echilibrul.

A fost gata să cadă.

Şi s-a îndreptat de spate.

Glasul i s-a părut străin când a ţipat, înainte de-a ieşi din bar.

I s-a părut că soarele îi ardea pielea.

S-a mişcat cu iuţeală, întorcându-se la maşină.

Gândurile îi erau ca un curent electric. Evenimentele se succedau cu prea mare iuţeală. A alunecat pe bordură şi s-a izbit cu putere de maşină. Panicată, a aruncat pe bancheta din spate lucrurile strânse în bar. Când s-a trezit îndărătul volanului, a urlat din toţi rărunchii.

Ce cruzime! Lumea asta. Victor.

Vârâse cheia în contact şi se pregătea s-o răsucească.

Apoi, cu părul ud de transpiraţie, s-a oprit.

Care erau şansele să-i fi intrat ceva în maşină? Care erau şansele ca o creatură să stea chiar acum lângă ea, pe scaunul pasagerului?

Dacă intrase ceva, avea să-l ducă la copii cu ea.

Ca să ajungi acasă, şi-a spus în gând (chiar şi glasul interior îi tremura acum; chiar şi glasul din mintea ei părea c-ar plânge în gura mare), *n-ai de ales decât să te uiţi la kilometraj.*

A fluturat din mâini prin maşină, lovindu-şi braţele de bord, izbind plafonul, zgâriind panicată geamurile.

Şi-a smuls brusc bentiţa de pe ochi.

A văzut parbrizul negru. Era singură în maşină.

Folosind kilometrajul, a condus înapoi aceiaşi patru kilometri, apoi încă şase kilometri şi jumătate până la Shillingham, apoi alţi patru sute de metri până acasă, lovind fiecare bordură şi indicator stradal din cale. A mers cu doar opt kilometri la oră; i s-a părut c-a durat o veşnicie.

După ce a parcat, a adunat ce-a găsit la bar. Ajunsă înăuntru, cu uşa încuiată în urmă, a deschis ochii şi s-a repezit în dormitorul copiilor.

Erau treji. Cu chipurile roşii. Plângeau. Erau flămânzi.

Mult mai târziu, a rămas întinsă şi tremurând pe podeaua umedă şi rece a bucătăriei. Holbându-se la microfoane şi la cele două boxe de lângă ea, aducându-şi aminte de sunetele scoase de Victor.

Câinii nu sunt imuni. Şi câinii o pot lua razna. Câinii nu sunt imuni.

Şi ori de câte ori îşi închipuia că se va opri din plâns, o podideau iar lacrimile.

Treizeci și patru

Malorie se află în baia de la etaj. E târziu și-n casă e liniște. Toți ceilalți dorm.

Se gândește la servieta lui Gary.

Tom i-a spus să acționeze ca un adevărat lider în lipsa lui. Însă gândul la servietă nu-i dă pace. La fel de mult o deranjează și subitul interes al lui Don față de Gary. La fel cum e cazul cu tot ceea ce rostește Gary, cu tonul lui emfatic și artificial.

Să scotocești prin lucrurile altora e un lucru greșit. Când oamenii se trezesc forțați să locuiască împreună, intimitatea devine o chestiune esențială. Dar nu-i asta treaba ei? În lipsa lui Tom, nu de ea depinde să se convingă că intuiția ei e corectă?

Malorie se răsucește cu urechea către hol. În casă nu se simte nicio mișcare. Iese din baie și se îndreaptă spre camera lui Cheryl, unde-i vede conturul trupului, odihnindu-se. Aruncă o privire în camera Olympiei și-i aude sforăitul ușor. Malorie coboară scările tiptil, ținând mâna pe balustradă.

Merge în bucătărie și aprinde lumina de deasupra cuptorului. Lumina e slabă și scoate un huruit ușor. Dar îi ajunge. Intrând în sufragerie, Malorie vede cum o urmăresc ochii lui Victor. Felix doarme pe canapea. Spațiul de pe podea, cel pe care de obicei îl ocupa Tom, e gol acum.

Trece prin bucătărie şi se apropie de locul unde iau masa. Becul ce luminează fără zgomot deasupra cuptorului ajunge suficient de departe cât să poată vedea trupul lui Gary întins pe podea. Este întins pe spate şi doarme.

Tot felul de idei i se învârt prin minte.

Servieta a rămas sprijinită de perete, la o lungime de braţ de corpul lui.

Malorie înaintează cât poate de încet către Gary. Scândurile din podea scârţâie sub greutatea ei. Se opreşte şi îi priveşte cu atenţie gura deschisă, înconjurată de barbă. Şuieră niţel, regulat şi aproape neauzit. Ţinându-şi respiraţia, mai face un ultim pas spre el şi se opreşte. Rămâne în faţa lui, privindu-l de aproape, fără să facă nicio mişcare.

Se lasă apoi pe vine.

Gary pufneşte. Ei îi tresare inima. Aşteaptă.

Ca să ajungă la servietă, trebuie să se întindă peste pieptul lui. Braţul îi atârnă la câţiva centimetri deasupra cămăşii lui, în timp ce el continuă să doarmă. Apucă apoi strâns de mâner, iar el pufneşte iar. Ea se întoarce.

El se uită fix la ea.

Malorie încremeneşte. Îi scanează cu privirea fiecare ochi în parte.

Apoi răsuflă uşurată. Gary n-are ochii deschişi. Au păcălit-o umbrele.

Încetişor, ridică servieta şi iese din cameră.

Ajunsă în faţa uşii de la pivniţă, se opreşte şi ascultă. Nu se aude nicio mişcare dinspre locul unde doarme Gary. Uşa pivniţei se deschide uşor, neauzit, însă ea nu poate opri cu totul geamătul balamalelor. Pare mult mai puternic decât de obicei. De parcă întreaga casă se tânguie odată cu ele.

Şi când deschide suficient de mult uşa, se strecoară prin crăpătură. Casa e iar învăluită în tăcere.

începe să coboare treptele care duc la podeaua de pământ. E neliniștită; îi ia prea mult să dea de șnurul becului din tavan. Când îl găsește, camera este inundată de o lumină galbenă, orbitoare. Mult prea puternică. Ca și cum ar putea-o trezi pe Cheryl, care doarme două etaje mai sus.

Aruncă o privire de jur-împrejurul încăperii și așteaptă.

Își poate auzi propria răsuflare șuierătoare. Nimic altceva.

O doare tot corpul. Are nevoie de odihnă. Însă, pe moment, nu vrea decât să vadă ce a adus Gary cu el.

Se apropie de taburetul de lemn și se așază pe el.

Deschide servieta cu un clic.

Înăuntru, zărește o periuță de dinți îndelung folosită.

Ciorapi.

Tricouri.

O cămașă.

Deodorant.

Și hârtii. Un jurnal.

Malorie aruncă o privire spre ușa pivniței. Se-așteaptă la zgomot de pași. Dar nu se-aude nimic. Scoate jurnalul de sub haine și așază servieta pe jos.

Jurnalul are o copertă albastră și goală. Marginile nu-i sunt îndoite. E ca și cum Gary l-a ținut, a avut grijă de el... în cele mai bune condiții de care a fost în stare.

Îl deschide.

Și citește.

Scrisul de mână este atât de citeț, încât o înspăimântă. Este deosebit de elaborat. Oricine este autorul a făcut-o cu pasiune. Și mândrie. În timp ce frunzărește paginile, observă vă unele enunțuri sunt scrise în mod normal, de la stânga spre dreapta, în timp ce altele pornesc din direcția opusă, de la dreapta la stânga. Iar altele, mai pe la jumătatea jurnalului, încep din partea de sus a paginii și coboară spre partea de jos. Spre sfârșit, frazele

pornesc într-o spirală perfectă, la fel de desăvârşit elaborate, creând modele şi tipare bizare, alcătuite din cuvinte.

Ca să afli limita minţii unui om, trebuie să afli adevărata forţă a acestor creaturi. Dacă este o chestiune de înţelegere, atunci e sigur că rezultatul unei întâlniri cu ele diferă enorm de la om la om. Limita mea diferă foarte mult de a voastră. E mult mai diferită decât a maimuţelor din această casă. Ceilalţi, acaparaţi cu totul de o isterie hiperbolică, sunt mult mai sensibili la regulile pe care le-am atribuit acestor creaturi. Cu alte cuvinte, aceşti nătângi, cu intelectele lor de copii, nu vor supravieţui. Dar cineva ca mine, ei bine, deja mi-am demonstrat punctul de vedere.

Malorie dă pagina.

Ce tip de om se transformă într-un laş când vine sfârşitul lumii? Când fraţii lui se omoară unii pe alţii, când străzile din suburbiile Americii colcăie de criminali... ce tip de om se-ascunde în spatele păturilor şi-al bentiţelor? Răspunsul este: MAJORITATEA. Li s-a spus că o vor lua razna. Aşa c-au luat-o razna.

Malorie aruncă o privire spre scările pivniţei. Lumina de deasupra cuptorului se strecoară prin crăpătura subţire de sub uşa pivniţei. Îşi spune c-ar fi trebuit să o stingă. Îşi spune c-ar trebui s-o stingă chiar acum. Apoi mai dă o pagină.

Ne-o facem noi înşine ne-o facem noi înşine ne-o FACEM noi ÎNŞINE. Cu alte cuvinte (luaţi aminte!): CREATURA DE CARE SE TEME OMUL ESTE CHIAR EL ÎNSUŞI.

E jurnalul lui Frank. Dar de ce l-a luat Gary cu el?

Pentru că el l-a scris, fireşte.

Pentru că, Malorie şi-a dat deja seama, nu Frank a smuls draperiile din fosta casă a lui Gary.

Ci Gary însuşi.

Malorie se ridică de pe scaun, cu inima bubuindu-i năvalnic.

Tom nu-i acasă. Tom a plecat într-o expediţie de cinci kilometri, până la el acasă.

Fixează cu privirea baza scărilor care coboară în pivniţă. Lumina de la cuptor. Se aşteaptă să o acopere cineva brusc. Se uită după vreo armă pe poliţele din jur. Dacă va coborî, cu ce l-ar putea omorî?

Dar lumina nu e acoperită de niciun pantof, iar Malorie se apleacă din nou deasupra jurnalului. Citeşte mai departe.

Raţional vorbind şi având ca scop demonstrarea acestui lucru în faţa lor, n-am de ales. Voi scrie asta de o mie de ori, până mă voi convinge că trebuie s-o fac. De două mii de ori. De trei mii. Oamenii ăştia detestă predicile. Doar o dovadă îi va schimba. Dar cum să le-o demonstrez? Cum să-i determin să creadă?

Voi da jos draperiile şi voi descuia uşile.

Pe margini sunt scrise note numerotate, iar numerele lor corespunzătoare sunt trecute cu minuţiozitate în partea de sus. Aici e nota numărul 2 343. Aici e nota numărul 2 344. Continuu, fără încetare, brutale.

Malorie mai dă o pagină.

De la etaj se-aude un zgomot.

Aruncă iar o privire spre uşă. Se teme şi să clipească, darămite să se mişte. Aşteaptă şi se holbează.

Cu ochii la uşă, întinde mâna după servietă şi strecoară la loc jurnalul sub lucrurile lui Gary. O fi aşezat cu partea care trebuie în sus? Aşa l-o fi găsit ea?

Nu ştie sigur. *Nu ştie sigur.*

Închide servieta şi trage de şnurul becului.

Malorie închide ochii şi simte pământul rece sub tălpi. Deschide ochii. Bezna deplină e întreruptă doar de lumina cuptorului care pătrunde pe sub uşa pivniţei.

Malorie o priveşte, aşteptând.

Străbate pivniţa, iar ochii i se obişnuiesc cu întunericul pe măsură ce urcă scările cu atenţie. Îşi lipeşte urechea de uşă.

Ascultă cu atenţie, răsuflând neregulat. Casa e din nou liniştită.

Gary aşteaptă în partea cealaltă a bucătăriei. Supraveghează uşa pivniţei. Când o vei deschide, te va întâmpina acolo.

Malorie aşteaptă. Şi tot aşteaptă. Şi nu aude nimic.

Deschide uşa. Balamalele scârţâie.

Ţinând în mână servieta, privirea lui Malorie se repede spre bucătărie. Tăcerea e asurzitoare.

Dar nu-i nimeni acolo. Nu o aşteaptă nimeni.

Cu mâna pe burtica de gravidă, se strecoară prin crăpătura dintre uşă şi toc şi o închide apoi în urma sa.

Aruncă o privire spre sufragerie. Şi spre locul unde iau masa.

Spre sufragerie.

Spre locul unde iau masa.

Tiptil, tiptil, în vârful picioarelor, trece prin bucătărie şi intră iar în spaţiul unde iau masa cu toţii.

Gary zace în continuare întins pe spate. Pieptul i se ridică şi coboară. Geme uşor.

Se apropie de el. El se mişcă. Ea aşteaptă.

S-a mişcat...

Dar nu şi-a mişcat decât braţul.

Malorie îl priveşte cu atenţie, studiindu-i chipul, ochii rămaşi închişi. În graba mare, se apleacă deasupra lui, la câţiva centimetri de pielea lui, şi reazemă iar servieta de perete.

Oare cu partea asta a lăsat-o spre perete?

O lasă acolo. Se ridică în picioare şi iese în grabă din încăpere. În bucătărie, în lumina slabă de-acolo, dă ochi în ochi cu altcineva.

Malorie îngheaţă de spaimă.

E Olympia.

— Ce *faci* aici? şopteşte Olympia.

— Nimic, răspunde ea, cu răsuflarea tăiată. Mi s-a părut că am uitat ceva aici.

— Am visat foarte urât, continuă Olympia.

Malorie se îndreaptă spre ea, cu mâna întinsă. O conduce pe Olympia înapoi pe scări, în sus. Urcă împreună. Ajunse la etaj, Malorie aruncă o privire în urmă, de-a lungul treptelor.

— Trebuie să-i spun lui Tom! spune ea.

— Despre visul meu?

Malorie se uită la Olympia şi scutură din cap.

— Nu! Nu! Scuze! Nu!

— Malorie?

— Da.

— Eşti bine?

— Olympia. Am nevoie de Tom!

— Ei, Tom nu-i aici.

Malorie priveşte cu atenţie baza scărilor. Lumina de deasupra cuptorului a rămas aprinsă. E suficient de puternică, încât să ajungă până la intrarea în spaţiul unde iau masa, iar cineva care ar vrea să intre în bucătărie dintr-acolo să le poată vedea siluetele neclare.

Fixează cu atenţie acel loc întunecat. Aşteaptă. O siluetă. Care, cu siguranţă, va veni.

În timp ce priveşte, se gândeşte la ce a spus Olympia acum câteva clipe.

Tom nu-i aici.

Îşi închipuie casa ca pe o cutie enormă. Vrea să iasă din această cutie. Tom şi Jules, chiar dacă sunt afară, sunt de fapt şi ei în *aceeaşi* cutie. Tot globul a rămas prins înăuntru. Lumea întreagă a rămas închisă în aceeaşi cutie de carton care adăposteşte şi păsările de afară. Malorie înţelege că Tom e-n căutarea unei căi de a-i deschide capacul. Caută o ieşire. Dar ea se-ntreabă dacă nu cumva deasupra acestui capac se mai află încă unul, şi apoi încă unul.

Prinşi înăuntrul cutiei, îşi spune ea în gând. *Pentru totdeauna.*

Treizeci și cinci

A trecut o săptămână de la plecarea lui Tom şi a lui Jules în călătoria lor de cinci kilometri alături de cei doi husky. Mai mult ca orice, în aceste clipe, Malorie îi vrea iar acasă. Vrea să audă o bătaie în uşă şi să se simtă uşurată pentru că s-au întors acasă. Vrea să le audă poveştile despre ce-au întâlnit în cale şi să vadă ce au adus cu ei. Vrea să-i povestească lui Tom despre ce a citit în pivniță.

Azi-noapte nu s-a întors în pat, ca să doarmă. În bezna din dormitorul ei, nu s-a putut gândi decât la jurnalul lui Gary. Acum ea stă în holul de la intrare. Ascunzându-se, i se pare, de restul celor din casă.

Nu-i poate mărturisi nimic lui Felix. El ar putea întreprinde ceva. Ar putea spune ceva. Malorie îi vrea aici pe Tom și pe Jules, în cazul în care el ar spune ceva. Felix ar avea nevoie de ei.

Cine știe de ce e-n stare Gary. *Sau de ce-a fost în stare.*

Nu-i poate spune nimic nici lui Cheryl. Cheryl e aprigă și puternică. Se înfurie uşor. Ea ar face ceva înaintea lui Felix.

Olympia s-ar speria şi mai tare.

Nici lui Gary nu-i poate spune nimic. Nici nu vrea să-i spună. Nu fără să fie şi Tom lângă ea.

Însă, în ciuda subitei sale schimbări de tabere, în ciuda dispoziției sale impredictibile, Malorie se gândește că poate ar putea vorbi totuși cu Don.

Există bunătate în el, chibzuiește ea. Și a existat dintotdeauna.

Gary a fost diavolul de pe umărul lui Don câteva săptămâni la rând. Don *avea nevoie* de cineva ca el în casă. De cineva care să vadă lumea cam la fel ca el. Dar nu s-ar putea oare ca scepticismul lui Don să le fie de folos în acest caz? Nu s-a gândit și el, după atâtea discuții cu Gary, că ar putea fi totuși ceva în neregulă cu acest nou-venit?

Gary doarme ținându-și servieta la doar o lungime de braț de corp. Are mare grijă de ea. Îi pasă de ea și crede ceea ce a scris în jurnalul dinăuntru.

Totul pe lumea asta e crud, își spune ea în gând, dar nimic nu se compară cu faptul că ce-a descoperit ea în jurnalul lui Gary s-a întâmplat după ce-a plecat Tom.

Ar putea lipsi o bună bucată de vreme.

Încetează.

Pentru totdeauna.

Încetează.

Ar putea fi mort. Ar putea să zacă morți amândoi, chiar pe strada din fața casei voastre. Bărbatul pe care-l tot aștepți ar putea fi mort deja de o săptămână, la doar o peluză distanță de tine.

Nu e mort. Se va întoarce.

Posibil.

Se va întoarce.

Posibil.

Au alcătuit o hartă împreună cu Felix.

Ce știe Felix?

Au alcătuit-o împreună. Tom n-ar risca decât dacă ar ști sigur că poate să izbutească.

Îți mai aduci aminte de filmarea pe care a urmărit-o George? Tom seamănă în multe privințe cu George.

ÎNCETEAZĂ!

Chiar seamănă. Îl adora pe acel om. Și cum rămâne cu câinii?

Nu știm dacă și câinii sunt afectați.

Nu. Dar ar putea fi. Îți poți închipui cum ar fi? Să o ia un câine razna?

Te rog... nu.

Gânduri necesare. Închipuiri necesare. S-ar putea ca Tom să nu se mai întoarcă.

Se va întoarce se va întoarce se va întoarce...

Și dacă nu se va întoarce, tu va trebui totuși să povestești și altcuiva.

Tom se va întoarce.

A trecut o săptămână.

SE VA ÎNTOARCE!

Nu-i poți spune lui Gary. Vorbește mai întâi cu altcineva.

Don.

Nu. Nu. Nu cu el. Cu Felix. Don o să te omoare.

Ce?

Don s-a schimbat mult, Malorie. E un om diferit. Nu mai fi așa naivă!

N-o să ne facă rău.

Ba da. O să vă facă. Va sări la voi cu toporul din grădină.

ÎNCETEAZĂ!

Lui nu-i pasă de viață. Ți-a zis să îți orbești copilul, Malorie.

N-o să ne facă rău.

Ba da. Vorbește cu Felix!

Felix o să le zică tuturor.

Spune-i să nu le zică! Vorbește cu Felix! Tom s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Malorie iese din hol. Cheryl și Gary sunt în bucătărie. Gary stă așezat la masă, mâncând bucăți de pară dintr-o conservă.

— Bună seara! o întâmpină el, în felul acela al lui de-a vorbi de parcă ar fi treaba lui să facă seara plăcută.

Malorie își închipuie că el și-a dat seama. Crede că el știe deja. *Era treaz era treaz era treaz.*

— Bună seara! îi răspunde și ea.

Merge mai departe, către sufragerie, lăsându-l acolo.

Felix stă lângă telefonul din sufragerie. Harta a rămas deschisă pe măsuță.

— Nu înțeleg! începe el, buimac.

Felix n-arată foarte bine. Nu prea a mai mâncat în ultima vreme. Încrederea pe care i-o inspira lui Malorie acum o săptămână a dispărut cu totul.

— A trecut prea mult timp, Malorie. Știu că Tom va ști ce să facă pe-afară, dar a trecut prea mult timp…

— Trebuie să te gândești și la altceva, intervine Cheryl, ițindu-și capul de după colț. Felix, serios. Gândește-te la altceva! Sau ieși afară fără bentiță! Oricum ar fi, tot ai să-nnebunești.

Felix expiră zgomotos și-și trece degetele prin păr.

Nu-i poate spune lui Felix. Nu e-n apele lui. Parcă a pierdut ceva. Are privirea goală. Își pierde cumpătul, mințile. Energia.

Fără să mai scoată un cuvânt, Malorie pleacă și-l lasă acolo. În hol, trece pe lângă Don. Cuvintele, descoperirea ei, îi revin cu forță în minte. Aproape că se hotărăște să vorbească.

Don, Gary nu e un om bun. Este periculos. Are în servietă jurnalul lui Frank.

Poftim, Malorie?

Ai auzit foarte bine.

Ți-ai vârât nasul? I-ai scotocit lui Gary prin lucruri?

Da.

Și de ce vii să-mi spui mie?

Don, trebuia să spun și eu cuiva. Tu mă-nțelegi, nu?

De ce nu l-ai întrebat pe Gary, pur și simplu? Hei, Gary!

Nu, nu-i poate spune nimic lui Don. Nici Don nu pare-n apele lui. Ar putea deveni violent. La fel și Gary.

Un singur brânci, își spune ea, *și pierzi copilul.*

Și-l închipuie pe Gary în capătul scărilor care duc în pivniță. Și ea zăcând, cu trupul plin de sânge, căzută grămadă la baza lor.

Îți place să citești în pivniță, AȘA-I?? Atunci mori acolo, cu copil cu tot.

Întoarsă cu spatele, îi aude pe cei din casă strânși toți în sufragerie. Cheryl discută cu Felix. Gary discută cu Don.

Malorie se întoarce cu fața spre ei și se apropie de sufragerie.

Are de gând să le spună tuturor.

Când intră în încăpere, i se pare că tot trupul îi e făcut din gheață. Care se topește. Ca și cum bucăți din ea s-ar desprinde cu totul și ar cădea pe jos din cauza presiunii de nesuportat a ceea ce va să vină.

Cheryl și Olympia sunt pe canapea. Felix așteaptă lângă telefon. Don stă în fotoliu. Gary e-n picioare, cu fața spre ferestrele acoperite cu pături.

Când Malorie deschide gura, Gary se întoarce ușor și-i aruncă o privire peste umăr, întâlnindu-i privirea.

— Malorie, spune el cu asprime, te apasă ceva?

Brusc, Malorie își dă seama că toată lumea se uită la ea. Așteptând-o să spună ceva.

— Da, Gary! începe ea. Chiar m-apasă.

— Ce te-apasă? intervine și Don.

Cuvintele i s-au înțepenit în gât. Se cațără precum picioarele unui miriapod, ajungându-i la buze, căutând o cale de scăpare.

— Își mai aduce aminte cineva de serv...

Se oprește. Ea și toți ceilalți se întorc cu fețele către pături. Păsările de afară au început să gângurească.

— E Tom, spune Felix cu disperare. *El trebuie* să fie!

Gary o privește din nou în ochi pe Malorie. La ușa de la intrare se aude un ciocănit.

Cei din casă acționează cu iuțeală. Felix se repede la ușă. Malorie și Gary rămân pe loc.

Știe știe știe știe știe.

Când de-afară se aude glasul lui Tom, Malorie tremură toată de frică.

Știe.

Apoi, auzind și el glasul lui Tom, Gary o lasă acolo și pornește spre hol.

După ce au fost puse obișnuitele întrebări și toți cei din casă au închis ochii, Malorie aude ușa de la intrare deschizându-se. Aerul rece se strecoară înăuntru, iar odată cu el și gândul că a fost extrem de aproape de o confruntare cu Gary fără să fie și Tom în casă.

Pe plăcile de gresie din hol se aude zgomot de labe de câine. Și de ghete. Ceva se lovește cu putere de tocul ușii. Ușa se închide cu iuțeală. Se aude sunetul scos de mături când se freacă de pereți. Tom vorbește. Și glasul lui aduce izbăvire.

— Aveam în plan să vă sun de la mine de-acasă. Însă nenorocitul de telefon n-a mai mers.

— Tom! începe Felix, întărâtat, dar cu glas slab. Oameni buni, am știut că o să vă întoarceți. Am fost convins de asta!

Când Malorie deschide ochii, nu se mai gândește deloc la Gary. Nu mai vede cu ochii minții literele perfect așezate care așteaptă cuminți în servieta lui.

Nu mai vede acum decât faptul că Tom și Jules s-au întors acasă.

— Am jefuit o băcănie, începe Tom.

Cuvintele lui li se par imposibile.

— Dar mai trecuse cineva pe-acolo. Însă am pus mâna pe o mulţime de chestii utile.

Pare obosit, dar se prezintă bine.

— Câinii ne-au fost de folos, continuă el. Ne-au ghidat.

Pare mândru şi fericit.

— Însă am găsit acasă ceva care sper din toată inima că ne va ajuta şi mai mult.

Felix îl ajută cu sacul de umăr. Tom îi deschide fermoarul iute şi scoate ceva din el. Apoi lasă obiectul să cadă pe podeaua din hol.

E o carte de telefoane.

— Vom suna la toate numerele din ea, spune el. La fiecare număr. Iar cineva ne va răspunde, până la urmă.

Nu-i decât o carte de telefoane, însă Tom a transformat-o într-un adevărat far călăuzitor.

— Acum, haideţi să mâncăm ceva! zice Tom.

Ceilalţi îi dau zor cu pregătirea mesei. Olympia scoate tacâmurile. Felix umple pahare cu apă din găleţi.

S-a întors Tom.

S-a întors Jules.

— Malorie! îi întrerupe Olympia reveria. Avem carne de crab la conservă!

Malorie, rămasă cumva între două lumi, intră şi ea în bucătărie şi începe să ajute la pregătirea mesei.

Treizeci și șase

Îi urmărește cineva.

N-are rost să se întrebe cât mai au de mers. Încă nu știe când va auzi vocea înregistrată care-i va da de știre că au ajuns unde trebuie. Încă nu știe nici măcar dacă există sau nu. Acum, doar dă la vâsle, doar perseverează.

În urmă cu o oră, au trecut pe lângă ceva ce li s-a părut că semăna cu o înfruntare între niște lei. Se auzeau răgete. Păsări de pradă care țipau amenințător din înaltul cerului. Chestii care mârâiau și forăiau în pădure. Curentul îi poartă mai cu repeziciune acum. Își amintește de cortul găsit de Tom și de Jules pe strada din fața casei lor. Ar putea da și aici de ceva, ceva atât de extraordinar de nelalocul lui, pe acest râu? Și să se lovească de el… *chiar acum*?

Aici, afară, o știe foarte bine, orice ți-ai putea imagina e posibil.

Însă chiar acum, ceva mult mai real nu îi dă pace.

Îi urmărește cineva. Da, l-a auzit și Băiatul.

Un ecou fantomatic. Un al doilea vâslit, în același ritm cu al ei.

Cine să fie? Și dacă vrea să le facă rău ei și copiilor, de ce n-a trecut la fapte cât a fost ea leșinată?

Oare o fi cineva care tot aşa, la fel ca ea, a plecat de acasă?

— Băiete, spune-mi tot ce ştii despre ei! rosteşte ea aproape neauzit.

Băiatul ascultă.

— Nu ştiu nimic, mami!

Pare ruşinat.

— Mai sunt acolo?

— Nu ştiu!

— *Ascultă!*

Malorie chibzuieşte dacă să se oprească. Să se întoarcă. Să înfrunte zgomotul care răzbate din spatele lor.

Înregistrarea va rula la nesfârşit. O vei auzi. Volumul e dat tare. Se-aude clar. Iar când o să o auzi, atunci va trebui să deschizi ochii.

Ce-i urmăreşte?

— Băiete! rosteşte Malorie din nou. Spune-mi tot ce ştii despre ei!

Malorie se opreşte din vâslit. Apa goneşte pe lângă ei.

— Nu ştiu ce sunt, răspunde el.

Nemişcată, Malorie doar aşteaptă. Un câine se aude lătrând pe malul din dreapta. Un al doilea lătrat îi răspunde.

Câini sălbatici, presupune Malorie. *Sau lupi.*

Începe din nou să dea din vâsle. Îl întreabă iar pe băiat ce aude.

— Mami, îmi pare rău! ţipă Băiatul.

Are glasul înecat de lacrimi. Şi de ruşine.

Nu ştie.

Au trecut mulţi ani de când Băiatul n-a mai reuşit să identifice un sunet. N-a mai auzit niciodată ce aude acum.

Însă Malorie tot crede că i-ar putea fi de ajutor.

— Cât de departe sunt? întreabă Malorie.

Însă Băiatul plânge.

— Nu pot s-o fac!

— *Vorbește mai încet!* șuieră ea.

Pe malul din stânga se aude un grohăit. Seamănă cu un porc. Se mai aude unul. Și încă unul.

Râul i se pare prea îngust. Malurile sunt prea apropiate.

Chiar îi urmărește ceva?

Malorie vâslește.

Treizeci și șapte

Pentru prima oară de când a ajuns în casă, Malorie știe ceva ce nu știe nimeni altcineva.

Tom și Jules s-au întors. În timp ce ceilalți pregătesc masa, Tom a dus noul stoc de provizii în pivniță. Malorie l-a urmat până jos. Poate că Gary a păstrat jurnalul pentru că a vrut doar să studieze mai cu atenție scrierile lui Frank. Sau poate că l-a scris el însuși. Însă Tom trebuie să afle. Acum.

În lumina din pivniță, Tom pare istovit, dar victorios. Părul blond îi e murdar. Parcă a mai îmbătrânit nițel de când au fost ultima oară aici, jos, amândoi. A mai slăbit. Metodic, Tom scoate acum cutiile de metal din sacii pe care i-a adus împreună cu Jules și le așază pe rafturi. A început să vorbească despre ce-au găsit în interiorul băcăniei, despre mirosul atât de multor mâncăruri stricate, când Malorie a găsit și ea ocazia potrivită.

Dar chiar când să înceapă, cineva a deschis ușa pivniței.

Gary.

— Vreau să vă ajut și eu, dacă am cu ce, i-a spus lui Tom din capul scărilor.

— În regulă! i-a răspuns Tom. Hai jos!

Malorie a ieșit chiar când Gary a ajuns pe podeaua de pământ.

Acum stau toți așezați pe scaune, în spațiul unde iau masa de obicei. Iar Malorie încă mai caută o ocazie prielnică.

Tom şi Jules deapănă poveşti despre cum şi-au petrecut săptămâna. Relatările sunt de-a dreptul incredibile, însă lui Malorie nu-i stă mintea decât la Gary. Încearcă să se comporte normal. Ascultă cu atenţie la ce zic ceilalţi. Fiecare minut care se scurge este unul în care Tom nu ştie că Gary ar putea reprezenta o ameninţare la adresa celorlalţi.

Parcă a căpătat senzaţia că ea şi ceilalţi îi invadează intimitatea lui Gary. De parcă Gary şi Don au avut politeţea de a-i invita şi pe ei în spaţiul lor de luat masa, locul unde preferă să discute numai în şoaptă. Cei doi au petrecut atât de mult timp aici, încât parcă a început să miroasă a ei. Dar cei doi s-ar fi alăturat grupului dacă cina ar fi fost servită în sufragerie? Lui Malorie îi vine greu să creadă acest lucru.

În timp ce Tom descrie călătoria sa de-a lungul celor cinci kilometri, Gary e cordial, vorbăreţ şi curios. Şi ori de câte ori deschide Gary gura, Malorie vrea să ţipe la el să-nceteze. *Scapă de acuzaţii mai întâi*, ar vrea ea să spună.

Însă ea doar aşteaptă.

— Atunci ai putea spune, întreabă Gary, cu gura plină de carne de crab, că acum eşti absolut convins că animalele nu sunt deloc afectate?

— Nu, n-aş putea spune asta, răspunde Tom. Nu încă. Poate că pur şi simplu n-am apucat să trecem pe lângă ceva pe care să-l vadă.

— E puţin probabil, îl contrazice Gary.

Malorie aproape că ţipă la el.

Şi atunci Tom îi anunţă că mai are o surpriză pentru ei.

— Sacul tău s-a transformat într-o adevărată maşină cu clovni[1], spune Gary, surâzând.

[1] Număr de circ în care un număr neverosimil de mare de clovni iese dintr-o singură maşină (n. tr.).

Când se întoarce, Tom aduce cu el o cutie mică, maro. Din ea scoate opt claxoane de bicicletă.

— Le-am găsit la băcănie, îi informează el. La raionul de jucării.

Le întinde claxoanele.

— Al meu are numele meu scris pe el, spune Olympia.

— Toate au, o lămureşte Tom. Le-am scris eu, legat la ochi, cu o cariocă.

— Pentru ce sunt? se interesează Felix.

— Ne apropiem, puţin câte puţin, de o perioadă în care vom petrece mai mult timp afară, răspunde Tom, luând loc. Ne putem da semnale unul altuia cu un astfel de claxon.

Fără veste, Gary îl apasă pe-al lui. Zici că-i o gâscă. Apoi zici că s-au transformat cu toţii într-un stol de gâşte, când încep şi ceilalţi să-şi apese goarnele.

Lui Felix i se întind cu totul pungile vineţii de sub ochi când zâmbeşte.

— Iar *acesta*, continuă Tom, e grandiosul final.

Îşi vâră mâna în sac şi scoate la iveală o sticlă. Cu rom.

— Tom! exclamă Olympia.

— Ea este adevăratul motiv pentru care am vrut să mă întorc la mine acasă, glumeşte el.

Ascultându-i pe ceilalţi cum râd şi văzându-le chipurile surâzătoare, Malorie nu mai rezistă.

Se ridică şi loveşte cu palmele în tăblia mesei.

— I-am căutat lui Gary în servietă, începe ea. I-am găsit jurnalul despre care ne-a povestit. Cel despre smulgerea păturilor de la geamuri. Cel despre care-a spus că l-a luat Frank cu el.

Toţi cei din cameră amuţesc. Se uită la ea. Lui Malorie i s-au aprins obrajii. De sub linia părului i se scurg firicele de sudoare.

Ținând în continuare sticla de rom, Tom o privește cu atenție pe Malorie. Apoi, se întoarce ușurel spre Gary.

— Gary?

Gary fixează cu privirea tăblia mesei.

Vrea să facă rost de-un răgaz, își spune Malorie. *Nenorocitul are nevoie de un răgaz ca să se gândească bine.*

— Ei bine, începe el, nu prea am ce să vă spun.

— Ai scotocit prin lucrurile altcuiva? intervine Cheryl, ridicându-se.

— Am scotocit. Da. Știu că am încălcat regulile casei. Dar trebuie să vorbim despre ceea ce am găsit.

Au amuțit iar cu toții. Malorie a rămas în picioare. Se simte ca străbătută de un curent electric.

— Gary? insistă Jules.

Gary se lasă pe spate în scaun. Inspiră adânc. Își încrucișează brațele pe piept. Apoi, și le desface. Pare serios. Enervat. Apoi, rânjește. Se ridică și se îndreaptă spre servietă. O aduce cu el și o așază pe masă.

Ceilalți au rămas holbându-se la servietă, însă Malorie nu are ochi decât pentru chipul lui Gary.

Acesta deschide capacul genții cu un pocnet, apoi scoate jurnalul afară.

— Da, recunoaște Gary. *Chiar* l-am luat cu mine. Am luat cu mine jurnalul lui Frank.

— Al lui Frank? repetă Malorie.

— Da, răspunde Gary, răsucindu-se spre ea. Apoi, păstrându-și tipicul său mod elegant, teatral, de-a vorbi, adaugă: Băgăcioasă mică!

Dintr-odată, toată lumea începe să vorbească în același timp. Felix îi cere jurnalul. Cheryl vrea să afle când l-a găsit Malorie. Don are un deget ațintit spre Malorie și țipă.

În tot acest haos, Gary, privind-o în continuare pe Malorie, spune:

— *Târfă* gravidă şi paranoică!

Jules sare la el. Câinii încep să latre. Tom intervine între ei. Ţipă la toată lumea să înceteze. Să înceteze. Malorie nu se clinteşte. Se holbează la Gary.

Jules dă înapoi.

— Vreau ca ea să ne ofere o explicaţie, *chiar acum*! explodează Don.

A sărit în picioare şi-ţi ţine în continuare degetul aţintit către Malorie.

Tom se uită la ea.

— Malorie? rosteşte el întrebător.

— N-am încredere în el.

Cei din casă aşteaptă mai multe de la ea.

Olympia intervine şi ea:

— Ce scrie în jurnal?

— Olympia! spune Malorie. Jurnalul e *chiar aici*. Citeşte-l dracului şi singură!

Însă Felix l-a luat deja în mână.

— De ce deţii un suvenir de la cel care v-a pus tuturor vieţile în pericol? îl chestionează el.

— Exact de aceea îl am, insistă Gary. Am vrut să văd cum gândea Frank. Am locuit cu el săptămâni întregi şi nu l-am suspectat niciodată că ar fi în stare să ne omoare. Poate că m-am agăţat de el ca de-un avertisment. Să fiu sigur că n-am să încep să gândesc exact ca el. Să fiu sigur că nici voi n-o să începeţi să o faceţi.

Malorie clatină din cap cu vehemenţă.

— Nouă ne-ai spus că Frank a luat jurnalul cu el, insistă ea.

Gary încearcă să răspundă. Apoi se opreşte.

— N-am un răspuns potrivit la această întrebare, spune Gary. Posibil să mă fi gândit că veţi fi prea înspăimântaţi dacă veţi afla că îl am cu mine. Poţi să crezi ce vrei, dar aş fi preferat să ai încredere în mine. Nu te învinovăţesc că ai căutat prin lucrurile unui străin, date fiind condiţiile în care trăim cu toţii. Dar dă-mi măcar voie să mă apăr!

Tom se uită şi el la jurnal. Cuvintele par să i se târască încet pe sub ochi.

Urmează Don. Expresia de furie i se transformă treptat în nedumerire.

Apoi, de parcă Malorie ar deveni conştientă de ceva mult mai important decât ar putea rezolva un simplu vot, îşi aţinteşte un deget spre Gary şi spune:

— Nu mai poţi sta aici, cu noi! Trebuie să *pleci*!

— Malorie, fii rezonabilă! intervine Don cam lipsit de convingere. Omul ţi-a oferit o explicaţie.

— Don, sare Felix, ai luat-o dracului razna şi tu?

Având jurnalul în mâini, Don se întoarce spre Gary.

— Gary, începe el, cred că-ţi dai şi tu seama ce rău se prezintă situaţia ta.

— Da, văd. Sigur că văd.

— Nu-i ăsta scrisul tău? Poţi dovedi asta?

Gary scoate un pix din servietă şi-şi scrie numele pe o pagină din jurnal.

Tom îl studiază cu atenţie o secundă.

— Gary, spune Tom, noi, restul, trebuie să stăm niţel de vorbă. Stai aici, dacă vrei. Oricum o să ne-auzi din camera cealaltă.

— Înţeleg! îl linişteşte Gary. Tu eşti căpitanul acestei corăbii. Orice ai spune.

Malorie vrea să-l lovească.

— În regulă, rosteşte Tom pe un ton calm, întorcându-se către ceilalţi, ce să facem?

— Trebuie să plece! e de părere Cheryl, fără să ezite.

Apoi, Tom porneşte votul.

— Jules?

— Tom, nu mai poate rămâne aici.

— Felix?

— Vreau să spun nu. Vreau să spun că nu putem vota să dăm pe cineva afară. Dar, pur şi simplu, nu văd niciun motiv ca el să aibă acel jurnal.

— Tom, intervine Don, de data asta nu votăm să trimitem afară pe cineva care vrea de bunăvoie să iasă. Votăm să *forţăm* pe cineva să plece. Vrei să ai aşa ceva pe conştiinţă?

Tom se întoarce către Olympia.

— Olympia?

— Tom! insistă Don.

— Don, ai votat!

— Tom, nu putem da pe cineva cu forţa afară!

Jurnalul stă aşezat pe masă. E deschis. Cuvintele se prezintă în toată splendoarea în faţa lor.

— Îmi pare rău, Don! spune Tom.

Don se întoarce către Olympia, nădăjduind.

Dar ea nu răspunde. Nici nu-i nevoie. A vorbit casa în locul ei.

Gary se ridică. Îşi ia jurnalul şi-l vâră la loc în servietă. Rămâne în picioare în spatele scaunului şi ridică bărbia. Inspiră adânc. Apoi încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Tom, începe Gary, crezi că mi-aţi putea da una dintre căştile voastre? Ca de la vecin la vecin?

— Desigur! spune Tom aproape în şoaptă.

Apoi Tom iese din încăpere. Se întoarce cu o cască şi cu ceva de mâncare. Îi întinde totul lui Gary.

— Așa funcționează, deci? comentează Gary, ajustând cureluşa căştii.

— E *îngrozitor*! se văicăreşte Olympia.

Tom îl ajută pe Don să-şi potrivească pe cap casca. Apoi îl conduce spre uşa de la intrare. Toţi ceilalţi din casă se strâng în urma lor.

— Cred că toate casele din acest cvartal sunt pustii, începe Tom. Din ce-am descoperit eu şi Jules. O poţi alege pe care vrei.

— Da, e de acord Gary, zâmbind neliniştit pe sub bentiţă. Presupun că e un lucru încurajator.

Malorie, arzând de furie pe dinăuntru, îl priveşte cu atenţie pe Gary.

Când închide ochii, când toţi închid ochii, aude uşa deschizându-se şi închizându-se. Şi, între aceste două momente, își închipuie că-i aude paşii pe peluza din faţa casei. Când deschide ochii, Don nu se mai află alături de ei, în hol. Malorie crede că l-a însoţit pe Gary, afară. Apoi, aude mişcare în bucătărie.

— Don?

El mormăie ceva. Ea ştie că e el.

Don mai murmură ceva, apoi deschide și trântește ușa de la pivniță.

O altă înjurătură. La adresa lui Malorie.

În timp ce restul lumii se împrăștie în tăcere, ea înțelege gravitatea faptei lor.

I se pare că Gary se află peste tot pe-afară.

A fost exilat. Ostracizat.

Alungat.

Ce-o fi mai rău? se întreabă ea. *Să îl avem aici, cu noi, unde am putea sta cu ochii pe el, sau să-l ştim pe-afară, unde nu-l putem vedea?*

Treizeci și opt

Cel care te urmărește o fi Gary?

Sunetele scoase de cineva din spatele lor, în depărtare, însă în raza auzului lor, continuă.

Încearcă să vă sperie. V-ar putea ajunge în orice moment.

Gary.

S-a întâmplat acum patru ani!

Ar fi putut el aştepta patru ani ca să se răzbune?

— Mami! şopteşte Băiatul.

— Ce e?

Se teme de ce i-ar putea spune el.

— Zgomotul... se apropie!

Pe unde o fi umblat Gary în ultimii patru ani? I-a ținut sub observație. A aşteptat prin preajma casei. I-a urmărit crescând pe copii. A urmărit cum lumea devine din ce în ce mai rece şi mai întunecată, până s-a lăsat ceața, despre care ai crezut, prosteşte, că te-ar putea ascunde. El a văzut prin ea. Prin ceață. A văzut tot ce-ați făcut voi. Te-a VĂZUT, Malorie! A văzut tot ce-ai făcut.

— *La dracu'!* urlă ea. *E imposibil.* Apoi, întorcând capul, cu muşchii împotrivindu-i-se, urlă iar: *Lasă-ne în pace!*

Vâslitul nu mai e ce-a fost. Nu mai e ce era când a început, de dimineață. Pe-atunci avea doi umeri sănătoşi. O inimă plină de energie. Patru ani care să-i dea avânt.

După tot ce-a îndurat, ea refuză să creadă că e posibil ca Gary să fie pe urmele lor. Ar fi o întorsătură de situație prea crudă. Un om care să o aștepte toți acești ani. Nu o creatură, ci un *om*.

CREATURA DE CARE SE TEME OMUL
ESTE CHIAR EL ÎNSUȘI

Fraza, fraza lui Gary, alcătuită din doar zece cuvinte, a tot urmărit-o din noaptea aceea în care a citit-o în pivniță. Și nu-i adevărată? Când a auzit un băț rupându-se cu ajutorul boxelor pe care le-a adus cu Victor, când a auzit pași pe peluza din fața casei, de ce s-a temut ea cel mai tare? De-un animal? De-o creatură.

Sau de un om?

De Gary. Întotdeauna, de Gary.

Ar fi putut intra peste ea în orice clipă. Ar fi putut sparge un geam. Ar fi putut să o atace ori de câte ori mergea să ia apă din fântână. De ce s-aștepte? Urmărind-o tot timpul, pândind-o întruna, dar nefiind încă gata să o atace.

E nebun. Cum erau nebunii odată.

CREATURA DE CARE SE TEME OMUL
ESTE CHIAR EL ÎNSUȘI

— E un bărbat, Băiete?

— Nu-mi dau seama, mami!

— E cineva care vâslește?

— Da. Însă cu mâinile, nu cu vâslele.

— Se grăbesc? Sau așteaptă? Spune-mi mai multe! Spune-mi tot ce auzi!

Cine vă urmărește?

Gary?

Cine vă urmărește?

Gary?

Cine vă urmărește?

Gary Gary Gary

— Nu cred că se află într-o barcă, rostește brusc Băiatul. Pare mândru că a izbutit în sfârșit să găsească ceva distinct.

— Ce vrei să zici? Că *înoată*?

— Nu, mami. Nu înoată. Merg.

Mult în urmă, ea aude ceva ce n-a mai auzit niciodată. Se-aseamănă cu un fulger. Un nou tip de fulger. Sau ca și cum păsările, toate odată, din toți copacii, nu mai cântă, nu mai gânguresc, ci țipă.

Reverberează, o singură dată, cu putere, peste râu, iar Malorie e străbătută de-un fior mai rece chiar și decât cele pe care le simte din cauza frigului de octombrie.

Vâslește.

Treizeci și nouă

Don e în pivniță. Don stă mereu în pivniță. A început să și doarmă acolo. Oare a început să sape vreun tunel, acolo unde se zărește pământul? Să fi săpat vreun tunel mai profund, mai jos, mai adânc în pământ? Cât mai departe de toți ceilalți? Sau scrie și el? În vreun carnet precum cel pe care l-a găsit Malorie în servieta lui Gary?

Gary.

A plecat de aproape cinci săptămâni. Cum l-a afectat pe Don acest lucru?

Avea el, oare, nevoie de cineva precum Gary? Avea el, oare, nevoie de încă o ureche?

Don s-a închis în sine, la fel cum s-a îngropat în adâncimile casei, iar acum stă în pivniță.

Stă numai și numai în pivniță.

Patruzeci

A sosit ceea ce Malorie va considera mai târziu a fi ultima noapte în casă, deşi va mai petrece încă patru ani în ea. Burtica i se pare acum înspăimântător de mare când o priveşte în oglindă, ca şi cum i s-ar putea desprinde cu totul de corp şi-ar cădea pe jos. Acum vorbeşte cu bebeluşul:

— Zilele astea o să ieşi. Am atâtea lucruri să-ţi spun, dar şi multe altele pe care nu ţi le pot spune!

Părul brunet i-a crescut acum la fel de lung precum şi-l purta în copilărie. Shannon era tare geloasă pe ea din cauza lui.

Arăţi ca o prinţesă. Eu arăt precum sora prinţesei, obişnuia ea să spună.

După ce a trăit cu mâncare la conservă şi apă de la fântână, au început să i se vadă coastele, în ciuda umflăturii burticii. Braţele-i sunt subţiri ca nişte beţe. Are trăsăturile ascuţite şi pronunţate. Ochii, adânciţi în orbite, i se par chiar şi ei deosebit de strălucitori când şi-i priveşte în oglindă.

Toţi cei din casă s-au adunat în sufrageria de la parter. Ceva mai devreme, au terminat şi cu ultimele numere din cartea de telefoane. Nu le-a mai rămas niciunul. Felix spunea că au efectuat vreo cinci mii de apeluri. Au lăsat şaptesprezece mesaje. Şi asta-i tot. Dar Tom se simte optimist.

Acum, în timp ce Malorie îşi priveşte trupul în oglindă, aude unul dintre câinii de jos mârâind.

Pare a fi Victor. Iese pe hol şi ascultă cu atenţie.

— Victor, ce s-a întâmplat? îl aude spunând pe Jules.

— Nu-i place, răspunde Cheryl.

— Ce nu-i place?

— Nu-i place uşa de la pivniţă.

Pivniţa. Nu-i niciun secret că Don nu mai vrea să aibă de-a face cu cei din casă. Când Tom şi-a anunţat planul de a suna la numerele din cartea de telefoane, repartizând fiecăruia câte un grup de litere, Don a refuzat, invocându-şi „lipsa de credinţă" în privinţa acestui proces. În cele şapte săptămâni care-au trecut de la expulzarea lui Gary din casă, Don nu li s-a mai alăturat la mese. Abia de mai vorbeşte cu câte cineva.

Malorie aude cum un scaun de bucătărie alunecă pe podea.

— Victor, eşti bine? întreabă Jules.

Malorie aude uşa de la pivniţă deschizându-se, apoi pe Jules strigând:

— Don? Eşti acolo, jos?

— Don? strigă şi Cheryl.

Un răspuns înăbuşit. Uşa se închide la loc.

Curioasă şi tulburată, Malorie îşi trage cămaşa peste burtică şi porneşte pe scări în jos.

Când intră în bucătărie, îl zăreşte pe Jules în genunchi, încercând să-l liniştească pe Victor, care chelălăie şi nu-şi găseşte locul. Malorie aruncă o privire în sufragerie. Acolo îl vede pe Tom, care priveşte către ferestrele acoperite cu pături.

Ascultă păsările, presupune ea. *L-a speriat Victor.*

De parcă ar simţi că e privit, Tom se întoarce spre Malorie. Victor chelălăie în spatele ei.

— Jules, ce crezi că are Victor? întreabă Tom, venind şi el în bucătărie. Ce l-o fi speriat?

— N-am idee. L-a întărâtat ceva, asta-i clar. Mai devreme, râcâia cu ghearele la ușa pivniței. Don e acolo, jos. Dar e ca și cum am fi nevoiți să-i scoatem vorbele cu cleștele. Și nici vorbă să-l mai convingem să urce aici.

— În regulă! spune Tom. Hai atunci să coborâm noi la el!

Când Jules ridică privirea spre Tom, Malorie îi citește teama din privire.

Ce le-o fi făcut Gary?

A făcut loc lipsei de încredere, cugetă Malorie. *Jules nu vrea nici în ruptul capului o confruntare cu Don.*

— Haide! îl îndeamnă Tom. E timpul să discutăm cu el.

Jules se ridică în picioare și strânge cu mâna clanța ușii de la pivniță. Victor începe iar să mârâie.

— Băiete, tu rămâi aici! zice Jules.

— Nu! se împotrivește Tom. Hai să-l luăm cu noi!

Jules ezită, apoi deschide ușa pivniței.

— Don? strigă Tom.

Niciun răspuns.

Tom intră primul. În urma lui vin Jules și Victor. Malorie îi urmează și ea.

În pofida luminii aprinse, aici jos li se pare întuneric. La început, Malorie crede că sunt singuri. Se așteaptă să-l vadă pe Don așezat pe taburet. Citind. Gândind. Scriind. Aproape că e gata să spună că nu e nimeni aici, apoi scoate un țipăt ascuțit.

Don stă aproape de pânza subțire, rezemat de mașina de spălat ascunsă în penumbră.

— Ce e-n neregulă cu câinele? întreabă el pe un ton scăzut.

Tom își alege cu grijă cuvintele când îi răspunde:

— Nu știm, Don. Se poartă de parcă nu i-ar plăcea ceva de aici, de jos. E totul bine?

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai stat aici, jos, mai mult decât noi toți, ceilalți, în ultima vreme, răspunde Tom. Nu vreau decât să știu dacă e sau nu totul bine.

Când Don face un pas înainte, pășind în lumină, Malorie icnește neauzit. Don nu arată prea bine. Este palid. Slab. Părul murdar parcă i s-a rărit. Trăsăturile i s-au ascuțit, seamănă cu o pasăre de pradă. Pungile negre de sub ochi îți dau impresia că el însuși ar fi absorbit de întunericul la care s-a tot holbat în ultimele săptămâni.

— Am sunat la toate numerele din cartea de telefon, continuă Tom, încercând, i se pare lui Malorie, să mai aducă ceva lumină în pivnița asta întunecată și umedă.

— Și ați avut noroc?

— Încă nu. Dar cine știe?!

— Da. Cine știe?!

Apoi, se-așterne liniștea. Malorie înțelege că scindarea dintre ei, care a tot crescut în ultimul timp, a devenit acum deplină. Îl verifică pe Don. Au trecut în *vizită* pe la Don, ca să vadă ce mai face. De parcă acum ar locui în cu totul altă parte. O reconciliere i se pare de-a dreptul imposibilă.

— Nu vrei să urci? îl întreabă Tom cu blândețe.

Malorie simte o amețeală ușoară. Își duce o mână la burtică. Bebelușul. N-ar fi trebuit să coboare în pivniță. Dar e și ea la fel de îngrijorată ca toți ceilalți în privința lui Don.

— Pentru ce? răspunde Don într-un final.

— Nu știu pentru ce, spune Tom. Ți-ar prinde bine să te afli și tu printre ceilalți, măcar o noapte.

Don încuviințează încet. Se linge apoi pe buze. Își plimbă o dată privirea prin pivniță. Se uită la rafturi, la cutii și la taburetul pe care a stat și Malorie, în urmă cu șapte săptămâni, când a citit jurnalul din servieta lui Gary.

— În regulă! şopteşte Don. Bine!

Tom îşi lasă o mână pe umărul lui Don. Acesta începe să plângă. Îşi duce o mână la ochi, pentru a şi-i ascunde.

— Îmi pare rău, omule! rosteşte el. Sunt aşa de confuz, Tom!

— Toţi suntem, îl linişteşte Tom. Hai sus! Tuturor le-ar plăcea să te vadă.

În bucătărie, Tom scoate dopul sticlei cu rom din dulap. Îşi toarnă o porţie pentru el şi încă una pentru Don. Ciocnesc apoi paharele, aproape neauzit, după care sorb din ele.

O clipă, e ca şi cum nu s-a schimbat nimic şi nici nu se va schimba vreodată. Prietenii din casă sunt din nou împreună. Malorie nici nu-şi mai aduce amine de când nu l-a mai văzut pe Don aşa, fără Gary aplecat peste el, ca un drac pe umărul lui, şoptindu-i tot felul de filosofări şi infectându-i mintea cu aceleaşi cuvinte pe care le-a găsit ea în jurnal.

Victor se freacă iar de piciorul lui Malorie, în drumul ei spre bucătărie. În timp ce-l priveşte, femeia simte un al doilea val de ameţeală.

Trebuie să mă întind în pat, se gândeşte.

— Atunci ar trebui să te întinzi! spune Tom.

Malorie nu şi-a dat seama că a vorbit cu voce tare.

Dar ea nu *vrea* să se întindă. Vrea să rămână cu Tom, şi cu Don, şi cu ceilalţi şi crede, o secundă, că şi casa ar putea fi iar ce a fost odată. Un loc în care să vină străinii ca să se întâlnească, să-şi pună laolaltă avuţia, să devină mai puternici împreună, să înfrunte imposibilul, pentru a schimba lumea de afară.

Apoi, e prea mult pentru ea. Pe Malorie o loveşte un al treilea val de ameţeală, acolo, în picioare. O face să se clatine. Jules se iveşte, brusc, lângă ea. O ajută să urce treptele. În timp ce intră în dormitor şi se întinde, observă că şi ceilalţi s-au adunat în camera ei. Sunt toţi acolo. Chiar şi Don. O privesc cu atenţie,

îngrijorați din cauza ei. Se *holbează* la ea. O întreabă dacă e bine. Dacă are nevoie de ceva? De apă? De o cârpă udă? Ea le spune că nu, sau crede că a spus nu, însă plutește departe. În timp ce adoarme, mai aude un sunet, venind prin gura de aerisire, un sunet scos de același Victor, care mârâie, singur, în bucătărie.

Ultimul lucru pe care-l vede, înainte de-a închide ochii, sunt cei din casă, strânși în grup. O scrutează cu atenție. Se uită la burtica ei.

Și-au dat seama că a sosit momentul.

Victor mârâie iar. Don aruncă o privire în direcția scărilor.

Jules iese din dormitor.

— Îți mulțumesc, Tom! mai spune Malorie. Pentru claxoanele de bicicletă.

Își închipuie că aude cutia cu păsări, izbindu-se ușor de casă. Dar nu e decât vântul la fereastră.

Apoi, o fură somnul. Și visează la păsări.

Patruzeci și unu

Păsările din copaci nu-și găsesc liniștea. Pare că o mie de ramuri se scutură în același timp. Ca și cum sunt străbătute de un vânt extrem de primejdios. Dar Malorie nu-l simte deloc aici jos, pe râu. Nu. Aici nu bate vântul.

Însă ceva tulbură păsările.

Durerea din umăr a ajuns la un nivel la care Malorie n-a crezut că va ajunge vreodată. Se blestemă în sinea ei pentru că n-a avut mai multă grijă de trupul ei în ultimii patru ani. A petrecut, în schimb, o groază de timp antrenându-i pe copii. Până când abilitățile lor au depășit chiar și exercițiile pe care le inventase chiar ea.

Mami, a căzut o frunză în fântână!

Mami, burnițează mai jos pe stradă și vine și spre noi!

Mami, o pasăre tocmai s-a așezat pe o ramură din fața ferestrei noastre!

Oare copiii vor auzi vocea înregistrată înaintea ei? Ar trebui. Și când se va întâmpla acest lucru, va sosi vremea ca ea să deschidă ochii. Ca să vadă unde anume se desparte râul în cele patru brațe. Va trebui să-l aleagă pe cel de-al doilea din dreapta. Așa i s-a spus să facă.

Și, în curând, va trebui s-o facă.

Păsările continuă să gângurească în copaci. Pe maluri e agitație mare. Om, animal, *monstru*. Habar nu are ce poate fi.

Teama care a pus stăpânire pe Malorie și-a găsit culcuș în sufletul ei.

Iar păsările de pe ramurile de deasupra lor gânguresc mai departe neliniștite.

Se gândește la casă. La ultima noapte pe care a petrecut-o alături de ceilalți, adunați împreună. Vântul se lovea cu putere de geamuri. Se apropia o furtună. Una puternică. Păsările din copaci știu asta. Sau poate că știu cu totul altceva.

— Nu pot asculta! rostește Fata dintr-odată. Sunt păsările, mami. Sunt prea zgomotoase!

Malorie nu mai vâslește. Se gândește la Victor.

— Vouă cum vi se pare că sună? îi întreabă pe cei doi copii.

— Speriate! răspunde Fata.

— Nebune! răspunde Băiatul.

Cu cât ascultă mai cu atenție copacii, cu atât lui Malorie i se pare mai mult că zgomotele se înrăutățesc.

Câte or fi acolo, sus? Par a fi un infinit.

Oare copiii vor auzi înregistrarea cu tot acest vacarm deasupra lor?

Victor a luat-o razna. Animalele o pot lua razna.

Păsările nu i se par în regulă.

Încet, orbește, Malorie aruncă o privire în urmă, peste umăr, spre ceea ce crede ea că îi urmărește.

Ai ochii închiși, își spune-n gând. *Așa cum îi aveai închiși și ori de câte ori scoteai apă din fântână. De fiecare dată când ai șofat ca să faci rost de boxe. Aveai ochii închiși atunci când Victor i-a avut deschiși. De ce-ți faci griji? Nu ai mai fost extrem de aproape și înainte? N-ai fost atât de aproape de una, încât ți-ai închipuit că poți s-o și miroși?*

Ba da.

Completează tu detaliile, se îndeamnă în gând. *Ai tu o idee despre cum arată și tot adaugi detalii unui trup despre a cărui formă habar nu ai, de fapt. Unui chip care ar putea foarte bine să n-aibă chip deloc.*

Creaturile din mintea ei umblă fără țintă, pe tărâmuri fără granițe. Așteaptă în fața ferestrelor unor foste case și se chiorăsc curioase la sticlă. Studiază. Examinează. Observă. Fac singurul lucru care nu-i este permis și lui Malorie.

Privesc.

Își dau, oare, ele seama că florile din grădină sunt frumoase? Înțeleg ele direcția în care curge râul? Oare înțeleg sau nu?

— Mami! rostește Băiatul.

— *Ce?*

— Zgomotul acela, mami! E ca și cum cineva ar vorbi.

Malorie se gândește la bărbatul din barcă. Se gândește la Gary. Chiar și acum, la o asemenea depărtare de casă, ea se gândește la Gary.

Încearcă să-l întrebe pe Băiat ce vrea să spună, însă glasurile păsărilor cresc într-un mod grotesc, transformându-se aproape într-o simfonie de țipete.

E ca și cum s-au strâns prea multe într-un singur copac.

Ca și cum cerul cu totul ar fi alcătuit doar din ele.

Par nebune. Par nebune. Of, Doamne, par nebune!

Malorie își răsucește capul iar peste umăr, deși nu poate vedea nimic. Băiatul aude o voce. Păsările au luat-o razna. Cine îi urmărește?

Dar nu i se mai pare că-i urmărește cineva. I se pare că i-a prins cineva din urmă.

— E o voce! țipă Băiatul, ca într-un vis, iar glasul lui răzbate prin zgomotul de deasupra lor.

Malorie e sigură de un lucru. Păsările au văzut ceva sub ele. Cântecul lor comun creşte şi tot creşte în intensitate, până la un anumit punct, apoi descreşte, se răsuceşte, până când granițele lui cedează cu totul. Malorie îl percepe ca şi cum ea însăşi ar fi pătruns în *interiorul* lui. Ca şi cum ar fi rămas blocată într-un coteț, alături de o mie de găini demente. Ca şi cum o enormă colivie a fost coborâtă peste ele. O cutie de carton. Pentru păsări. Blocând soarele pentru totdeauna.

Ce-o fi? Ce-o fi? Ce-o fi?

Infinitul.

De unde a venit? De unde a venit? De unde a venit?

Infinitul.

Păsările țipă. Iar zgomotul mare pe care-l fac acum nu mai e cântec.

Fata scoate un strigăt ascuțit.

— Mami, m-a lovit ceva! A căzut de sus!

Şi Malorie a simțit. Crede că-i ploaie.

Deşi e imposibil, zgomotul iscat de păsări devine şi mai puternic. Păsările scot nişte țipete asurzitoare. Malorie se vede nevoită să-şi astupe urechile. Strigă la copii să procedeze la fel ca ea.

Ceva aterizează brusc şi cu putere pe umărul ei, făcând-o să scâncească şi să tresară de durere.

Înnebunită, strângând cu mâna bentița de pe ochi, începe să caute prin barcă, pentru a găsi ce-a lovit-o.

Fata țipă din nou:

— Mami!

Dar Malorie a găsit-o. Ține acum, între arătător şi degetul mare, nu o picătură de ploaie, ci trupul frânt al unei păsări micuțe. Îi pipăie aripa delicată.

Malorie ştie ce s-a întâmplat.

Pe cerul de deasupra, spre care lui Malorie îi este interzis să privească, păsările se războiesc între ele. Păsările se omoară una pe alta.

— *Acoperiți-vă capetele! Țineți strâns de bentițe!*

Apoi, precum un val, îi lovesc. Peste ei cade o grindină de trupuri învelite în pene. Râul erupe sub greutatea miilor de păsări ce se cufundă în apă. Lovesc barca. Se prăbușesc. O lovesc pe Malorie. Îi lovesc capul, brațul. O dată. Și încă o dată.

În timp ce sângele de pasăre i se scurge în jos pe obraji, îi poate simți și gustul.

Și tu poți simți mirosul. Moartea. Cum se moare. Putreziciunea. Se prăbușește cerul, moare cerul, a murit cerul.

Malorie strigă la copii, însă Băiatul deja vorbește cu ea, încearcă să-i spună ceva:

— Riverbridge, spune el. Shillingham... numărul 273... numele meu este...

— *Ce?*

Ghemuită, Malorie se apleacă în față. Își apasă cu putere urechea de buzele Băiatului.

— Riverbridge, repetă el. Shillingham, numărul 273. Mă numesc Tom.

Malorie se ridică, rănită, apăsându-și bentița pe ochi.

Mă numesc Tom.

Păsările îi lovesc trupul. Se lovesc cu zgomote înfundate de barcă.

Dar Malorie nu se gândește la ele.

Se gândește la Tom.

Alo! Vă sun din Riverbridge. Shillingham, numărul 273. Mă numesc Tom. Sunt sigur că înțelegeți ușurarea pe care-o simt acum că am dat de robotul vostru telefonic. Înseamnă că încă mai aveți curent electric. Și noi avem...

Malorie începe să clatine din cap.

nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu

— NU!

Băiatul îl aude primul. Glasul lui Tom. Înregistrat și redat ca să se repete. Acționat de mișcare. Pentru ea. Pentru Malorie. Dacă se va hotărî vreodată să pornească pe râu. Oricând va sosi acea zi. Tom, dragul de Tom, care a tot vorbit ani în șir aici! Încercând să stabilească un contact. Încercând să dea de cineva. Încercând să construiască o punte între viața lor din casă și una mai bună, altundeva.

I-au folosit glasul pentru că știau că-l vei recunoaște. Asta e, Malorie!

Acesta e momentul când trebuie să deschizi ochii.

Cât de verde e iarba? Cât de colorate sunt frunzele? Cât de roșu e sângele păsărilor care se împrăștie în râul de sub ea?

— Mami! strigă Băiatul.

Mami trebuie să deschidă ochii, vrea ea să spună. *Mami trebuie să privească.*

Dar au înnebunit păsările.

— Mami! rostește iar Băiatul.

Ea răspunde. Cu greu își recunoaște propriul glas.

— Ce e, Băiete?

— Mai e ceva cu noi, aici, mami. E ceva *chiar* aici!

Barca se oprește.

A oprit-o ceva.

Îl poate auzi cum se mișcă în apă, lângă ei.

Nu e un animal, trage concluzia Malorie. *Nu e Gary. E chestia de care te-ai tot ascuns de patru ani și jumătate încoace. E chestia care nu te lasă să privești afară.*

Malorie se pregătește.

În apă e ceva, în partea stângă. La doar câțiva centimetri de mâna ei.

Păsările de deasupra se-aud din ce în ce mai slab. De parcă s-ar ridica tot mai sus şi mai sus, năpustindu-se într-o înălţare nebunească, spre marginile cerului.

Malorie poate *simţi* prezenţa a ceva lângă ea.

Păsările aproape că nu se mai aud. Se îndepărtează. Se estompează. Se înalţă. Dispar.

Glasul lui Tom continuă să se audă. Râul continuă să curgă în jurul bărcii.

Malorie ţipă când simte că bentiţa îi este smulsă de pe faţă.

Nu se clinteşte.

Bentiţa se opreşte la doar doi centimetri depărtare de ochii ei închişi.

O poate auzi? Răsuflând? Asta aude? *Asta?*

Tom, se gândeşte ea, *Tom îmi lasă un mesaj!*

Glasul lui se aude pe râu. Pare atât de optimist! De viu!

Tom. Va trebui să deschid ochii. Vorbeşte cu mine! Te rog! Spune-mi ce să fac. Tom, va trebui să deschid ochii!

Glasul lui se aude deasupra. Se-aseamănă cu soarele, singura ei lumină în tot acest întuneric.

Bentiţa îi este trasă la doi centimetri depărtare de faţă. Nodul acesteia îi apasă ceafa.

Tom, va trebui să deschid ochii.

Aşa că...

Patruzeci și doi

... îi deschide.

Malorie se ridică în pat și-și cuprinde burtica de gravidă cu mâinile, înainte să își dea seama că începuse deja să urle de ceva vreme. Patul e ud leoarcă.

În cameră se năpustesc doi bărbați. Totul pare un vis

(Chiar nasc un copil? Un copil? Am fost gravidă în tot acest timp?)

și e atât de înfricoșător,

(Unde-i Shannon? Unde-i mama?)

încât, la început, nici măcar nu-i recunoaște pe Felix și pe Jules.

— Sfinte *Sisoe*! exclamă Felix. Olympia e deja acolo. Olympia a început în urmă cu vreo două ore.

Deja? se-ntreabă Malorie în gând. *Unde?*

Bărbații au grijă cu ea și o ajută să-și treacă picioarele peste marginea patului.

— Ești pregătită s-o faci? întreabă Jules, extrem de neliniștit.

Malorie doar se uită la el, cu o sprânceană arcuită și chipul roz și palid în același timp.

— Dormeam, explică ea. Eram doar... unde, Felix?

— E gata, spune Jules, forțându-se să zâmbească, pentru a o liniști. Arăți splendid, Malorie! Pari pregătită.

Ea începe să întrebe:

— Unde...

Dar Felix îi spune înainte de-a termina ea întrebarea:

— Vom încerca să o facem în mansardă. Tom spune că e cel mai sigur loc din toată casa. În caz că se întâmplă ceva. Dar n-o să se întâmple nimic! Olympia e deja acolo. A început acum vreo două ore. Tom şi Cheryl sunt acolo, cu ea. Nu-ţi face griji, Malorie! Vom face tot ce ne stă în putinţă.

Malorie nu răspunde. Senzaţia că ceva dinlăuntrul ei se pregăteşte să iasă afară este cea mai îngrozitoare senzaţie pe care-a cunoscut-o vreodată. Bărbaţii au prins-o bine, fiecare de câte-un braţ, şi o conduc afară din cameră, peste prag, apoi pornesc pe hol, către partea din spate a casei. Scările către mansardă sunt deja trase în jos şi-n timp ce ei o ajută să-şi menţină echilibrul, Malorie zăreşte păturile care acoperă fereastra din capătul holului. Se întreabă în ce moment al zilei se află. Dacă a trecut deja o noapte. Dacă a trecut o săptămână.

Chiar nasc copilul? Acum?

Felix şi Jules o ajută să urce treptele vechi de lemn. O poate auzi pe Olympia, sus. Şi glasul blând al lui Tom, rostind cuvinte precum *respiră, vei fi bine, eşti în regulă.*

— Poate că nu va chiar aşa de diferit, până la urmă, spune ea (bărbaţii, slavă Domnului, o ajută să urce scările scârţâitoare). Poate că nu va fi aşa de diferit de cum mi-am închipuit eu că va fi.

Sus e mult mai mult spaţiu decât şi-a imaginat ea. O singură lumânare iluminează încăperea. Olympia stă întinsă pe un prosop, direct pe jos. Cheryl e lângă ea. Genunchii Olympiei sunt ridicaţi şi un cearşaf de pat subţire o acoperă de la brâu în jos. Jules o ajută să se aşeze pe un alt prosop, cu faţa spre Olympia. Tom se apropie de Malorie.

— O, Malorie! spune Olympia.

I s-a tăiat răsuflarea și doar o parte din ea vorbește, în timp ce cealaltă se îndoaie și se contorsionează.

— Mă bucur atât de mult că ești și tu aici!

Malorie, uluită, nu poate scăpa de senzația că încă ar mai dormi, în timp ce privește peste genunchii acoperiți și o vede pe Olympia pregătită, la fel ca ea, ca o imagine în oglindă.

— Olympia, tu de cât timp ești aici?

— Habar n-am. Dintotdeauna, mi se pare!

Felix discută pe un ton coborât cu Olympia, întrebând-o ce dorește. Apoi, pornește în jos pe scări, ca să-i aducă. Tom îi reamintește lui Cheryl să păstreze lucrurile curate. Totul va fi bine, spune el, atât timp cât e curat totul. Folosesc cearșafuri și prosoape curate. Dezinfectant pentru mâini, adus de acasă de la Tom. Două găleți cu apă din fântână.

Tom pare calm, însă Malorie știe că, de fapt, nu e.

— Malorie? întreabă Tom.

— Da?

— Ce-ți trebuie?

— Ce-ai zice de niște apă? Și puțină muzică, Tom!

— Muzică?

— Da. Ceva plăcut și ușor, știi tu, ceva care să poată... ceva care să poată acoperi sunetele scoase de trupul meu întins pe podeaua de lemn a unei mansarde... muzică de flaut. Cea de pe casetă.

— Bun! spune Tom. Mă duc s-o aduc!

Pleacă, trecând pe lângă ea în drum spre treptele care pornesc în jos chiar din spatele ei. Ea își îndreaptă iar atenția către Olympia. Încă nu reușește să se smulgă din pâcla indusă de somn. Zărește un mic cuțit pentru friptură pe un prosop de lângă ea, la mai puțin de un pas distanță. Cheryl doar ce l-a înmuiat în apă.

— Isuse! răcnește dintr-odată Olympia, iar Felix îngenunchează lângă ea și o ia de mână.

Malorie îi privește cu atenție.

Acești oameni, cugetă ea, *genul acesta de persoane care ar răspunde unui anunț precum acela din ziar. Acești oameni sunt niște supraviețuitori.*

Se simte cuprinsă de un neașteptat val de liniște. Știe că nu va dura mult. Cei din casă roiesc unul după altul prin mintea ei, unul câte unul, un chip după altul. Pentru fiecare simte ceva asemănător cu iubirea.

Dumnezeule, rostește în gând, *ce curajoși am fost cu toții!*

— *Doamne!* țipă brusc Olympia.

Cheryl vine imediat lângă ea.

Odată, pe când Tom răscolea pe aici, sus, în căutare de bandă izolatoare, Malorie a privit totul de la baza scării rabatabile. Dar nu a urcat niciodată aici. Acum, răsuflând anevoios, privește spre draperia ce astupă singura fereastră de-aici și simte un fior rece. Chiar și mansarda a fost protejată. O încăpere rareori folosită, și tot a avut nevoie de-o pătură. Își plimbă privirea de-a lungul tocului de lemn al ferestrei, apoi de-a lungul pereților acoperiți cu lambriu, spre tavanul ascuțit și spre cutiile lăsate în urmă de George. Apoi, dă de un teanc de pături, așezate una peste alta, într-o grămadă înaltă. O altă cutie cu bucăți de plastic. Cărți vechi. Haine vechi.

Lângă hainele acelea vechi stă cineva.

E Don.

Malorie simte o contracție.

Tom se întoarce cu un pahar cu apă și cu micul aparat la care puneau casete.

— Uite, Malorie! spune el. L-am găsit!

Din micile boxe ale aparatului răsună un cântec de viori amestecat cu pârâituri. Malorie îl consideră perfect.

— Mulțumesc! spune ea.

Tom are un chip foarte obosit. Are ochii umflați și doar pe jumătate deschiși. De parcă a dormit doar o oră, sau poate chiar mai puțin.

Malorie simte o crampă atât de puternică, încât, la început, nici nu crede că poate fi reală. E ca și cum talia i-ar fi strânsă de o capcană pentru urși.

Din spatele ei răzbat glasuri. Venind în sus, pe scările care duc la mansardă. E Cheryl. Și Jules. Abia dacă mai bagă de seamă cine e și cine nu e aici, sus.

— O, *Doamne!* strigă Olympia din toți rărunchii.

Tom e lângă ea. Felix a venit iar lângă Malorie.

— O să reușești! o încurajează Malorie pe Olympia.

În timp ce rostește aceste cuvinte, de afară se aude bubuitul unui tunet. Ploaia izbește cu putere în acoperiș. Cumva, ploaia stârnește exact zgomotul pe care și-l dorea Malorie. Lumea de-afară sună precum se simte ea pe dinăuntru. Furtunoasă. Amenințătoare. Murdară. Cei din casă se ivesc din umbră, apoi dispar. Tom pare neliniștit. Olympia răsuflă cu putere, gâfâind. Scările scârțâie. A mai venit cineva. E Jules, iarăși. Tom îi spune că Olympia e într-un stadiu mai avansat decât Malorie. Tunetul bubuie iar afară. Când lovește și fulgerul, îl vede pe Don ușurat, părând totuși bosumflat și cu ochii adânciți în orbite și înconjurați de cercuri negre.

Malorie simte în jurul taliei o presiune de nesuportat. I se pare că trupul ei acționează acum de unul singur, refuzând să-i ofere minții sale senzația de pace mult dorită. Țipă cu putere, făcând-o pe Cheryl s-o lase pe Olympia și să dea fuga la ea. Malorie nici măcar nu știa că Cheryl rămăsese în continuare alături de ele.

— E *îngrozitor*! șuieră Olympia.

Malorie se gândește la femeile care împart aceleași procese ciclice, femei cu trupurile pe aceeași lungime de undă. Căci, în

ciuda nesfârşitelor lor discuţii despre cine va naşte prima, nici ea, nici Olympia nu s-au gândit, nici măcar în glumă, că vor intra în travaliu în acelaşi timp.

O, ce mult şi-a dorit Malorie o naştere tradiţională!

Alte tunete.

S-a mai întunecat niţel aici, sus. Tom mai aduce o lumânare, o aprinde şi o lasă pe podea, în stânga lui Malorie. În lumina licăritoare, îi zăreşte pe Felix şi pe Cheryl, însă îi este greu să o vadă şi pe Olympia. Trunchiul şi faţa îi sunt ascunse de umbrele pâlpâitoare.

Cineva coboară scara din spatele ei. O fi Don? Nu vrea să-şi lungească gâtul ca să vadă. Tom păşeşte în lumina lumânării, apoi iese din raza ei vizuală. Urmează Felix, crede ea, după care şi Cheryl. Siluetele se mişcă între ea şi Olympia precum nişte fantome.

Ploaia izbeşte cu şi mai multă furie în acoperiş.

De la etajul inferior se aud mişcări puternice, zgomotoase. Malorie nu e sigură, dar crede că ţipă cineva. E ea prea obosită sau amestecă zgomotele? Cine se ceartă?

Chiar sună ca şi cum cineva s-ar certa dedesubt.

Dar acum nu-i stă mintea la asta. Şi nici nu vrea.

— Malorie?

Malorie ţipă de spaimă când lângă ea se iveşte, brusc, chipul lui Cheryl.

— Strânge-mă de mână! Rupe-o, dacă e nevoie!

Malorie ar vrea să spună: *Mai faceţi niţică lumină aici! Aduceţi-mi un doctor! Scoateţi voi bebeluşul în locul meu!*

În loc de toate astea, doar scoate un geamăt.

Va naşte copilul. Nu mai există niciun *când*.

Iar acum, voi privi în mod diferit lucrurile? Până acum am privit totul prin prisma acestui copil. Aşa am privit casa. Pe cei din casă. Lumea. Aşa am privit ştirile când a început totul şi aşa

le-am văzut și când s-a terminat totul. Am fost îngrozită, paranoică, furioasă și în multe alte feluri. Când trupul meu va reveni la forma pe care o avea când umblam liberă pe străzi, voi începe să privesc din nou lucrurile la fel?

Cum va arăta Tom? Cum vor suna ideile lui?

— Malorie! se-aude Olympia strigând din întuneric. Nu cred că pot s-o fac!

Cheryl îi spune Olympiei că poate, mai are puțin și gata.

— Ce se întâmplă jos? întreabă dintr-odată Malorie.

Don e jos. Îl aude certându-se. Și pe Jules. Da, Don și Jules se ceartă pe holul de sub mansardă. E și Tom cu ei? Și Felix? Nu. Felix se ivește din beznă și o ia de mână.

— Malorie, ești în regulă?

— Nu! Ce se întâmplă jos?

El ezită, apoi răspunde:

— Habar n-am. Dar tu ai treburi mult mai importante pentru care să-ți faci griji, decât niște oameni care-și reproșează lucruri unul altuia.

— E Don? insistă ea.

— Malorie, nu-ți face griji în privința lor!

Plouă mai tare. Ca și cum greutatea fiecărei picături în parte scoate un zgomot distinct.

Malorie ridică nițel capul și vede ochii Olympiei ațintiți asupra sa, din umbră.

Peste ploaie, peste ceartă, peste agitația de dedesubt, Malorie mai distinge încă *ceva*. Mai dulce decât viorile.

Ce-o fi?

— Oh, futu-i! urlă Olympia. Faceți-o să se *oprească*!

Lui Malorie îi e din ce în ce mai greu să respire. E ca și cum copilul îi taie calea de acces către aer. Ca și cum ar încerca să i se cațere în sus, pe gât.

Tom e aici. Lângă ea.

— Îmi pare rău, Malorie!

Ea se întoarce spre el. Chipul pe care îl vede, expresia de pe fața lui, reprezintă ceva de care-și va aduce aminte ani întregi după această dimineață.

— De ce-ți pare rău, Tom? Pentru că s-a întâmplat în felul ăsta?

Privirea lui Tom pare mâhnită. El încuviințează din cap. Știu amândoi că n-are niciun motiv să-i pară rău, dar știu și că nicio femeie din lume n-ar trebui să treacă printr-o naștere în mansarda înghesuită a unei case pe care ea o numește cămin doar pentru că nu o poate părăsi.

— Știi ce cred eu? rostește el cu blândețe, întinzând mâna pentru a o prinde pe-a ei. Cred că vei fi o mamă minunată. Cred că vei crește copilul ăsta atât de bine, că nici nu va mai conta dacă lumea va continua să existe sau nu.

Lui Malorie i se pare că o gheară de oțel ruginită încearcă acum să-i scoată copilul afară. Legată de lanțul unui camion de tractare ce stă ascuns în întuneric.

— Tom! izbutește ea să spună. Ce se întâmplă acolo jos?

— Don e supărat. Asta-i tot.

Ea vrea să discute mai mult despre asta. Ea nu mai e supărată pe Don. Își face griji pentru el. Dintre toți cei din casă, el a fost cel mai afectat de această lume nouă. S-a pierdut cu totul în ea. În privirea lui se zărește ceva mai pustiu decât lipsa de speranță. Malorie vrea să-i spună lui Tom că ea-l iubește pe Don, că toți îl iubesc, pentru că are nevoie de ajutor. Însă durerea îi acaparează toate procesele minții și ale trupului. Și, deocamdată, îi este imposibil să mai rostească ceva. Cearta de dedesubt i se pare acum mai mult o glumă. Ca și cum cineva râde de ea. Ca și cum toată casa îi spune: *Vezi? Reușesc și eu să mă amuz, în pofida durerii cumplite care și-a făcut loc în mansarda mea.*

Malorie cunoaşte foarte bine epuizarea şi foamea. Durerea fizică şi oboseala psihică extremă. Însă n-a ajuns niciodată în stadiul în care se află acum. Nu numai că are dreptul de a nu fi deranjată de gâlceava celor din casă, dar are tot dreptul din lume să le ceară să plece cu toţii din casă şi să aştepte în curte cu ochii închişi, cât timp le va fi necesar ei şi Olympiei să facă ceea ce trebuie trupurile lor să facă.

Tom se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat! o asigură el. Mai ai nevoie de apă?

Malorie scutură din cap în semn de refuz şi-şi abate din nou privirea către umbrele şi cearşaful pe care se chinuie Olympia, anunţând chinul prin care va trece şi ea.

— O facem! spune Olympia dintr-odată, aproape isterică. Se *întâmplă*!

Atâtea zgomote. Glasurile de dedesubt, glasurile din mansardă (răzbind din întuneric, dinspre chipuri care se ivesc din umbre), treptele scării de la mansardă, scârţâind ori de câte ori cei din casă suie sau coboară pe ele, pentru a evalua starea lucrurilor de-aici de sus şi-apoi pe cea (ea ştie foarte bine că există o problemă la etajul inferior, doar că nu-i pasă de ea momentan) de jos. Ploaia continuă să cadă, dar mai e şi altceva. Un alt zgomot. Un instrument, poate. Cea mai înaltă notă care poate fi scoasă de pianul din spaţiul unde iau masa cu toţii.

Brusc şi în mod bizar, Malorie simte un alt val de pace. În pofida miilor de lame care-i străpung plămânii, gâtul şi pieptul, ea înţelege că orice-ar face, orice s-ar întâmpla, bebeluşul ei va ieşi afară. Ce mai contează în ce fel de lume va scoate acest copil? Olympia are dreptate. Se *întâmplă*. Copilul iese, copilul aproape a ieşit. Şi el a fost întotdeauna o mică parte a acestei lumi noi.

El cunoaşte angoasa, spaima, paranoia. El şi-a făcut griji când Tom şi Jules au plecat să caute câini. A fost dureros de uşurat la

întoarcerea lor. L-a înspăimântat schimbarea din interiorul lui Don. Schimbarea din casă. Pe măsură ce se transforma dintr-un loc plin de speranță, într-un loc mai amar, mai plin de neliniște. Inima i-a fost grea când am citit anunțul care m-a adus aici și la fel de grea i-a fost și când am citit jurnalul în pivniță.

La cuvântul „pivniță" Malorie chiar aude glasul lui Don răzbătând de jos.

Don țipă.

Şi totuși, pe lângă glasul lui mai e ceva, mai îngrijorător.

— Olympia, auzi și tu acel zgomot?

— Ce? mormăie Olympia.

Parcă ar avea capse înfipte în gât.

— Zgomotul acela. Sună ca și cum...

— E ploaia, e de părere Olympia.

— Nu, nu ăla. Mai e ceva. Nu știu cum să explic. E ca și cum deja ne-am fi născut copiii.

— Ce?

Lui Malorie *chiar* i se pare c-ar fi un bebeluş. Seamănă cu unul, dincolo de cei din casă care se ceartă la baza scării rabatabile. Poate chiar la parter, în sufragerie, poate chiar...

Poate chiar afară.

Dar ce înseamnă un asemenea lucru? Ce se petrece? De ce plânge cineva pe veranda lor?

Imposibil. Trebuie să fie altceva.

Dar e *viu.*

Se vede explozia unui fulger. Timp de o secundă, mansarda e inundată de lumină, ca într-un coşmar. Pătura care acoperă fereastra îi rămâne lui Malorie fixată în memorie mult timp după stingerea sclipirii fulgerului. Olympia țipă când se întâmplă, iar Malorie, cu ochii închiși, realizează că spaima de pe chipul prietenei sale îi va rămâne pentru totdeauna întipărită în minte.

Însă atenţia îi este iar atrasă de incredibila apăsare din zona taliei. I se pare că Olympia ar putea urla şi pentru ea. De fiecare dată când Malorie simte acel cuţit oribil înjunghiind-o într-o parte, Olympia se vaită şi ea.

Oare urlu şi eu pentru ea?

Caseta din aparat s-a oprit. La fel şi agitaţia de dedesubt.

Chiar şi zgomotul ploii s-a mai estompat.

Cele mai neînsemnate zgomote din mansardă se aud perfect. Malorie se ascultă răsuflând. Paşii celor care le ajută se disting şi ei cu claritate.

Apar siluete. Apoi dispar.

Iată-l pe Tom (e sigură de asta)!

Iată-l pe Felix (îşi închipuie c-ar fi el)!

Iată-l pe Jules, acum lângă Olympia!

Oare lumea se îndepărtează de mine? Ori eu călătoresc de una singură pe aripile acestei dureri?

Aude iar acel zgomot. Care seamănă cu un copil pe treptele din faţa casei. Ceva crud şi viu ce se aude la etajul inferior. Doar că acum este mult mai clar. Doar că acum nu trebuie să răzbată prin ceartă, şi prin muzică, şi prin ploaie.

Da, acum se aude mai bine, mai distinct. În timp ce Tom traversează mansarda, ea poate auzi acel zgomot între doi paşi. Gheata lui Tom face contact cu lemnul, apoi se ridică, lăsând să se audă acele note tinereşti de dedesubt.

Apoi, extrem de clar, Malorie recunoaşte sursa zgomotului.

Sunt păsările! O, Dumnezeule! Sunt păsările!

Cutia de carton care se loveşte de peretele exterior al casei şi gânguritul uşor şi plăcut al păsărilor.

— E ceva pe lângă casă! rosteşte Malorie.

Încet, la început.

Cheryl se află la doar câţiva paşi de ea.

— *E ceva pe lângă casă!* strigă ea.

Jules, aflat lângă umărul Olympiei, ridică privirea.

De jos se aude un trosnet puternic. Felix țipă. Jules se repede pe lângă Malorie. Ghetele lui răsună cu putere, bocănind rapid pe treptele scării rabatabile din spatele ei.

Malorie îl caută înnebunită cu privirea pe Tom prin toată mansarda. Dar nu-l găsește. E jos, nu aici.

— Olympia, rostește Malorie, mai mult ca pentru sine. Am rămas singure aici!

Olympia nu-i răspunde.

Malorie încearcă să nu asculte, dar nu se poate abține. Pare că s-au strâns cu toții în sufragerie. Sunt la parter, asta-i sigur. Toată lumea țipă. Nu cumva Jules a zis chiar acum „n-o face"?

În timp ce agitația crește din ce în ce, la fel se întâmplă și cu durerea de mijloc a lui Malorie.

Malorie, cu spatele la scări, își lungește gâtul. Vrea să știe ce se întâmplă. Vrea să le spună să *înceteze* odată. În mansardă sunt două femei însărcinate care au nevoie de ajutorul vostru. *Încetați, vă rog!*

Aproape delirând, Malorie își lasă bărbia să cadă în piept. Închide ochii. Simte că, dacă și-ar pierde concentrarea, ar putea leșina. Sau mai rău.

Reîncepe și ploaia. Malorie deschide ochii. O vede pe Olympia, cu capul întors spre tavan. Venele de pe gât îi ies în evidență prin piele. Cu încetineală, privirea lui Malorie scrutează toată mansarda. Lângă Olympia sunt niște cutii. Apoi, vine fereastra. Alte cutii. Cărți vechi. Și hainele vechi.

Lumina unui fulger dezvăluie privirii interiorul mansardei. Malorie închide ochii. În întunericul ei propriu, vede imaginea încremenită a pereților mansardei.

Fereastra. Cutiile.

Şi un bărbat, stând exact în locul în care stătuse Don când Malorie a urcat aici sus.

Nu-i posibil, îşi spune ea în gând.

Dar este, totuşi.

Şi, înainte de-a deschide ochii cu totul, ea înţelege cine stă acolo, cine se află în mansardă cu ea.

— Gary! rosteşte Malorie, în timp ce este asaltată de o sută de gânduri deodată. Ai stat ascuns în pivniţă.

Se gândeşte la Victor, mârâind la uşa pivniţei.

Se gândeşte la Don, dormind acolo.

În timp ce Malorie îl priveşte pe Gary în ochi, cearta de dedesubt creşte în intensitate. Jules pare nervos. Don e din cale-afară de furios. I se pare că cei doi s-au luat la bătaie.

Gary iese din umbră. Se apropie de ea.

Când am închis ochii şi Tom a deschis uşa din faţă, deduce ea, ştiind că are dreptate, *Don l-a ajutat să se furişeze într-un ungher al casei.*

— Ce cauţi aici?! ţipă Olympia pe neaşteptate.

Gary nici măcar nu se uită la ea. Doar se apropie de Malorie.

— *Stai departe de mine!* urlă Malorie.

El se lasă pe vine lângă ea.

— Tu! începe el. Atât de vulnerabilă, în starea în care eşti acum. Mi-am închipuit că ar fi trebuit să arăţi mai multă compasiune, în loc s-azvârli pe cineva într-o lume cum e aceasta.

Fulgerul izbucneşte încă o dată.

— *Tom! Jules!*

Bebeluşul încă n-a ieşit. Dar nu mai are mult.

— Nu ţipa! o sfătuieşte Don. Nu sunt furios.

— Lasă-mă în pace, te rog! Lasă-ne în pace!

Gary râde.

— Tot continui să spui asta! Îmi tot ceri să vă las!

Furtuna face ravagii afară. Cei de jos răcnesc din ce în ce mai tare.

— N-ai plecat! rostește Malorie și, cu fiecare cuvânt, simte și cum i se ia câte o mică piatră de pe inimă.

— Ai dreptate, n-am plecat.

Din ochii lui Malorie curg lacrimi.

— Don a avut inimă și mi-a întins o mână, plus prevederea de a anticipa că s-ar putea vota excluderea mea.

Don, reflectă ea, *ce-ai făcut?*

Gary se apropie și mai mult de Malorie.

— Ai ceva împotrivă să-ți spun o poveste, cât timp tu-ți vezi de treabă acolo?

— *Ce?*

— O poveste. Una care să-ți distragă atenția de la durere. Și dă-mi voie să-ți spun că te descurci admirabil. Mult mai bine decât soția mea.

Răsuflarea Olympiei sună cam rău, prea chinuită, de parcă nici n-ar putea supraviețui unor asemenea întâmplări.

— Se întâmplă unul din două lucruri aici, continuă Gary. Ori...

— Te rog! țipă Malorie, plângând. *Te rog*, lasă-mă în pace!

— Ori filosofările mele sunt corecte, ori, și îmi displace profund să folosesc acest cuvânt, sunt *imun*.

I se pare că bebelușul ei a ajuns deja în punctul în care trebuie să iasă. Totuși, i se pare prea mare ca să poată ieși. Malorie gâfâie și închide ochii. Însă durerea e pretutindeni, chiar și în întuneric.

Ei nu știu că el a ajuns aici, sus. O, Dumnezeule, ei nu știu că e-aici!

— Am ținut mult timp sub supraveghere această stradă, spune Gary. I-am privit pe Tom și pe Jules împiedicându-se prin

cartier. N-am fost decât la câţiva centimetri depărtare de Tom, atunci când studia exact cortul în care îmi făcusem adăpost.

— Opreşte-te. OPREŞTE-TE!

Dar ţipetele nu fac decât să-i înteţească durerea. Malorie se concentrează. Împinge. Răsuflă. Dar nu are cum să nu audă.

— Mi se pare absolut fascinant câte eforturi poate depune omul, în timp ce eu priveam, neafectat, toate aceste creaturi trecând în fiecare zi, uneori chiar şi noaptea, chiar şi câte o duzină o dată. Este motivul pentru care m-am stabilit pe această stradă, Malorie. N-ai idee câtă aglomeraţie poate fi pe-acolo, pe-afară.

te rog te rog te rog te rog te rog te rog te rog te rog TE ROG

De la etajul inferior răzbate glasul lui Tom:

— Jules! Am nevoie de tine!

Apoi, o suită de paşi bubuitori care coboară treptele.

— TOM! AJUTOR! GARY E AICI, SUS! TOM!

— E ocupat! îi explică Gary. S-a ivit o mare problemă jos, chiar acum.

Gary se ridică. Se îndreaptă spre uşa mansardei şi o închide fără zgomot.

După care, o încuie.

— E mai bine aşa? întreabă el.

— Ce ai făcut? şuieră Malorie.

Se aud mai multe strigăte de dedesubt. Pare că toată lumea se mişcă în acelaşi timp. O clipă, Malorie crede că ea însăşi a luat-o razna. Oricât de multe precauţii şi-ar fi luat, i se pare că nu mai există niciun loc în care să se ascundă de nebunia acestei lumi noi.

Cineva zbiară pe holul de sub mansarda încuiată. Malorie este de părerea că e Felix.

— Soţia mea n-a fost pregătită, continuă Gary, ivindu-se pe neaşteptate lângă ea. Am privit-o în timp ce vedea una. N-am avertizat-o că venea. Eu...

— *De ce nu ne-ai spus?!* întreabă Malorie, plângând și împingând în același timp.

— Deoarece, explică Gary, la fel ca toți ceilalți, niciunul dintre voi nu m-ar fi crezut. Exceptându-l pe Don.

— Ești *nebun*!

Gary râde, rânjind totodată.

— Ce se întâmplă jos?! țipă Olympia. Malorie! Ce se *întâmplă* jos?!

— *Habar n-am!*

— E Don, le informează Gary. Încearcă să-i convingă pe ceilalți tot ce l-am învățat eu.

— E DON!

Glasul de dedesubt se-aude la fel de clar ca și cum ar fi în mansardă.

— DON LE-A DAT JOS! DON A DAT PĂTURILE JOS!

— Nu ne vor face rău! șoptește Gary.

Firele aspre din barba lui năclăită se ating de urechea lui Malorie.

Însă ea nu-l mai ascultă.

— Malorie? șoptește Olympia.

— DON A DAT PĂTURILE JOS ȘI A DESCHIS UȘA! AU INTRAT ÎN CASĂ! M-AȚI AUZIT? AU INTRAT ÎN CASĂ!

iese bebelușul iese bebelușul iese bebelușul

— Malorie?

— Olympia, rostește ea, înfrântă, golită de orice speranță (chiar e adevărat? măcar atâta spune glasul ei?). Da. Acum sunt în casă.

Furtuna de afară biciuiește zidurile casei.

Haosul de dedesubt pare de necrezut.

— Sună ca și cum ar fi lupi! plânge Olympia. Sună ca și cum ar fi *lupi*!

Don Don Don Don Don Don Don Don Don
a dat păturile jos
le-a lăsat înăuntru
cineva le-a văzut
le-a lăsat înăuntru
cineva a luat-o razna cine-o fi?
Don le-a lăsat înăuntru
Don a dat păturile jos
Don nu crede că ele ne pot face rău
Don crede că totul e doar în mintea noastră
Gary s-a lăsat pe vine lângă el acolo unde luam masa
Gary vorbea cu el din spatele bucății de pânză din pivniță
Don a dat păturile jos
Gary i-a zis că sunt false, Gary i-a zis că sunt inofensive
o fi luat-o razna cine o fi cine a fost?

(*împinge, Malorie, împinge, naști un copil, un copil din pricina căruia să-ți faci griji, închide ochii dacă trebuie, dar împinge împinge*)

acum sunt în casă
și toată lumea dinăuntru
urlă ca lupii.

Păsările, rostește Malorie în gând, isterică, *au fost o idee bună, Tom. Chiar minunată.*

Olympia îi pune întrebări întruna, însă Malorie nu-i poate răspunde. Are mintea prea plină.

— E-adevărat? Chiar a intrat una în casă? N-are cum. Nu le-am dat voie niciodată! Chiar a intrat una în casă? Și e aici, *chiar acum*?

Ceva se izbește de un perete, dedesubt. Un trup, probabil. Câinii latră.

Cineva a aruncat un câine în perete.

— DON A DAT PĂTURILE JOS!

Cine a rămas cu ochii închişi acolo jos? Cine-a avut prezența de spirit? Malorie ar fi avut-o? Ar fi fost Malorie în stare să închidă ochii, în timp ce prietenii ei din casă ar fi luat-o razna cu toţii?

Of, Dumnezeule! gândeşte Malorie. *Vor muri toţi acolo, jos.*

Copilul o omoară.

Gary continuă să-i şoptească în ureche:

— Ce auzi tu acolo jos, la asta mă refer eu, Malorie. Ei cred că trebuie să o ia razna. Dar nu trebuie neapărat. Eu am petrecut anotimpuri întregi pe afară. Uneori, am stat săptămâni de-a rândul şi le-am privit.

— *Imposibil!* îl contrazice Malorie.

Nu ştie dacă acest cuvinte se referă la Gary, la zgomotele de dedesubt sau la durerea despre care crede că nu se va mai stinge niciodată.

— Când am văzut una prima dată, am crezut că o voi lua şi eu razna.

Gary scoate un râset nervos.

— Dar n-a fost cazul. Şi când mi-am dat încet, încet seama că am rămas sănătos la cap, am început să înţeleg ce se petrece. Cu prietenii mei. Cu familia. Cu toată lumea.

— *Nu vreau să mai aud nimic!* răcneşte Malorie.

Se simte ca şi cum s-ar putea spinteca în două. A fost o greşeală, chibzuieşte acum. Copilul care vrea să iasă din ea e prea mare şi-o va despica.

E băiat, crede ea.

— Ştii ceva?

— *Încetează!*

— Ştii ceva?

— *Nu! Nu! Nu!*

Olympia urlă cu putere, cerul urlă și el, câinii urlă la partearul casei. Malorie crede că-l aude mai ales pe Jules. Îl aude alergând la etajul de sub mansardă. Îl aude încercând să rupă ceva în bucăți, în baia de dedesubt.

— Poate că sunt imun, Malorie. Sau poate că sunt, pur și simplu, *conștient*.

Ea vrea să spună: *Știi cât de multe ai fi putut face pentru noi? Înțelegi cât de multe ai fi putut face pentru siguranța noastră?*

Dar Gary e țicnit.

Și pesemne c-așa a fost dintotdeauna.

Don a dat păturile jos.

Gary se lăsa pe vine lângă el la masă.

Gary vorbea cu el din spatele bucății de pânză din pivniță.

Gary, drăcușorul de pe umărul impresionabilului Don.

Dinspre ușa din podeaua mansardei se-aude un bubuit răsunător.

— DAȚI-MI DRUMUL! țipă cineva.

E Felix, e de părere Malorie. *Sau Don.*

— ISUSE HRISTOASE! DAȚI-MI DRUMUL!

Însă nu e nici unul, nici celălalt.

E *Tom.*

— *Deschide-i ușa!* răcnește Malorie la Gary.

— Ești sigură că vrei să fac asta? Mie nu mi se pare o idee prea înțeleaptă.

— *Te rog te rog te rog! Dă-i drumul!*

E Tom, o, Dumnezeule, e Tom, e Tom, e Tom, o, Dumnezeule, e Tom!

Malorie împinge tare. O, *Dumnezeule!* împinge tare.

— Respiră! o sfătuiește Gary. Respiră! Aproape ai terminat.

— Te rog, țipă Malorie, ascuțit. *Te rog!*

— DAȚI-MI DRUMUL! DAȚI-MI DRUMUL ÎNĂUNTRU!

Olympia ţipă şi ea acum.

— *Dă-i drumul! E Tom!*

Nebunia de dedesubt le bate la uşă.

Tom.

Tom e nebun. Tom a văzut una dintre creaturi.

Tom e nebun.

L-ai auzit? I-ai auzit glasul? Acela-i sunetul pe care-l scoate acum. Aşa sună glasul lui când nu mai gândeşte deloc, cu mintea lui minunată.

Gary se ridică şi străbate mansarda. Ploaia răpăie pe acoperiş.

Bătăile din uşa din podeaua mansardei încetează cu totul.

Malorie priveşte prin mansardă, spre Olympia.

Părul brunet al Olympiei se contopeşte cu umbrele. Doar ochii ei scânteiază în acea întunecime.

— Aproape... c-am... terminat, rosteşte ea.

Copilul Olympiei a început să iasă. În lumina lumânării, Malorie vede clar c-a ieşit pe jumătate.

Din instinct, întinde mâna spre el, deşi se află la o podea de mansardă distanţă.

— Olympia! Să nu uiţi să acoperi ochii copilului! Să nu uiţi...

Uşa din podeaua mansardei se deschide larg şi zgomotos. A fost spartă încuietoarea.

Malorie scoate un urlet, însă nu-şi aude decât bătăile inimii, mai puternice decât orice pe lumea asta.

Apoi, nu mai scoate un sunet.

Gary se ridică şi merge îndărăt, către fereastră.

În spatele ei răsună paşi grei.

Şi copilul lui Malorie a început să iasă.

Treptele gem şi ele.

— *Cine*-i acolo? urlă ea. Cine e? E toată lumea bine? Tom, tu eşti? Cine-i acolo?

Cineva, pe care ea nu-l poate vedea, a suit scările și a ajuns acum în mansardă.

Malorie, cu spatele la scări, observă cum expresia de pe chipul Olympiei trece de la durere la uluială.

Olympia! rostește ea în gând. *Nu te uita! Ne-am purtat cum trebuie până acum. Am fost bravi cu toții! Nu te uita! Întinde mâna spre copil! Acoperă-i ochii după ce iese de tot afară! Ascunde-i ochii! Și ascunde-i și pe-ai tăi! Nu te uita! Olympia! Nu te uita!*

Dar înțelege că pentru prietena ei e prea târziu.

Olympia se apleacă în față. Ochii aproape că-i ies din orbite, gura i se deschide larg. Chipul i se transformă în trei cercuri perfecte. O clipă, Malorie vede cum trăsăturile i se strâmbă grotesc, apoi se instalează strălucirea.

— Ești minunat! rostește Olympia, surâzătoare.

E un surâs nebun, diform.

— Nu arăți rău chiar deloc. Vrei să-mi vezi copilul? Vrei să-mi vezi copilul?

Copilul, copilul, își spune Malorie în gând, *copilul e în ea și ea a luat-o razna. O, Dumnezeule, Olympia a luat-o razna, o, Dumnezeule, chestia e-n spatele meu și în spatele copilului meu!*

Malorie închide ochii.

Când o face, în fața ochilor îi rămâne în continuare imaginea lui Gary, rămas acolo, la limita la care ajunge lumina lumânării. Dar nu mai pare la fel de sigur pe sine pe cât pretindea ceva mai devreme. Arată ca un copil înspăimântat.

— Olympia! spune Malorie. Trebuie să acoperi ochii copilului! Întinde mâinile! Pentru copilul tău!

Malorie nu reușește să distingă expresia de pe chipul prietenei sale. Însă glasul acesteia trădează schimbarea care s-a produs cu ea.

— Ce? Ai de gând să-mi spui cum să-mi cresc copilul? Ce fel de cățea mai ești și tu? Ce fel de...

Cuvintele Olympiei se transformă într-un soi de mârâit din fundul gâtului.

Agitație în jurul nebuniei.

Cuvintele bolnave, primejdioase, ale lui Gary.

Olympia hămăie.

Copilul lui Malorie o lovește. Ea împinge.

Cu o forță de care nu se credea în stare, Malorie se mișcă ușurel pe prosop. Vrea să ajungă la copilul Olympiei. Are de gând să-l apere.

Apoi, în mijlocul durerii și al nebuniei, Malorie aude primul țipăt al copilului Olympiei.

Închide ochii!

Apoi, în sfârșit, iese și copilul lui Malorie și mâna ei este acolo, ca să-i acopere ochii. Are capul atât de moale și ea crede că a ajuns la el chiar la timp.

— Vino încoace! rostește ea, luându-și bebelușul la piept. Vino încoace și închide ochii!

Gary râde, neliniștit, în partea cealaltă a camerei.

— Incredibil! îl aude rostind.

Malorie pipăie prin jur după cuțitul de tăiat friptura. Îl găsește și taie cordonul ombilical. Apoi, taie două fâșii din prosopul plin de sânge de sub ea. Pipăie sexul copilului și-și dă seama că e băiat și nu are cui să-i spună acest lucru. N-are soră. N-are mamă. N-are tată. N-are asistentă. Nu-l are nici pe Tom. Îl ține strâns la pieptul ei.

Încet, leagă o fâșie din prosop în jurul ochilor băiatului.

Cât de important este să vadă chipul mamei, atunci când iese pentru prima dată în lume?

Aude creatura mișcându-se în spatele ei.

— Copile! rostește Olympia, însă vocea-i ezită.

Glasul ei sună ca și cum ar folosi glasul unei bătrâne.

— *Copilul* meu! croncăne ea.

Malorie alunecă în față. Mușchii din corp îi rezistă. Se întinde după copilul Olympiei.

— Hai! o îndeamnă ea orbește. Hai, Olympia! Dă-mi-l mie! Dă-mi-l să-l văd!

Olympia mormăie.

— De ce să te las? De ce-ai tu nevoie de copilul meu? Ești *nebună*?

— Nu! Nu vreau decât să-l văd.

Ochii lui Malorie rămân în continuare închiși. În mansardă nu se mai aude niciun zgomot. Ploaia lovește ușor în acoperiș. Malorie reușește să mai alunece nițel, cu ajutorul sângelui de sub ea.

— Mă lași? Mă lași s-o văd? E fetiță, nu? N-ai avut dreptate în această privință?

Malorie aude ceva atât de uimitor, încât încremenește pe loc, la jumătate distanței.

Olympia molfăie ceva. Malorie își dă seama că roade la cordonul copilului.

I se revoltă stomacul. În continuare ține ochii strâns închiși. Simte că-i vine să vomite.

— Mă lași s-o văd? izbutește Malorie să îngaime.

— Hai. *Hai!* spune Olympia. Uită-te la ea. *Uită-te la ea!*

Într-un final, mâinile lui Malorie ajung pe copilul Olympiei. E fetiță.

Olympia se ridică în picioare. Sună de parcă pășește într-o baltă cu apă de ploaie. E sânge, se gândește Malorie. Placentă, sudoare și sânge.

— Mulțumesc! șoptește Malorie. Îți mulțumesc, Olympia!

Această faptă, când i-a dat ei copilul, va rămâne pentru totdeauna întipărită în memoria lui Malorie drept ceva luminos.

Clipa în care Olympia a făcut ceea ce trebuia pentru copilul ei, deși-și pierduse mințile.

Malorie leagă acum a doua fâșie din prosop în jurul ochilor bebelușului.

Olympia își târșâie pașii către fereastra acoperită. Spre locul în care se află Gary.

Chestia așteaptă în spatele lui Malorie, fără să se clintească.

Malorie ține bine cei doi bebeluși, protejându-le și mai bine ochii cu propriul sânge, care-i udă degetele. Ambii copii plâng.

Și, brusc, Olympia se luptă cu ceva, căutând să-l ridice.

De parcă ar vrea să se cațere pe ceva.

— Olympia?

Se pare că Olympia a ridicat ceva.

— Olympia? Olympia, ce ai de gând să faci? Gary, oprește-o! *Te rog*, Gary!

Cuvintele ei sunt inutile. Gary e cel mai nebun dintre toți.

— Domnule, eu ies, îi spune Olympia lui Gary, care probabil că e aproape de ea. Am stat prea *mult* timp înăuntru.

— Olympia, *oprește-te!*

— Am de gând să ies *AFARĂ*, rostește ea, cu glas copilăresc și, în același timp, cu glasul unei bătrâne de o sută de ani aflate pe patul de moarte.

— *Olympia!*

Dar este prea târziu. Malorie aude cum se sparge în bucăți geamul mansardei. Ceva se lovește cu putere de casă.

Liniște deplină. La parter. În mansardă. Apoi, Gary începe să vorbească:

— S-a spânzurat! *S-a spânzurat cu propriul cordon ombilical și atârnă acolo!*

Nu. Doamne, te rog, nu-l lăsa pe omul ăsta să-mi descrie ce se petrece!

— S-a spânzurat cu cordonul! Cel mai de necrezut lucru pe care l-am văzut *vreodată*! S-a spânzurat cu propriul cordon!

Vorbește și râde, se bucură de ceea ce spune.

Chestia se mișcă în spatele ei. Malorie se află exact în mijlocul acestei nebunii. Al unei vechi nebunii. Genul acela cu care se aleg oamenii după ce trec printr-un război, printr-un divorț, prin sărăcie sau după ce află că prietena s-a...

— S-a spânzurat cu propriul cordon! Cu *cordonul!*

— Taci *odată*! urlă Malorie, oarbă. *Taci odată!*

Dar se îneacă cu cuvintele, pentru că simte că acea ființă din spate se apleacă deasupra ei. O parte a ei (fața?) se mișcă aproape de buzele femeii.

Malorie răsuflă doar. Nu se clintește. În mansardă e liniște deplină.

Simte căldura, fierbințeala, ființei de deasupra ei.

Shannon, rostește ea în gând, *privește norii! Sunt la fel ca noi. Ca mine și ca tine.*

Își întețește strânsoarea din jurul ochilor copiilor.

Aude cum ființa din spatele ei se retrage. I se pare că se îndepărtează de ea. Distanța dintre ele crește.

Se oprește. Nemișcată.

Când aude scările de lemn scârțâind și când e sigură că, după sunet, cineva le coboară, îi scapă un suspin mai adânc decât a scos vreodată în viața ei.

Scârțâitul scărilor se estompează. Din ce în ce mai mult. Apoi, nu se mai aude nimic.

— Ne-a lăsat în pace, le spune ea copiilor.

Acum, îl aude mișcându-se pe Gary.

— Să nu te-*apropii* de noi! urlă ea, cu ochii închiși. Să nu te-*atingi* de noi!

Dar el nu o atinge. Trece pe lângă ea, iar scările încep din nou să scârțâie.

A coborât la următorul nivel. Vrea să afle cine a rămas în viață. Și cine nu.

Gâfâie cu putere, o doare corpul de epuizare. De la pierderea de sânge. Trupul o îndeamnă să doarmă, *să doarmă.* Au rămas doar ei în mansardă, doar Malorie și copiii. Încearcă să se întindă pe spate. Are nevoie de asta. Însă se hotărăște să mai aștepte. Ascultă cu atenție. Se odihnește.

Cât a trecut? Cât i-am ținut în brațe pe copii?

Însă un nou zgomot îi întrerupe momentele de cugetare. Se-aude de dedesubt. E un zgomot care se auzea adesea în lumea veche.

Olympia atârnă spânzurată (*așa a zis el așa a zis el*) de fereastra mansardei.

Trupul i se lovește ritmic de casă, împins de vânt.

Iar acum, sună ceva de la parter.

E telefonul. Sună telefonul.

Malorie rămâne ca vrăjită de acest sunet. Cât a trecut de când n-a mai auzit așa ceva?

Îi sună cineva.

Îi sună cineva *înapoi.*

Malorie se răsucește pe o parte, alunecând pe placentă. Așază fetița în poală, apoi o acoperă ușor cu cămașa. Se folosește de mâna rămasă liberă pentru a da de partea de sus a scării rabatabile. E abruptă. Treptele sunt vechi. Nicio femeie care tocmai a născut n-ar trebui să se ia-n piept cu ele.

Dar sună telefonul. Îi sună cineva înapoi. Iar Malorie are de gând să răspundă.

Țââââââââr

În ciuda bentițelor făcute din prosop, ea le spune bebelușilor să-și țină ochii închiși.

Acest ordin va fi cel mai des întâlnit lucru pe care li-l va spune de-a lungul următorilor patru ani. Şi nimic n-o va mai opri să li-l spună, chiar dacă sunt prea mici ca s-o înţeleagă.

Ţâââââââr

Alunecă pe şezut până la marginea podelei şi-şi trece picioarele în gaură, astfel încât tălpile să i se sprijine pe prima treaptă. Trupul îi strigă să se oprească.

Dar ea continuă să coboare.

A pornit în jos, pe scări. Strânge bine băiatul cu braţul drept, acoperindu-i faţa cu palma. Fata a rămas înfăşurată bine în cămaşă. Malorie îşi ţine ochii închişi şi lumea-i neagră şi are atâta nevoie de somn, încât s-ar putea prăbuşi de pe scări direct în întunericul acestei lumi. Doar că ea merge mai departe, treaptă cu treaptă, şi se foloseşte de telefon pe post de reper.

Ţâââââââââââââr

Atinge cu piciorul mocheta bleu de pe podeaua primului etaj casei. Cu ochii închişi, nu reuşeşte să distingă culorile, la fel cum nu-l poate vedea pe Jules zăcând cu faţa-n jos, lângă peretele din dreapta, nici cele cinci dâre de sânge ce pleacă de la înălţimea capului ei şi se întind până la mâna lui, lipită de podea.

Ajunsă în capul celuilalt şir de trepte, se opreşte. Trage adânc aer în piept. Crede că poate s-o facă. Apoi, continuă.

Trece pe lângă Cheryl, deşi n-o ştie. Nu încă. Capul lui Cheryl este orientat spre parter, picioarele, spre etajul întâi. Are trupul îngrozitor, nefiresc de contorsionat.

Fără să ştie, Malorie trece la doar câţiva centimetri de ea.

Aproape-l atinge pe Felix, la baza scărilor. Dar nu o face. Mai târziu, va icni, îngrozită, când îi va pipăi găurile din faţă.

Ţâââââââââââââââââââââr

Habar nu are că trece pe lângă unul dintre husky. E aruncat grămadă în perete; peretele are o pată de un roşu-închis.

Vrea să întrebe: *Mai e cineva aici?* Vrea s-o strige în gura mare. Însă telefonul continuă să sune și ea nu crede că se va opri până ce nu va răspunde la el.

Urmărește sunetul, înaintând lipită de perete.

Prin ferestrele sparte pătrund înăuntru ploaia și vântul.

Trebuie să răspund la telefon.

Dacă ar avea ochii deschiși, n-ar putea reuși să înțeleagă enorma cantitate de sânge împrăștiat prin toată casa.

Țâââââââââââââââââââr

Dar va vedea mai multe, mai târziu. Acum, telefonul se aude prea tare, e prea aproape de ea.

Malorie se întoarce, se reazemă cu spatele de perete, apoi alunecă pe mochetă, chinuitor de încet. Telefonul a rămas pe măsuța micuță. Corpul o doare și o arde, în orice părticică a lui simte aceste lucruri. Lasă băiatul lângă fată, în poală, apoi întinde mâna și bâjbâie după telefonul care a sunat încontinuu.

— Alo?

— Alo.

E un bărbat. Are o voce foarte liniștită. Înspăimântător de nepotrivită cu situația.

— Cine e? întreabă Malorie.

Abia înțelege faptul că se folosește de telefon.

— Mă numesc Rick. Am primit mesajul vostru acum câteva zile. Bănuiesc că s-ar putea spune că am fost ocupați. Cum te numești?

— Cine e?

— Repet, mă numesc Rick. Un bărbat pe nume Tom ne-a lăsat un mesaj.

— Tom.

— Da. Locuiește și el acolo, da?

— Eu mă numesc Malorie.

— Malorie, ești bine? Pari a fi la capătul puterilor.

Malorie inspiră adânc. Nu crede că trupul ei își va mai reveni vreodată pe deplin.

— Da! răspunde. Sunt bine.

— Acum n-avem prea mult timp la dispoziție. Ai vrea să scapi de-acolo unde ești acum? Să vii într-un loc sigur? Presupun că răspunsul e da.

— Da, e de acord Malorie.

— Uite atunci ce ai de făcut. Notează totul, dacă vrei. Ai un pix la îndemână?

Malorie răspunde afirmativ și întinde mâna după pixul pe care Tom îl ținea în cartea de telefoane.

Copiii plâng.

— Mi se pare mie sau ai un copil acolo?

— Am.

— Îmi închipui că ăsta-i motivul pentru care vrei să găsești un loc mai bun. Iată informațiile, Malorie: pleci pe râu!

— Ce?

— Pleci pe râu. Știi unde este?

— D-da. Știu unde este. E chiar în spatele casei noastre. La șaptezeci de metri de fântână, mi s-a spus.

— Bun. Pleci pe râu. Probabil va fi cel mai primejdios lucru pe care l-ai făcut vreodată, dar îmi închipui că dacă tu și Tom ați rezistat atâta timp, atunci o poți face. V-am găsit pe hartă și mi se pare că aveți de mers cel puțin treizeci de kilometri. Acuma, râul se va despărți la un moment dat...

— Ce va face?

— Scuze. Pesemne că o iau prea repede. Dar să știi că te îndrum către un loc mai bun.

— În ce sens?

— Ei bine, în primul rând, noi nu avem ferestre. Avem o apă curgătoare. Și ne cultivăm noi înșine mâncarea. Suntem cât se poate de independenți, date fiind vremurile care au

venit. Avem o mulţime de dormitoare. Destul de plăcute. Cei mai mulţi credem că ne descurcăm mai bine ca înainte.

— Câţi sunteţi acolo?

— O sută opt persoane.

Numărul respectiv ar putea însemna orice pentru Malorie. Ar putea fi infinitul.

— Dar dă-mi voie mai întâi să-ţi spun cum să ajungi aici. Ar fi o adevărată tragedie să cadă linia telefonică înainte să afli unde s-ajungi.

— Bine.

— Râul o să se despartă în patru braţe. Cel pe care trebuie să apuci tu este al doilea din partea dreaptă. Deci n-ai cum să porneşti pe malul drept şi să te aştepţi să răzbaţi. E complicat. Şi va trebui să deschizi ochii.

Malorie clatină uşurel din cap. *Nu.*

Rick îi dă mai departe:

— Şi aşa o să-ţi dai seama când va sosi momentul potrivit. Vei auzi o înregistrare. O voce. Nu putem aştepta lângă râu toată ziua. E pur şi simplu prea primejdios. Am lăsat, în schimb, o boxă acolo. Are un senzor de mişcare. Avem o acoperire extrem de bună a codrului şi a apei din spatele aşezării noastre, datorită unor astfel de dispozitive. Odată activată boxa, înregistrarea va rula, timp de treizeci de minute, apoi va porni de la capăt, iar şi iar. O vei auzi. Volumul e dat tare. Se-aude clar. Iar când o să o auzi, atunci va trebui să deschizi ochii.

— Îţi mulţumesc, Rick! Dar pur şi simplu n-am cum să fac aşa ceva.

Are glasul apatic. Distrus.

— Înţeleg că e înfricoşător pentru tine. Sigur că este. Dar asta-i şmecheria, presupun. Nu există altă cale.

Malorie se gândeşte să închidă. Dar Rick continuă:

— Se întâmplă o mulțime de lucruri interesante pe aici. Înregistrăm progrese zi de zi. Firește, suntem încă departe de ce-am vrea noi să fim. Dar continuăm să ne străduim.

Malorie începe să plângă. Cuvintele, mesajul pe care i-l transmite acest bărbat – speranță încearcă el să-i insufle? Sau nu e decât o altă fațetă a incredibilei lipse de speranță pe care o simte ea în aceste clipe?

— Dacă voi face tot ce-mi spui, rostește Malorie, cum voi reuși să vă găsesc?

— Din locul în care se desparte râul?

— Da.

— Avem un sistem de alarmă. Folosește aceeași tehnologie folosită pentru a porni înregistrarea pe care ai s-o auzi tu. După ce o iei pe brațul de râu care trebuie, o să mai mergi încă nouăzeci de metri. Atunci, vei declanșa sistemul nostru de alarmă. Va fi coborât un gard. Vei rămâne blocată. Iar noi vom veni să vedem ce anume a rămas blocat în interiorul gardului nostru.

Malorie se cutremură.

— A, da? întreabă.

— Da. Pari sceptică.

Imagini din lumea cea veche i se învârtejesc prin minte, însă fiecare amintire vine însoțită de o lesă, de un lanț, și de o senzație instinctivă care-i spune că acest bărbat și acest loc ar putea fi buni, ar putea fi răi, ar putea fi mai buni decât locul în care se află ea acum, ar putea fi mai răi, de asemenea, însă ea nu va mai fi niciodată liberă de aici înainte.

— Voi câți sunteți acolo? întreabă Rick.

Malorie ascultă tăcerea din casă. Geamurile sunt sparte. Pesemne că ușa a rămas deschisă. Trebuie să se ridice. Să închidă ușa. Să astupe ferestrele. Dar i se pare că toate aceste lucruri i se întâmplă unei persoane străine, nu ei.

— Trei, răspunde ea, golită de energie. Dacă acest număr se va schimba...

— Nu-ți face griji, Malorie! Nu contează numărul celor care vor veni la noi. Avem suficient loc pentru încă vreo câteva sute de oameni și ne străduim să facem și mai mult spațiu. Nu trebuie decât să ajungi cât mai repede.

— Rick, tu poți veni acum să mă ajuți?

Îl aude pe Rick trăgând adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, Malorie, dar nu-mi pot asuma un asemenea risc. E prea multă nevoie de mine aici. Înțeleg că par egoist. Dar mă tem că va trebui să vii tu la noi.

Malorie încuviințează fără să scoată un cuvânt. Cu tot sângele, pierderea și durerea, respectă faptul că acest om încearcă să rămână la adăpost.

Doar că eu nu-mi pot deschide ochii pe moment și am doi nou-născuți în poală care încă nu au văzut cum arată lumea și camera miroase a pișat, a sânge și a moarte. Aerul se strecoară cu iuțeală înăuntru. E frig și știu că asta înseamnă că ori e geamul spart, ori ușa a rămas deschisă. Periculos de deschisă. Deci toate acestea sună tare bine, Rick, chiar sună bine, doar că eu încă nu știu cum o să ajung măcar până la baie, darămite pe-un râu cale de șaizeci de kilometri sau cât ai zis tu că sunt până la voi.

— Malorie, o să te-ntreb și mai târziu cum ești. O să te sun din nou. Sau crezi că vei porni imediat spre noi?

— Nu știu. Nu știu încă dacă voi fi în stare să vin.

— Bine!

— Dar îți mulțumesc!

I se pare cel mai sincer mulțumesc pe care Malorie l-a spus în toată viața ei.

— Te mai sun peste o săptămână, Malorie!

— Bine!

— Malorie?

— Da?

— Dacă nu te sun, asta ar putea însemna că, până la urmă, ne-a căzut și nouă linia definitiv. Sau că a ta a căzut. Dar ai încredere în mine când îți spun că noi vom rămâne aici. Poți veni oricând. Noi o să fim aici.

— Bine! rostește Malorie.

Rick îi dă numărul lor de telefon. Pe nevăzute, Malorie folosește pixul și notează cifrele pe o pagină din cartea de telefoane rămasă deschisă.

— La revedere, Malorie!

— La revedere!

O simplă conversație, banală chiar, la telefon.

Malorie închide. Apoi își lasă capul în piept și începe să plângă. Bebelușii i se mișcă în poală. Mai plânge încă douăzeci de minute, neîntrerupt, până ce țipă când aude ceva răcâind la ușa pivniței. E Victor. Latră să i se dea drumul. Cumva, ca o binecuvântare, a rămas încuiat în pivniță. Poate că Jules, știind ce va urma, a apucat să-l închidă acolo.

După ce va atârna din nou păturile în geamuri și va închide ușile, va folosi o mătură pentru a scotoci fiecare centimetru din casă, în căutarea creaturilor. Vor mai trece încă șase ore înainte de-a se simți suficient de în siguranță cât să deschidă ochii, moment în care va vedea ce s-a petrecut înăuntru cât timp își năștea copilul.

Dar înainte de toate astea, cu ochii încă strâns închiși, Malorie se va ridica în picioare și se va întoarce în sufragerie, apoi se va apropia de locul în care încep scările care duc în pivniță.

Iar acolo, va trece pe lângă trupul lui Tom.

Nici nu va ști că-i el, crezând că-i doar un sac cu zahăr de care s-a lovit piciorul ei, când va îngenunchea lângă găleata cu

apă din fântână şi va începe chinuitorul proces de-a se curăţa pe ea însăşi şi pe copii.

În lunile ce vor urma, va mai vorbi de câteva ori cu Rick. Dar, în curând, vor ceda cu totul şi liniile telefonice care ajungeau până la casa ei.

Vor trece şase luni până când va izbuti să cureţe casa de trupuri şi de sânge. Îl va găsi pe Don pe podeaua bucătăriei, după ce încercase să ajungă până la pivniţă. Ca şi cum s-ar fi refugiat acolo, nebun, cerându-i lui Gary să-i dea mintea înapoi. Îl va căuta şi pe Gary. Peste tot. Însă nu va mai da niciodată peste vreo urmă a lui. Va fi tot timpul pregătită pentru el. E posibil ca el să fi supravieţuit. Pe afară. În lumea largă.

Majoritatea celor din casă vor fi îngropaţi într-un semicerc, în jurul fântânii din spatele casei. Ea va simţi mereu movilele neregulate, mormintele pe care ea singură le-a săpat şi le-a umplut legată la ochi, ori de câte ori va merge după apă pentru ea sau pentru copii.

Tom va fi îngropat cel mai aproape de casă. Peticul de iarbă la care îi va duce pe copii, legaţi la ochi cu bentiţe, pentru a-i scoate la aer curat. Un loc în care, speră ea, spiritele lor se sunt eliberate.

Vor mai trece încă patru ani până să răspundă da la întrebarea dacă este sau nu pregătită să plece curând către locul pe care i l-a deschis Rick la telefon.

Însă, acum, doar spală. Acum, doar curăţă copiii. Iar copiii plâng.

Patruzeci și trei

Se aude din nou vocea înregistrată a lui Tom.

Care lasă un mesaj:

— ... Shillingham, numărul 273. Mă numesc Tom. Sunt sigur că înţelegeţi uşurarea pe care-o simt acum că am dat de robotul vostru telefonic.

Bentița i-a rămas la doi centimetri depărtare de ochii închişi.

Ridică o mână și-și duce degetele la cârpa neagră. O clipă, şi ea, şi creatura ţin de aceeaşi bentiţă. Această creatură, ori altele la fel ca ea, i-au furat-o pe Shannon, i-au furat mama, tatăl şi pe Tom. Această fiinţă, ori alte fiinţe la fel ca ea, au furat copilăria pruncilor ei.

Într-un fel, Malorie nu se mai teme. Deja i-au făcut tot ce-i puteau face.

— Nu! spune ea, trăgând de cârpă. E a mea!

O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, ceva îi atinge faţa. Malorie se strâmbă. Dar nu-i decât bentiţa, care-şi reia locul pe nas şi tâmple.

Va trebui să deschizi ochii.

E-adevărat. Vocea înregistrată a lui Tom înseamnă că a ajuns unde i-a spus Rick că se despart braţele râului. El vorbeşte la fel cum o făcea odată, în sufrageria casei lor, când obişnuia să

spună: *Poate că nu vor să ne facă rău. Poate că și pe ele le ia prin surprindere ce ne provoacă nouă. E ca o întrepătrundere, Malorie. Lumea lor, cu a noastră. Un simplu accident. Poate că nici lor nu le face plăcere să ne facă rău.*

Dar, oricare le-ar fi intențiile, Malorie trebuie să deschidă ochii și cel puțin una dintre creaturi se află aproape de ea.

I-a văzut pe copii făcând niște lucruri incredibile. Odată, după ce-a răsfoit cartea de telefoane, Băiatul i-a spus că ea ajunsese la pagina 106. Fusese aproape. Iar Malorie știe că are nevoie de o ispravă exact la fel, din partea lor, chiar acum.

În apă, în partea stângă, se simte mișcare. Creatura ori nu mai e curioasă în legătură cu bentița și pleacă, ori așteaptă să vadă ce va face Malorie în continuare.

— Băiete? spune ea, și nu mai e nevoie să mai adauge nimic.

El înțelege foarte bine întrebarea.

La început, nu spune nimic. Ascultă. Apoi răspunde:

— Ne lasă în pace, mami!

În pofida distanței, a păsărilor care s-au luptat între ele și a glasului minunat de liniștitor al lui Tom răsunând din boxă, i se pare că peste ei s-a pogorât o binecuvântată liniște. Liniște provocată de ființa aceea.

Unde o *fi* acum?

Barca, eliberată brusc, este trasă la vale de curent. Malorie știe că sunetul din fața lor e provocat de locul în care se despart apele. Nu i-a mai rămas mult timp.

— Băiete! rostește, simțindu-și gâtul uscat. Mai auzi și altceva?

Băiatul nu zice nimic.

— Băiete?

— Nu, mami! Nu mai aud nimic!

— Ești sigur? Ești absolut sigur?

Pare isterică. Chiar dacă e pregătită sau nu, a sosit vremea.

— Da, mami! Am rămas iar singuri.

— Unde-a plecat?

— Departe.

— În ce direcţie?

Linişte. Apoi:

— E-n spatele nostru, mami.

— Fato?

— Da. E-n spatele nostru, mami.

Malorie rămâne tăcută.

Copiii i-au spus că fiinţa e-n spatele lor acum.

Pe-un singur lucru se poate baza pe deplin în lumea asta nouă: că i-a antrenat extrem de bine.

Are încredere în ei.

Trebuie să aibă.

Acum, au ajuns în dreptul glasului lui Tom. Li se pare că el a venit lângă ei, în barcă.

Ea înghite nodul care i s-a pus în gât.

Îşi şterge lacrimile rămase pe buze.

Trage adânc aer în piept.

Apoi îl simte. La fel cum l-a simţit când le-au dat drumul înapoi în casă lui Tom şi lui Jules. La fel ca atunci când au crezut că-l scot pe Gary afară.

Momentul Dintre.

Dintre decizia de-a deschide ochii şi gestul propriu-zis.

Malorie se întoarce cu faţa către braţele râului şi deschide ochii.

La început, se vede nevoită să mijească ochii. Nu din pricina soarelui, ci a *culorilor*.

Icneşte, surprinsă, ducându-şi o mână la gură.

Mintea i s-a golit de gânduri, de griji, de angoase şi de speranţe. Nu are cuvinte să-şi explice ceea ce vede.

E un caleidoscop de culori. Fără sfârşit. *Magnific.*

Uite, Shannon! Norul acela arată precum Angela Markle de la mine din clasă!

În lumea veche, ar fi putut privi o lume de două ori mai strălucitoare şi nici măcar n-ar fi trebuit să mijească ochii. Însă acum, atâta frumuseţe îi face rău.

Ar putea privi la nesfârşit. Chiar şi câteva secunde în plus. Dar glasul lui Tom o zoreşte.

Ca într-o mişcare cu încetinitorul, se apleacă spre locul din care vine vocea, bucurându-se de fiecare cuvânt. E ca şi cum el însuşi s-ar afla acolo. Spunându-i c-a ajuns atât de aproape. Malorie înţelege că nu mai poate sta şi privi culorile din faţa ei. Trebuie să închidă ochii iar. Trebuie să se despartă de aceste minuni, de această lume.

Aşa că închide ochii.

Se întoarce în întunericul pe care-l ştie deja foarte bine.

Începe iar să vâslească.

Pe măsură ce se apropie de al doilea braţ din dreapta, i se pare că dă la vâsle de câţiva ani deja. Amintirile. Vâsleşte alături de persoana care era când a aflat că e gravidă, când a găsit-o pe Shannon moartă, când a răspuns la anunţul din ziar. Vâsleşte cu persoana care era când a ajuns la casă, când i-a întâlnit pe cei din casă pentru prima oară, când au primit-o pe Olympia înăuntru. Vâsleşte alături de persoana care era când a venit Gary. Vâsleşte cu ea însăşi, cea de pe prosopul din mansardă, când Don a dat jos păturile de pe geamurile de la parter.

E mai puternică acum. Mai dârză. De una singură, a crescut doi copii în *această* lume.

Malorie s-a schimbat.

Barca se scutură brusc când atinge unul dintre malurile braţului. Malorie înţelege că au intrat pe el.

De aici, ea va vâsli confundându-se cu persoana care era atunci când a rămas singură cu copiii. Patru ani. Instruindu-i. Crescându-i. Apărându-i de o lume din afară care probabil că devenea, cu fiecare zi, din ce în ce mai rea. Vâslește alături de Tom, firește, alături de zecile de lucruri pe care le spunea, de nenumăratele lucruri pe care le făcea și de speranța care a inspirat-o, i-a dat curaj și a făcut-o să creadă că e mai bine să înfrunți nebunia urmând un plan, decât să nu faci nimic și să te lași rupt în bucăți de ea.

Barca înaintează mai repede acum. Rick a zis că se află la doar nouăzeci de metri de senzor.

Vâslește alături de persoana care era când s-a trezit de dimineață. Persoana care a crezut că-i va ascunde ceața, pe ea și pe copii, de cineva precum Gary, care-ar putea încă umbla pe-acolo, continuând să-i urmărească înaintând pe râu. Vâslește alături de persoana care era când i-au atacat lupii. Când a luat-o razna omul din barcă. Sau când au înnebunit păsările. Și când creatura, chestia de care ea se temea cel mai tare dintre toate, s-a jucat cu singura ei formă de protecție.

Cu bentița.

Având în minte bentița și tot ce a însemnat cârpa aceasta pentru ea, Malorie aude ceva ce seamănă cu o explozie metalică.

Barca se izbește de ceva. Malorie îi verifică iute pe copii.

E gardul, și-a dat seama de acest lucru. Au declanșat alarma lui Rick.

Malorie, cu inima bubuindu-i năvalnic, nemaifiind nevoită să vâslească, întoarce capul către cer și urlă. De ușurare. De furie. De toate cele.

— Am ajuns! strigă ea cu putere. *Am ajuns!*

De pe maluri se aude mișcare. Ceva vine cu viteză spre ei.

Malorie strânge vâslele cu putere. Se simte de parcă mâinile îi vor rămâne pe veci blocate în această poziție.

Când se ferește, pe braț o atinge ceva.

— E-n regulă! rostește un glas. Mă numesc Constance. E-n regulă. Sunt cu Rick.

— Ai ochii deschiși?!

— Nu. Port bentiță.

Mintea lui Malorie e invadată de zgomote îndepărtate, dar pe care le cunoaște foarte bine.

Așa sună o femeie. N-a mai auzit glasul unei femei de când Olympia a luat-o razna.

— Am doi copii cu mine. Nu suntem decât noi trei.

— Copii? rostește Constance, cuprinsă dintr-odată de entuziasm. Ia-mă de mână și hai să vă scot din barcă! Te duc la Tucker.

— Tucker? ezită Malorie.

— Da, hai să-ți arăt! Acolo locuim. Acolo-i așezarea.

Constance o ajută pe Malorie să ia copiii mai întâi. Se țin de mână strâns când Malorie e trasă afară din barcă.

— Va trebui să mă ierți că port o armă cu mine, rostește Constance cu timiditate.

— O armă?

— Nici nu-ți poți imagina ce fel de animale au ajuns să ne declanșeze gardul. Ești rănită? întreabă Constance.

— Da. Sunt.

— Avem medicamente. Avem și doctori.

Lui Malorie îi crapă dureros buzele când afișează un zâmbet mai larg decât a făcut-o în mai mult de patru ani.

— Medicamente?

— Da. Medicamente, unelte, hârtie. Și multe altele.

Încep să meargă, încetișor. Malorie se ține strâns cu brațul de umărul lui Constance. Nu se poate deplasa singură. Copiii se țin de pantalonii lui Malorie, cu bentițele rămase în continuare pe ochi.

— Doi copii, spune Constance, cu glas liniştitor. Nici nu-mi pot imagina prin ce-a trebuit să treci azi.

Spune *azi*, deşi ştiu amândouă că, de fapt, vrea să spună ani la rând.

Merg pe coasta unui deal, iar lui Malorie îi pulsează tot corpul de durere. Apoi, terenul de sub ei se schimbă brusc. Beton. Un trotuar. Malorie aude un ţăcănit discret.

— Ce-i ăla?

— La zgomot te referi? întreabă Constance. E un baston. Dar nu mai avem nevoie de el. Am ajuns.

Malorie aude un ciocănit rapid într-o uşă.

I se pare că aude metal greu deschizându-se scârţâind, iar Constance îi conduce înăuntru.

Uşa se trânteşte în urma lor.

Malorie miroase lucruri pe care nu le-a mai mirosit de ani de zile. Mâncare. Mâncare *gătită*. Rumeguş, ca şi cum cineva ar construi ceva. Şi îl şi aude făcând-o. Zumzăitul uşor al unei maşinării. Mai multe maşinării huruind în acelaşi timp. Aerul miroase a proaspăt şi a curat, iar zgomotul unor conversaţii reverberează în depărtare.

— Acum e-n regulă să deschideţi ochii! rosteşte Constance cu blândeţe.

— *Nu!* răcneşte Malorie, strângându-i pe Băiat şi pe Fată. Nu copiii! Eu, mai întâi.

Se mai apropie cineva de ei. Un bărbat.

— *Dumnezeule*, îi întâmpină el. Eşti chiar tu? *Malorie?*

Femeia recunoaşte glasul gros şi monoton al unui bărbat. Cu ani în urmă, a auzit acest glas la celălalt capăt al firului. S-a tot întrebat, în mintea ei, timp de patru ani, dacă va mai auzi sau nu vreodată acest glas.

E Rick.

Malorie trage de bentiță și deschide încetișor ochii, mijindu-i, mai întâi, din cauza luminii albe orbitoare din interiorul așezării.

Se află într-o sală enormă, inundată de lumină. E atât de strălucitoare, încât Malorie abia de-și poate ține ochii deschiși. Sunt într-o școală uriașă. Tavanele sunt înalte, cu panouri luminoase montate în ele, care-i dau impresia lui Malorie că s-ar afla în aer liber. Pereții înalți ce sprijină tavanele sunt acoperiți de aviziere. Vede pupitre. Cutii de sticlă. Nu sunt ferestre, însă aerul i se pare curat și proaspăt, la fel ca afară. Podeaua e curată și goală, sala e din cărămidă și e foarte lungă. Răsucindu-se spre Rick, rămâne cu privirea ațintită asupra chipului plin de riduri și înțelege.

Are ochii deschiși, însă privirea nu-i rămâne concentrată asupra unui punct anume. I se rotesc în cap, opaci și cenușii, căci și-au pierdut sclipirea în urmă cu mulți ani. Are capul acoperit de păr șaten și lung, ale cărui șuvițe zburlite îi coboară peste urechi, însă nu-i acoperă și cicatricea adâncă și decolorată de lângă ochiul stâng. El și-o atinge ca din instinct, de parcă ar simți privirea lui Malorie. Ea îi observă bastonul, strâmb și cu lemnul tocit, probabil rupt din creanga vreunui copac.

— Rick! spune ea, trăgându-i pe copii în spatele ei. Ești orb!

Rick dă din cap.

— Da, Malorie. Mulți de aici suntem așa. Dar Constance vede la fel de bine ca tine. Am străbătut cale lungă.

Malorie își plimbă privirea, cu încetineală, de-a lungul pereților, observând totul. Afișe scrise de mână înregistrează progresul recuperării lor, câțiva fluturași anunță sarcinile zilnice pentru activitățile tipice unei ferme, purificarea apei, iar pe un orar medical se văd scrise programările pentru consult.

Privirea i se opreşte deasupra acestui orar, unde, cu litere din bronz săpate în arcada de cărămidă, apar cuvintele:

ŞCOALA JANE TUCKER PENTRU NEVĂZĂTORI

— Bărbatul acela... se opreşte Rick. Cel de pe înregistrare... el nu mai e cu voi, nu-i aşa? rosteşte Rick.

Malorie simte cum i se accelerează bătăile inimii, făcând-o să înghită cu greutate nodul din gât.

— Malorie? insistă el, neliniştit.

Constance îl atinge pe Rick pe umăr şi-i şopteşte la ureche:

— Nu, Rick. Nu-i cu ei.

Malorie face câţiva paşi înapoi, ţinându-i în continuare pe copii aproape de ea, îndreptându-se spre uşă.

— E mort, răspunde ea cu asprime, cercetând sala cu privirea, în căutarea celorlalţi.

N-are încredere. Va mai dura niţel.

Rick începe să ţăcăne cu bastonul, apropiindu-se de Malorie, întinzând mâna pentru a o atinge.

— Malorie, am luat legătura cu mulţi oameni de-a lungul anilor, însă nu-s chiar aşa de mulţi pe cât îţi închipui tu. Cine ştie câţi au mai rămas încă în viaţa pe-acolo? Şi cine ştie câţi mai sunt întregi la cap? Tu eşti singura persoană din partea căreia ne-am aşteptat să coboare pe râu. Desigur, asta nu înseamnă că nimeni altcineva n-ar mai fi putut, dar după ce ne-am gândit mult şi bine, am ajuns la concluzia că glasul lui Tom nu numai că te va alerta cu privire la faptul c-ai ajuns unde trebuie, ci îi va informa şi pe străini că un grup de persoane oarecum civilizate se află în apropiere, dacă se întâmpla să fie mai întâi opriţi de gard. Dacă aş fi ştiut că el nu se mai află alături de tine, aş fi insistat să ne folosim de altcineva. Te rog să-mi accepţi scuzele.

Ea îl priveşte de aproape. Glasul lui pare plin de speranţă, chiar optimist. N-a mai auzit un ton ca al lui de foarte multă vreme. Totuşi, pe chipul lui se văd acelaşi stres şi aceeaşi îmbătrânire cauzate de traiul în această lume nouă, la fel ca şi-n cazul ei. La fel cum se vedea şi pe chipul celor din casă, cu ani în urmă.

În timp ce el şi Constance încep să le explice cum funcţionează aşezarea lor, sau câmpurile de cartofi şi dovlecei, precum şi recoltarea fructelor pe timpul verii, ori modul cum este purificată apa, Malorie zăreşte un contur neclar mişcându-se dincolo de capul lui Rick.

Un mic grup de femei iese dintr-o încăpere, având pe ele un fel de salopete de un albastru-deschis. Ating pământul din faţa lor cu bastoane, agitându-şi şi mâinile totodată. Femeile se deplasează cu iuţeală, fantomatic, trecând pe lângă Malorie, iar ea-şi simte stomacul revoltându-se când le vede ochii goi, ca nişte caverne. Se simte ameţită, o ia cu rău, e gata să vomite.

În locul în care ar trebui să se afle ochii femeilor, nu sunt decât două cicatrice enorme, închise la culoare.

Malorie îi strânge şi mai tare pe copii. Cei doi îşi lipesc şi mai strâns capetele de picioarele ei.

Constance dă să se apropie de ea, însă Malorie se fereşte rapid, căutându-şi disperată bentiţa pe jos şi trăgându-şi copiii după ea.

— Le-a văzut! îl informează Constance pe Rick.

El încuviinţează iar.

— Să nu vă apropiaţi de noi! le cere Malorie. Nu ne *atingeţi*! Păstraţi *distanţa* faţă de noi! Ce se *petrece* aici?!

Constance aruncă o privire peste umărul ei şi vede că femeile au ieşit din sală. În încăpere nu se mai aude niciun zgomot, în afară de gâfâielile şi suspinele lui Malorie.

— Malorie, începe Rick, aşa *obişnuiam* odată să procedăm. *Am fost siliţi*. Nu aveam altă alegere. Când am ajuns aici,

muream de foame. Eram precum niște coloniști uitați de toți, ajunși într-un ținut străin și ostil. Nu dispuneam de facilitățile de care dispunem acum. Aveam nevoie de hrană. Așa că am vânat. Din păcate, nu dispuneam nici de măsurile de precauție de care dispunem acum, pentru siguranța noastră. Într-o noapte, când un mic grup era plecat în căutare de hrană, o creatură a pătruns înăuntru. Am pierdut mulți oameni în noaptea aceea. O mamă, care până cu o clipă în urmă fusese o persoană perfect rațională, și-a pierdut controlul și a omorât patru copii, într-un acces de furie ucigașă. Ne-a luat luni bune să ne revenim, să reconstruim ce avuseserăm înainte. Am jurat să nu ne mai asumăm niciodată un asemenea risc. Pentru binele întregii comunități.

Malorie o privește pe Constance, care nu are nicio cicatrice.

— N-am avut de ales, continuă Rick. Ne-am orbit fiecare cu ce-am avut la îndemână: furculițe, cuțite de bucătărie, cu degetele. Orbirea, Malorie, a reprezentat protecția absolută. Dar asta a fost metoda veche. Acum nu mai procedăm la fel. După un an, ne-am dat seama că am fortificat așezarea suficient de bine, încât să ne putem lua de pe umeri o povară atât de îngrozitoare. Până acum, n-am avut nicio breșă de securitate.

Malorie se gândește la George și la filmarea lui, la experimentele nereușite. Își aduce aminte că și ea aproape că i-a orbit pe copii, într-un act de disperare sacrificială.

Constance poate vedea. Ea nu este oarbă. Dacă și tu ți-ai fi adunat curajul acum patru ani, se gândește Malorie, *cine știe ce ți s-ar fi întâmplat! Ție sau copiilor!*

Rick se sprijină pe Constance pentru a-și menține echilibrul.

— Dacă ai fi fost și tu aici, ai fi înțeles prea bine.

Malorie e înspăimântată. Dar *chiar* înțelege. Și, în disperarea ei, vrea să aibă încredere în acești oameni. Vrea să creadă că i-a adus pe copii într-un loc mai bun.

Răsucindu-se, își zărește reflexia în geamul unui birou. Abia de-și mai aduce aminte de femeia care era odată, când își admira netezimea abdomenului în baie, în timp ce Shannon striga la ea, relatându-i știrile de la televizor din cealaltă cameră. Are părul subțire, lipsit de luciu, întărit de pământ și de sângele atâtor păsări moarte. Scalpul, cu pielea aspră și roșie, i se zărește în câteva locuri, unde-i lipsesc petice de păr. Are trupul scobit. Oasele care-i alcătuiesc fața parcă i s-au modificat cu totul – trăsăturilor sale atât de delicate le-au luat locul altele, ascuțite, bolovănoase –; pielea o are întinsă și pământie. Deschide gura nițel și scoate la iveală dinții ciobiți. Are pielea însângerată, învinețită și palidă. Gaura rămasă de pe urma confruntării cu lupul îi șerpuiește pe brațul umflat. Și totuși, vede cu claritate că ceva extrem de puternic arde în continuare în femeia din sticlă. Un foc care i-a dat energie timp de patru ani și jumătate, care i-a cerut să supraviețuiască, care i-a comandat să găsească un trai mai bun pentru copiii ei.

Epuizată, lăsând în urmă casa, lăsând în urmă râul, simțindu-se în sfârșit liberă, Malorie se prăbușește în genunchi. Smulge bentițele copiilor. Micuții clipesc, chinuindu-se să-și mențină ochii deschiși în lumina puternică. Băiatul și Fata se holbează fascinați, tăcuți și nesiguri pe ei. Ei nu înțeleg unde-au ajuns și caută sprijin din partea lui Malorie. Acesta e primul loc pe care-l văd în afară de casă, în toată viața lor.

Nu plânge niciunul. Nici nu se tânguiesc. Doar îl privesc cu atenție pe Rick, ascultându-l.

— Cum spuneam, continuă Rick precaut, suntem în stare să facem o mulțime de lucruri pe aici. Așezarea e mult mai mare decât o sugerează această sală. Ne producem singuri hrana și am reușit să capturăm și câteva animale. Avem găini pentru ouă proaspete, o vacă pentru lapte și două capre, pe

care vom izbuti să le împerechem. Într-o bună zi, sperăm să plecăm în căutarea altor animale, ca să alcătuim o mică fermă.

Malorie trage aer adânc în piept și, pentru prima oară, îl privește pe Rick cu speranță.

Capre, își spune ea în gând. *În afară de pești, copiii n-au mai văzut niciodată un animal viu.*

— Aici, la Tucker, suntem complet independenți. Avem o adevărată echipă medicală dedicată în întregime recuperării celor orbi. Acest loc ar trebui să-ți aducă pacea mult dorită, Malorie. Mie mi-o aduce zi de zi.

— Iar voi doi, intervine Constance, lăsându-se pe vine lângă copii. Cum vă numiți?

E ca și cum ar fi pentru prima dată când această întrebare ar conta cu adevărat pentru Malorie. Brusc, în viața ei își face loc și un lux precum numele.

— Ea, spune Malorie, lăsându-și o mână plină de sânge pe capul Fetei, ea este Olympia.

Fata îi aruncă iute o privire lui Malorie. Roșește. Surâde. Îi place numele ăsta.

— Iar el, spune apoi Malorie, lipindu-l pe Băiat de trupul ei, este Tom.

Băiatul rânjește, timid și fericit.

În genunchi, Malorie îi ia pe copii în brațe și varsă lacrimi fierbinți, care o fac să se simtă mai bine decât orice hohot de râs pe care l-a slobozit în viața ei.

Ușurare.

Lacrimile îi curg libere, domol, în timp ce își aduce aminte de prietenii ei din casă colaborând pentru a aduce apă de la fântână, dormind pe podeaua sufrageriei, discutând despre lumea cea nouă. O vede pe Shannon, râzând, distingând forme

și chipuri în nori, debordând de curiozitate și compasiune, iubind-o nespus de mult pe Malorie.

Se gândește la Tom. Cu mintea mereu la treabă, rezolvând probleme. Tot timpul *încercând*.

Se gândește la dragostea lui pentru viață.

În depărtare, dincolo de zidurile sălii de clasă, se aud oameni ieșind din camere. Rick își așază o mână pe umărul lui Constance, când încep să înainteze în interiorul așezării. E ca și cum întreaga așezare știe că trebuie să le acorde lui Malorie și copiilor ei un răgaz doar pentru ei. Ca și cum toți și totul înțeleg că, în sfârșit, au ajuns la loc sigur.

Mai sigur.

Acum, aici, ținându-i pe copii în brațe, lui Malorie i se pare că râul și casa sunt doar niște locuri mitice, pierdute undeva în tot acel infinit.

Însă aici, o știe foarte bine, nu mai sunt la fel de pierduți.

Sau singuri.

Mulțumiri

În timp ce scriam *Bird Box: Orbește*, am auzit povestindu-se despre o creatură mitologică numită Avocat. Și cum am auzit despre ea de la un bun prieten, am fost extrem de bucuros să mă întâlnesc cu una. Pe drum, i-am mărturisit acelui prieten că habar n-aveam ce-ar fi putut o persoană ca mine să facă cu un Avocat. „Eu n-am nimic cu legea!" Însă prietenul meu m-a liniștit – și-a fost îndreptățit s-o facă. Wayne Alexander a făcut mai mult decât s-aplice „legea", el a citit această poveste și mi-a istorisit și el multe alte povești, una mai captivantă decât alta.

Curând, Wayne mi-a dezvăluit existența unei alte creaturi de legendă: Managerul. Am fost tentat să-i mărturisesc: „Dar eu n-am nevoie de un manager!" Netulburat, Wayne m-a prezentat unei perechi de Manageri – lui Candace Lake și lui Ryan Lewis, care, la fel ca Wayne, au realizat mult mai multe decât implică denumirea lor profesională. Nu numai că am citit împreună *Bird Box: Orbește*, dar am și început să ne jucăm cu ea, iar e-mailurile pe care ni le-am scris au împreună mai multe cuvinte decât cartea însăși. Undeva pe drum, am devenit prieteni (telefonul lui Ryan, mai ales, s-a transformat într-un fel de jurnal pentru mine, doldora de idei mărunte, precum „Hei! Dulapurile oamenilor de serviciu sunt destul de

înfricoşătoare!", sau la fel de elevate precum „Ce-ai zice de un scenariu de film lung de o mie de pagini?").

În cele din urmă, Candance şi Ryan au început să vorbească despre o a treia entitate, la fel de improbabilă: Agentul. „Dar n-am nevoie de agent!" Din fericire, cei doi m-au dat în grija unuia. Kristin Nelson m-a învăţat că, deşi e-o binecuvântare să ai o mie de idei, la fel de folositor îţi va fi să transformi una singură în ceva prezentabil. Am mers mai departe cu *Bird Box: Orbește*. Eu şi Kristin am hrănit cartea, am înfometat-o, apoi i-am dat iar să mănânce. Am îmbrăcat-o cu haine caraghioase, uneori lăsând-o doar cu o mănușă sau o pălărie pe ea. Alteori începea să ne cânte, nu cu mult diferit de păsările lui Tom, informându-ne imediat când se simţea mulţumită.

Iar când *Bird Box: Orbeşte* a fost gata, Kristin a adus în discuție un al patrulea, ultimul, personaj dubios: Redactorul. De data asta, am fost de-a dreptul *înspăimântat*. „Dar *chiar* am ceva de dat la redactat! *O, nu!*" În imaginaţia mea, Redactorul stă şi meditează într-o peşteră din munte, mână în mână cu regulile gramaticale şi privind încruntat ficţiunea speculativă. Desigur, însă, că n-a fost chiar aşa. Lee Boudreaux este o artistă la fel de desăvârşită precum scriitorii cu care colaborează. Iar ideile pe care mi le-a sugerat ea au fost minunate, originale şi chiar înfricoşătoare.

Lee şi voi toţi cei de la Ecco, VĂ MULŢUMESC! Şi VĂ MULŢUMESC şi vouă, celor de la Harper Voyager UK!

Iar ţie, Dave Simmer, prietene, îţi mulţumesc, pentru că m-ai prezentat Avocatului şi pentru că, în primul rând, ai deschis acea uşă mitică pentru mine!

Exclusiv în această ediţie,
citeşte în continuare
o poveste din universul
BIRD BOX: ORBEŞTE

BOBBY BATE LA UȘĂ

Traducere din limba engleză de
Liviu Szöke

Bobby are treisprezece ani şi, asemenea personajelor din romanul *Bird Box: Orbeşte*, luptă pentru supraviețuire. De teama creaturilor misterioase care îi transformă pe toţi cei care le privesc în criminali şi apoi în sinucigaşi, adolescentul trăieşte într-un cort ascuns în pădure. În apropiere însă e o locuinţă în care şi-au găsit refugiu cinci oameni cum nu se poate mai diferiţi. Bobby ar vrea să le ceară ajutorul. Ar vrea să renunţe la cortul lui şi să locuiască şi el în casă. Oare să îndrăznească să bată la uşă? Nu cumva e mai în siguranţă afară decât înăuntru? Așa că Bobby îi spionează pe cei cinci şi cugetă… Ziua în care e silit să rişte totul e însă aproape.

Unu

Bobby crede că cei cinci străini din casă au impresia că fereastra este izolată, însă asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. La treisprezece ani, Bobby este suficient de matur ca să știe că acei oameni sunt înspăimântați și că oricine ar fi bătut în cuie scândurile special alese avea intenția să se îndepărteze cât mai iute de ele. Însă lucrarea aceea de mântuială ar trebui să fie un motiv suficient ca să-l facă să meargă mai departe. Să găsească altă casă. Să supravegheze pe altcineva îndeaproape. Să ceară altcuiva să-l primească înăuntru.

Însă Amy. Senzaționala Amy...

De-a lungul celor cinci săptămâni cât a locuit Bobby într-un cort în pădurea din spatele casei, nimeni nu și-a făcut loc mai adânc în inima lui decât Senzaționala Amy.

Totuși, ea nu vede crăpăturile din scânduri? Spațiul prin care el reușește să se uite la ei?

La mijloc e copacul, lucru pe care Bobby îl știe foarte bine. Copacul care îl apasă cu duritate în spate, zgâriindu-i umerii ori de câte ori se strecoară între el și casă. Bobby e subțirel, avea doar patruzeci și opt de kilograme când a verificat ultima oară (asta se întâmpla pe când era în gimnaziu, la ora de educație fizică; pe când avea parte de mese regulate, alături de mama, și tata, și Polly; cine știe cât o mai cântări acum?!), așa

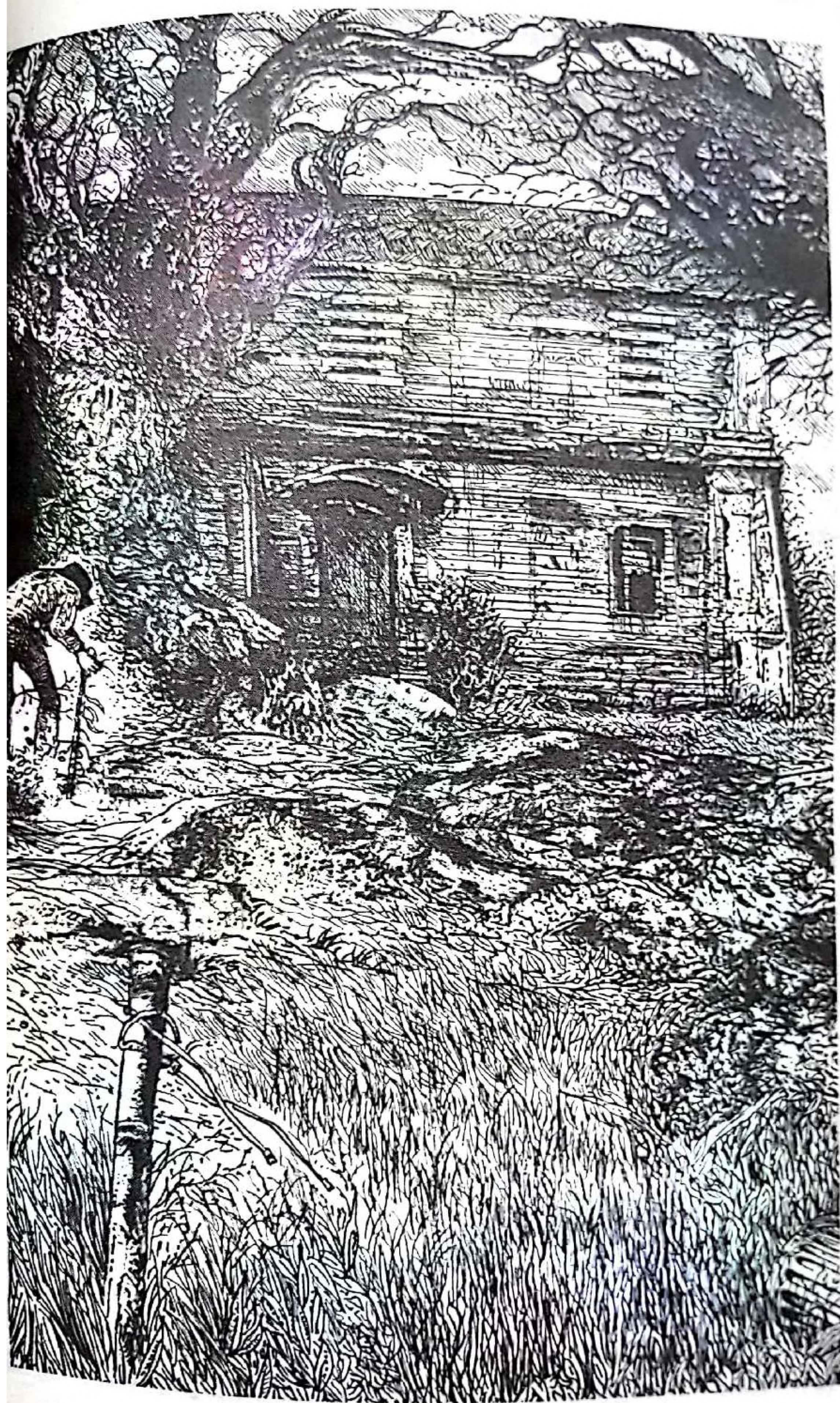
că îi este destul de ușor să se strecoare între copac și casă. Când a găsit prima oară acest loc de pe Miller Street, s-a minunat și el de amplasarea atât de precisă a copacului. Ori fusese plantat la optsprezece centimetri distanță de casă, ori casa fusese ridicată la optsprezece centimetri depărtare de copac. Partea asta însă nu prea are, de fapt, importanță. Chestii mărunte precum aceasta au încetat să-l mai uimească pe Bobby. Dar faptul că scoarța copacului are aproape aceeași culoare ca scândurile de lemn ale casei contează pentru el. Destul de mult. Bobby își poate închipui iluzia optică pe care o văd cei aflați în spațiul de luat masa; locul în care îi vede pe cei din casă interacționând cu adevărat. Și-i poate închipui așezați la masă și aruncând câte-o privire spre fereastră; crezând că protecția lor e desăvârșită.

Unul sau doi din casă au început să suspecteze ceva, crede Bobby. Amy, mai ales, pare deranjată de fereastră, deși Bobby nu crede că ea cunoaște motivul. Uneori, când ea discută cu Miles sau cu Steve, aruncă o privire pe furiș spre geam, apoi ochii îi zăbovesc asupra spațiilor dintre scânduri un moment ceva mai lung decât în cazul celorlalți. Bobby se-ntreabă dacă e din cauză că ea îi vede globul ocular privind înăuntru, ceva de genul ăsta, *crezându-se* privită de ochiul căprui al lui Bobby. Însă el se întreabă dacă ea se uită la toate ferestrele din casă la fel cum se uită la aceasta.

În lumea nouă, nu poți avea încredere în ferestre.

Și nici în uși.

Chiar acum, Bobby s-a înțepenit între zidul lateral al casei și scoarța dură a copacului. El singur și-a făcut acoperitorile pentru ochi pe care le poartă acum. Tatăl său a venit cu ideea și l-a bătut la cap tot timpul cu asta, însă, de cele mai multe ori, n-a făcut decât să-și lege tricoul verde peste ochi și n-a mai apucat, de fapt, să facă unele. Le-a făcut Bobby. În timp ce mama și tata putrezeau pe peluza din fața fostei case a lui Bobby, iar

sora lui, Polly, umbla cine știe pe unde (după ce o rupsese la fugă țipând pe ușa de la intrare rămasă deschisă, în ziua în care mama și tata văzuseră chestiile și-o luaseră razna), Bobby și-a făcut acoperitorile din niște cartonașe obișnuite dintr-un set de abțibilduri Garbage Pail Kids. N-a fost o treabă foarte grea, iar în tot acest timp, Bobby și-a dorit să-i poată repeta tatălui său, din nou și din nou, câtă de simplă era acea treabă. Nu trebuie decât să aliniezi cartonașele, unul lângă altul, și să le lipești cu bandă adezivă, da, chiar așa, apoi să le prinzi de cozorocul unei șepci de baseball și să lași niște bandă pe spatele cartoanelor, ca să ți le poți fixa de față. În felul ăsta, ți-ai făcut un fel de dispozitiv improvizat pentru vedere tunelară, pe care să-l poți lipi de un panou de sticlă. Te-ai putea uita pe fereastră toată ziua dacă ai purta așa ceva pe ochi; fără să-ți mai faci griji pentru vederea periferică.

Bobby are acum pe cap „șapca pentru vedere tunelară" făcută din setul Garbage Pail Kids. Trebuie să fie precaut, astfel încât cartonașele din capătul dispozitivului pentru vedere tunelară să nu zgârie geamul. Desigur, bariera aia amărâtă din lemn este bătută pe dinăuntru. Totuși, Bobby știe că și dacă ar bate ușurel cu degetul în geam, nimeni din casă nu va veni să vadă ce anume a provocat acest zgomot. De fapt, aproape sigur ar rupe-o cu toții la fugă în direcția opusă, cu mâinile la ochi, pentru a și-i proteja. Mai ales leneșul ăla. Dean. Dean e un dezastru. Chiar și Bobby și-a dat seama. După modul în care umblă de colo-colo prin casă, adus de spate, îmbrăcat cu același maiou și cu aceiași pantaloni de trening, zi de zi. Dean are părul lung și negru. Pare slinos. Burdihanul îi atârnă peste betelia pantalonilor și, deși nu e cel mai zgomotos membru al casei spionate de Bobby, el e, cu siguranță, cel mai fricos.

Bobby cunoaște o mulțime de lucruri despre cei cinci străini din casă. Le știe numele, gusturile și (cel mai important dintre

toate lucrurile care-l interesează pe el) temperamentele. Pentru că oricât de distractivă i s-ar părea această casă plină de străini, există totuși un motiv întemeiat pentru prezența lui aici.

L-ar primi și pe el înăuntru? Ar trebui să-i întrebe?

Ar trebui să le bată la ușă?

Îi vor deschide ușa acești străini?

Bobby cunoaște semnele. Își poate da seama dacă un adult o va lua razna ca-n vremurile trecute. Și tatăl lui aproape c-a făcut-o. Înainte de-a o lua razna ca-n vremurile de acum. O parte a lui Bobby înțelege acest lucru, la fel cum odată, deși nu pe deplin, înțelegea de ce părinții lui voiau să economisească bani. Totuși, nebunia, și țicneala, și ideea de a-ți pierde mințile (așa se exprima Polly: *Oamenii își pierd mințile!*) i se pare naivă lui Bobby. E foarte ușor, i se pare lui, să-ți păstrezi cumpătul.

Și cât de greu era să nu te uiți... afară?

Mama și tata n-ar fi trebuit să o ia razna. L-au înfuriat teribil pe Bobby. Ei și modul în care au căzut în capcană, la fel ca toți ceilalți de pe Pământ care s-au lăsat înșelați. Cât de greu putea fi? Închide ochii. O regulă de urmat foarte simplă, și totuși...

În timp ce Steve și Dean intră în mica încăpere unde iau masa, Bobby uită la ce se gândea.

A venit timpul spectacolului în casa străinilor.

— În garaj, spune Steve.

Bobby nu știe despre ce discută cei doi, dar știe că garajul se află de partea cealaltă a pomului care-l apasă cu duritate în spate. De-a lungul celor cinci săptămâni de când Bobby supraveghează această casă, șovăind dacă să le ceară sau nu să-l primească și pe el înăuntru, nimeni n-a ieșit afară ca să folosească garajul. De fapt, singura dată când cei cinci au ieșit afară a fost ca să se pișe și să se cace în codrul din spatele casei. Și nu doar unul a călcat, fiind legat la ochi, în mormanele de căcat care

cresc pe zi ce trece. Bobby n-a văzut toate astea, desigur, însă i-a auzit. Şi a şi mirosit. Străinii defechează la mai puţin de zece metri de cortul ridicat de Bobby în pădure.

— Atunci bănuiesc că acolo va şi rămâne, îhâm, spune Dean.

Glasurile celor din spaţiul unde iau masa ajung întotdeauna înăbuşite până la Bobby. Trebuie să treacă prin lemn şi sticlă, asta după ce, mai întâi, trebuie să traverseze toată camera.

— Nu neapărat! îl contrazice Steve.

Părul şi barba blonde îl fac să semene cu o păpuşă, iar numele ales de Bobby pentru Steve din setul Garbage Pail Kids este *Steve Necăjitul*, deoarece Steve pare întotdeauna niţel furios pe lume. Este unul dintre numeroasele motive pentru care Bobby n-a îndrăznit încă să le bată la uşă. Steve Necăjitul pare în a fi în pragul unei căderi nervoase.

— Doar pentru că încă n-am fost în garaj nu înseamnă neapărat că nu putem.

Dean Jegosul pare superneliniştit de această idee, iar Bobby ştie şi de ce. Steve sugerează c-ar trebui să recupereze ceva din garaj şi Dean îşi face griji că...

— Steve, ar putea fi ceva acolo!

Steve Necăjitul clatină din cap, după care îşi azvârle mâinile în aer şi le lasă să cadă pe lângă corp. Steve şi Dean stau în capetele opuse ale mesei, la fel ca un cuplu căsătorit. Aşa cum obişnuiau şi mama şi tatăl lui Bobby să stea.

Bobby crede că dacă ar fi însurat cu Amy, ar sta lângă ea la masă întotdeauna.

— Dean, acelaşi lucru l-am putea spune despre orice loc de pe lumea asta.

— Şi am fi îndreptăţiţi să o facem.

Cartonaşele din faţă care alcătuiesc ochelarii lui Bobby se freacă de geam, iar Dean chiar se întoarce să privească în acea

direcţie, făcându-l pe Bobby să se gândească: *nu e sigur să stai în casa asta.*

E deja suficient că au o crăpătură în scânduri chiar deasupra ferestrei, însă Dean s-a uitat drept la ea când a auzit zgomotul. Oare nu ştia că încalcă singura regulă de bază? Nu te uita?

În cameră intră Barbara, iar Bobby îi urmăreşte picioarele în timp ce merge. A văzut-o şi goală. În seara în care Barbara s-a schimbat unde iau masa cu toţii. Îi aduce aminte de o profesoară pe care o aveau la Samhattan Middle School, chiar înainte ca lumea să se schimbe. Doamna Middleton mergea exact cum merge Barbara. Bobby n-a văzut-o niciodată goală pe doamna Middleton, dar bănuieşte că arăta cam cum arată Barbara. Dacă doamna Middleton ar mai fi încă în viaţă. Dacă ar fi urmat o unică şi simplă regulă: nu te uita.

În orice caz, el pe Amy vrea să o vadă.

Barbara se aşază pe un scaun cu faţa către geam şi ia o carte din mijlocul mesei. Bobby nu-i poate citi titlul. Îşi închipuie că ar fi o carte romantică, genul pe care îl vedea odată pe rafturile magazinelor (şi care, fără îndoială, se află tot acolo), genul acela cu un bărbat la bustul gol pe copertă, ţinând în braţe o femeie mai mult sau mai puţin acoperită.

— Despre ce discutaţi voi doi? se interesează Barbara.

Dean se pregăteşte să răspundă:

— Steve spune că ar fi o cutie plină cu... ăă...

Dar nu poate termina fraza.

Barbara ridică privirea din cartea pe care n-o citeşte.

— O cutie cu ce?

Bobby ştie cum arată jena mai bine decât majoritatea oamenilor, pentru că a văzut-o pe chipul lui Debbie French când fata s-a căcat pe ea în pantaloni pe terenul de sport al şcolii, iar rahăţelul i s-a rostogolit prin praf de sub cracul pantalonilor,

până a ajuns lângă stâlpul pe care era prins coşul de baschet. Cam la fel arată şi Steve acum.

— O cutie cu DVD-uri, răspunde Steve.

Barbara îşi încreţeşte trăsăturile.

— Unde? Şi ce v-a reţinut până acum?

— În garaj, spune Dean iute, apoi se scarpină sub betelia pantalonilor.

Expresia de pe chipul Barbarei se schimbă cu totul. Acum înţelege. Încuviinţează şi îşi îndreaptă din nou atenţia spre carte.

— Nu merită! trage ea concluzia.

— Probabil, spune Steve. Dacă tot vom rămâne aici... cine ştie cât... genul acesta de lucruri ar putea... fi de ajutor.

Un strigăt înfundat din adâncimile casei. Bobby ştie că este Miles, pentru că e singurul care lipseşte din grup. Glasul lui Amy sună cu mult mai dulce. Chiar şi prin geam. Bobby aruncă o privire către uşa camerei unde iau masa, dincolo de care se zăreşte duşumeaua de lemn. Dar nu izbuteşte să distingă şi alte detalii. Vede un perete. Poate şi un hol scurt. N-are de unde să ştie sigur. Îl face să se gândească la piesa de teatru la care mama şi tata i-au dus pe el şi pe Polly. Era cu bătrâne, şi cu otravă, şi cu camere de luat masa care arătau precum o scenă de teatru, în felul lor, iar acea intrare micuţă de pe dreapta arată precum cea prin care intrau şi ieşeau actorii din scenă.

Amy intră în scenă. Prin partea dreaptă. Nu Miles. Ci Amy.

Ori de câte ori Senzaţionala Amy îi apare în faţa ochilor, Bobby devine extrem de conştient de propriul trup. Felul în care îi miroase corpul îl deranjează dintr-odată. Pentru că doarme într-un cort în pădurea din spatele acestei case, pentru că doarme aproape de locul în care cei cinci se cacă şi se pişă, îşi face griji că Amy îşi va da seama, într-o bună zi, că el

miroase urât. Interiorul cortului este acoperit cu pagini smulse din revistele sale de benzi desenate, astfel încât el să nu poată vedea nici măcar conturul cuiva (*chestiile menționate la știri*) care trece pe lângă cort. Cu siguranță c-a auzit destule sunete pe-afară. Târziu, în noapte. Pe timpul zilei. Și când le-aude, se retrage și mai adânc în interiorul sacului de dormit și numără mult și bine, până îl părăsește teama. Cel mai departe a ajuns cu număratul la trei mii unu. Nu știe dacă în cort miroase sau nu urât. N-a mai făcut baie și nu s-a mai curățat de două luni, dar mama obișnuia să-i spună că miroase ca un bebeluș. Deși asta se întâmpla înainte ca lumea să se schimbe, așa că cine știe ce ar mai spune mama lui acum?! Acum mama miroase a moarte. Miroase ca rahatul provenit de la străinii din această casă, care a fost îngropat și apoi dezgropat, ceva mai târziu. Ultima oară când Bobby a atins trupul mamei lui s-a întâmplat pe peluza din fața casei și el a vomitat când i-a simțit mirosul de putrezi-ciune. Oare și Bobby miroase acum la fel? Asta ar crede Amy?

— Salutare! rostește Amy când intră.

Se apropie apoi de fereastră și se așază pe scaunul din fața Barbarei. Cu spatele la Bobby. Bobby îi zărește forma sutienului pe sub tricoul albastru-cobalt. Când Steve și Dean vorbesc cu ea, se apropie periculos de mult de crăpătura din scândurile de lemn din spatele ei. Bobby știe că ei nu sunt conștienți de cât de aproape sunt de a vedea ceva ce n-ar trebui. Lângă Bobby s-ar putea afla orice. Tatăl lui i-a zis că ar fi de ajuns să zărească o creatură o singură fracțiune de secundă, pentru ca un om să fie distrus.

Lui Bobby îi e teamă de distrugere. Își dorește cu mare ardoare ca acești cinci oameni să fie suficient de isteți, de precauți, ca să-l poată proteja și pe el. Totuși...

Uite, de exemplu, ideea cu garajul! Steve se gândește să meargă până la garaj ca să recupereze o cutie plină cu DVD-uri.

Bobby înțelege de ce. Filmele sunt distractive. De cele mai multe ori, lui nu i se pare că cei din casă se distrează cine știe ce. Dar reprezintă un risc. Destul de mare. Dean crede că ar putea da peste ceva în garaj. Ceva care să-i aștepte acolo. Steve crede c-ar trebui să fie totuși în regulă, dacă nu se vor uita. Bobby știe că, oricum ar fi, să-ți riști viața pentru o cutie plină cu filme nu-i o idee inteligentă.

— O cutie cu filme nu merită! zice și Amy.

— Ne-ai auzit doar! spune Steve Necăjitul.

O spune ca și cum nu i-ar conveni. Ca și cum Amy ar avea și altceva de făcut în afară de-a asculta glasurile celor din casă.

Bobby nu știe cum au ajuns cei cinci să locuiască împreună. Cine a întâlnit pe cine, mai întâi. Cine a invitat pe cine la el în casă, când s-a schimbat lumea. Dar iată-i împreună!

— Ieșim tot timpul afară ca să ne pișăm, spune Steve.

Prin partea dreaptă a scenei intră și Miles. Rămâne în ușă, rezemându-se de tocul alb al acesteia. Bobby crede că Miles aduce nițel cu un cal din desenele animate. Cu fața prelungă. Și dinții mari.

— Ne vom acoperi ochii, desigur, spune Steve.

Amy clatină din cap, în semn de refuz.

— Noi *credem* că tot ce contează este să nu le vedem, spune ea. Dar nu *știm* sigur asta.

— O, zău așa! intervine Dean Jegosul. Chiar crezi că va fi mai rău decât asta?

— Ce se întâmplă dacă auzi una? întreabă Amy. Ce se întâmplă dacă te atinge? Ai? Zi-mi, Steve! Ce se întâmplă?

Își saltă picioarele în sus, pe scaunul de la masa unde mănâncă, pentru a și le încrucișa sub ea. Când face acest gest, se apleacă îndeajuns de mult ca Bobby să poată vedea teama de pe chipul Barbarei, care stă de cealaltă parte a mesei.

Steve iese din cameră fără să scoată o vorbă. Bobby aude bufnete îndepărtate, când Steve suie treptele care duc la primul etaj al casei. Bobby nu îndrăzneşte să ridice privirea. Nu a făcut-o niciodată. Nu ştie dacă acolo, sus, se mai află sau nu încă o fereastră. Nu ştie dacă acoperişul e ascuţit sau plat.

— Poate face ce vrea! spune Amy. Dar cred că-i o nebunie.

Dintr-odată, Bobby îşi doreşte cu ardoare să o poată lua pe Amy cu el în cort. Vrea să-i arate benzile desenate care astupă acoperişul. Vrea ca ea să se strecoare lângă el în sacul de dormit şi să se minuneze de cât de sigur e locul în care locuieşte el.

Un zgomot din garajul nelipit de casă din spatele lui îl face pe Bobby să-şi ţină răsuflarea.

Nu se întoarce ca să se uite. Şi a mai auzit şi înainte acest zgomot.

În timp ce străinii din casă încă se contrazic dacă să caute în garaj o cutie cu filme, Bobby ştie că acolo, înăuntru, se află *ceva*. Ce anume, asta n-are de unde să-şi dea seama. Şi până când se va hotărî el dacă e sau nu sigur să-şi anunţe prezenţa în faţa lor, nici nu le va spune nimic.

Închide ochii şi se desprinde de lângă geam. Se întreabă cum li se va părea celor din casă schimbarea intensităţii luminii din crăpătura dintre scânduri. Îşi pune această întrebare ori de câte ori se retrage. Observă, oare, cineva?

Dar înăuntru nu ţipă nimeni, nu urlă nimeni: *ATENŢIE!* Nu strigă nimeni, niciodată.

Pe post de baston de mers se foloseşte de vechiul baston de majoretă albastru şi sclipitor al lui Polly. Cu ochii închişi, trasează semicercuri largi în faţa sa şi numără paşii pe care-i face de la fereastra din partea laterală a casei până la cortul din pădure.

În drumul său, calcă în căcatul copt de soare al cuiva din casă şi-l înjură încetişor pe Dean.

Desface fermoarul cortului şi, folosindu-se de baston, pipăie de jur-împrejur. Crede că e gol, aşa că se târăşte înăuntru. După ce-a închis fermoarul la loc, deschide ochii şi oftează de uşurare când descoperă că adăpostul i-a rămas exact la fel.

Dar când se întinde cu faţa în sus în sacul de dormit şi priveşte miliardele de culori şi de litere care alcătuiesc paginile folosite drept protecţie, aude iar zgomotul din garaj.

Creaturile din revistele lui de benzi desenate se târăsc de la o scenă la alta deasupra lui, făcându-l să şi le închipuie închise în garaj. Şi apoi şi le închipuie cum îl întâmpină pe Steve Necăjitul, când saltă încrezător uşa garajului, în numele alungării plictiselii din casa lor de străini.

Doi

E dimineață. Razele soarelui luminează paginile, oferind cortului un aspect de sărbătoare. Bobby se bucură de această senzație timp de câteva clipe. Apoi, când își dă seama de modul în care s-a schimbat lumea, revine cu picioarele pe pământ. E ca și cum ar primi o îmbrățișare din partea cuiva de la care nu vrea o îmbrățișare. O persoană dezgustătoare, rea, care i-a răpit familia de lângă el și l-a obligat să trăiască într-un codru plin de pișat și de căcat, în spatele singurei case în care nici măcar nu are încredere deplină, pentru că le-a văzut chipurile celor care locuiesc înăuntrul ei. Da, realitatea de zi cu zi e neîndurătoare. Îl strânge ca-ntr-o menghină. Se agață de el suficient de mult cât să poată număra până la trei mii unu.

Apoi, strânsoarea mai cedează nițel, ca și cum acea persoană nedorită ar fi zărit ceva peste umărul lui; pe altcineva bun de luat în brațe. Greutatea acestei lumi nu se ridică niciodată cu totul, însă zilele sunt măcar suportabile.

Bobby trebuie să se pișe. Urgent.

Își înfășoară în jurul ochilor mâneca de cămașă pe care o folosește drept bentiță și desface fermoarul care-i închide cortul.

Cineva strigă tare:

— Cine-i acolo?

E cineva în curte.

Bobby își dă seama, aproape instantaneu, că n-a ezitat, cum o face de obicei. N-a așteptat ca să asculte cine-ar putea fi în curte, aproape de pădurea lui. Se mândrește cu faptul că s-a gândit c-ar trebui să-și ascundă cortul în pădure, pentru că a fost o idee inteligentă. Toți trebuie să înainteze orbește și nimeni n-ar trebui să meargă prin pădure în acea direcție. Nimeni, cu excepția lui Bobby.

Dar în timp ce cortul din pădure a fost o idee deșteaptă, faptul că i-a anunțat și pe alții că are un cort în pădure nu e o idee la fel de deșteaptă.

— Cine-i acolo?

E un bărbat.

O fi unul dintre străini?

— Cine-i acolo?

Bărbatul repetă întrebarea, însă a treia oară nu i se mai ghicește furie în glas. Acesta e un aspect al lumii care a rămas la fel. O persoană devine din ce în ce mai speriată pe măsură ce repetă întrebarea *cine-i acolo?*

Bobby nu schițează nicio mișcare. Nu poate identifica glasul. O fi Dean? Steve? Miles? Ar putea fi oricare dintre cei trei. Brusc, îi trece prin minte că el n-a auzit aceste glasuri decât înfundat, printr-un strat de lemn și geam. La care se adaugă și ecoul scos de lipsa de mobilier din spațiul unde se ia masa. Chiar știe el cu exactitate cum sună glasurile fiecărui străin în parte?

Știe sigur?

— Dacă e cineva acolo, ar trebui s-o spună. Sunt înarmat. Nu e nimeni în siguranță în preajma mea.

Dean. Bobby nu mai are nicio îndoială. Există o anumită tărăgănare, o lene chiar, în modul de-a vorbi al lui Dean, care i se vădește în postură, la haine și, crede Bobby, chiar și-n miros.

Pesemne că Dean s-o fi pișat în curte, iar atunci l-a auzit trăgând în jos fermoarul cortului.

Rahat, blestemă Bobby în gând. Pentru că una e să rupi un băț. Și alta e să tragi în jos un fermoar lung, cum are cortul.

— Vorbesc serios! Sunt înarmat!

Bobby știe că Dean nu e înarmat. Sau, cel puțin, crede că nu e. Prin crăpătura din lemnul de deasupra ferestrei, Bobby n-a zărit niciodată vreun soi de armă, dar bănuiește că orice obiect poate fi folosit pentru a ataca un orb.

Bobby rămâne nemișcat. Stă ghemuit, fără să fi ieșit din cort. Pânza ușii îi flutură moale pe braț.

Piciorul drept începe să-i amorțească.

— Ești doar o căprioară?

Bobby vrea să spună ceva. Vrea cu ardoare să întrebe: *Tu chiar vorbești cu o căprioară?* Știe că Polly ar fi râs mult și bine de așa ceva. Lui Polly îi plăceau la nebunie astfel de glume. Cum ar fi fost o pisică lătrând.

Ar fi atât de simplu dacă i-ar spune lui Dean că e acolo. Să clarifice lucrurile, chiar acum. I-ar putea spune: „Hei, hei, nu sunt decât un copil! Locuiesc în pădurea din spatele casei voastre! Părinții mei au văzut o chestie din aceea, apoi s-au strâns de gât unul pe altul în fiecare încăpere din casă, până ce au ajuns pe peluza din fața casei și au murit acolo, cu mâinile strânse în jurul gâtului celuilalt. Sora mea, Polly, a luat-o la fugă, urlând, pe ușa din față, pe care ei o lăsaseră deschisă".

— Dacă te-apropii de casă, o să-ți facem rău! Știm și cum!

Poate că e doar modul în care o spune, ca și cum ar fi pentru prima oară când Dean pare... *sigur pe sine*. Poate că Bobby are dreptate că nu vrea să le bată la ușă. Deocamdată. Acum e prima dată când a văzut cum se poate comporta Dean în afara casei. Mama lui obișnuia să-i spună despre asta. Că oamenii se comportă diferit pe afară, față de cum o fac în casă. Spunea ceva despre uși închise și Bobby crede că acum înțelege ce voia ea să spună. Înăuntru, Dean e jegos. Afară, ar putea fi...

Rău.

— Te-am auzit! insistă Dean.

Bobby îl aude pe Dean trăgând adânc aer în piept, ca și cum s-ar pregăti să mai spună ceva, apoi pesemne că Dean o rupe la fugă, deoarece sunetele vin în succesiune rapidă și, indiferent că Dean o știe sau nu, răsuflă cu greutate. Bobby își imaginează cum lui Dean îi saltă în sus și-n jos burdihanul, pe sub maioul ăla alb. Își imaginează expresia îngrozită din ochii lui, pe sub bentița care îi acoperă.

Acum Dean ciocăne la ușa din spate. Țipă:

— Hei, oameni buni! Deschideți! Am auzit ceva!

Bobby nu schițează niciun gest. Respiră regulat, temându-se chiar și să-și lase genunchiul pe pământul din cort. Temându-se să scoată chiar și cel mai mic zgomot.

Dinăuntru, răzbat țipete înfundate. Străinii se ceartă cu Dean. Îl întreabă dacă știe sigur că e singur. Ce-a auzit? CE-A AUZIT?

Bobby ar trebui să spună ceva. Ar trebui s-o facă chiar acum. Are puterea de a-i liniști pe acei străini. Are puterea de a striga în gura mare la Dean și să-i spună că nu trebuie să-și facă griji, nu, nu, sunt doar un copil care trăiește în pișatul tău din pădure, sunt doar un copil ce-ți miroase căcatul chiar și-n vis.

— DESCHIDEȚI! strigă Dean, iar spaima din glasul lui pare gălbuie.

Gălbuie precum culoarea rahățeilor. Bobby poate vedea cuvintele înghesuindu-se, arzându-i gâtul lui Dean.

Apoi, ușa. Mișcare. Mai multe glasuri. Amy, își închipuie Bobby. Pesemne că Amy i-a dat drumul înăuntru.

Și ce le va spune Dean?

Iute, iute, Bobby își prinde bine șapca pentru vedere tunelară pe cap și se târăște afară prin deschizătura de pânză, pe jumătate desfăcută acum, a cortului.

Nu mai contează cât zgomot face. Străinii sunt cu toții înăuntru. Nu va privi nimeni pe geam, ca să vadă dacă ce-a auzit Dean mai e prin jur sau nu.

Probabil că le spune despre zgomotul făcut de fermoar. Asta trebuie să fie.

Ținând în fața sa vechiul baston albastru și strălucitor al lui Polly, precum bastonul unui orb, Bobby se repede spre zidul lateral al casei, acolo unde se află locul de spionat, între fereastră și copac.

În drum spre casă, Bobby se împiedică și cade.

Partea din față a șepcii i se turtește pe față, iar câteva cartonașe îi taie pielea obrazului. Începe să se ridice. Pe jumătate în sus aude o bufnitură; ca și cum ar fi fost răsturnat un tomberon de gunoi. Ca și cum ar fi Dean pe-afară.

Bobby încremenește.

Dean, o știe foarte bine, nu e afară.

Bobby nu se poate urni din loc. Nu vrea s-o facă.

Zgomotul s-a auzit în stânga lui, în stânga casei.

Zgomotul s-a auzit în garaj.

Trei

— ... de la o persoană? Chiar trebuie să te gândești și la această posibilitate, Dean!

Cea care vorbește este Barbara, dar s-au strâns toți cinci în jurul mesei pe care mănâncă de obicei. După ce-a mai așteptat câteva minute și și-a reparat cartonașele care-i alcătuiesc masca pentru ochi, Bobby și-a ocupat iar poziția lângă fereastră. N-a apucat discuția de la început, însă știe foarte bine despre ce se discută.

Se discută despre el.

— Bun, stai nițel! spune Steve. Un fermoar?

— Da, răspunde Dean. Un futut de... zgomot scos de un fermoar.

— Cum are cineva la pantaloni? intervine Amy.

Doar Miles stă așezat pe un scaun. Ceilalți patru umblă încolo și-ncoace în jurul mesei, schimbându-și pozițiile. Steve e acum în partea stângă a mesei, însă când Bobby a ajuns aici, el stătea în dreapta.

— Nu, răspunde Dean. Adică... Bănuiesc c-ar fi putut fi și pantalonii cuiva, dar a sunat mai mult ca o... geacă.

— O geacă, repetă Steve.

Apoi, se uită în sus, spre tavan, și-și trece degetele prin păr. Geaca, își dă și Bobby seama, presupune faptul că s-ar afla

cineva pe lângă casă. Iar dacă acea persoană nu i-a răspuns lui Dean înseamnă că persoana respectivă se ascunde de ei.

Bobby se ascunde de ei.

— Da, spune Dean. Un zgomot de fermoar lung, tras în jos.

— Și ce altceva? întreabă Amy. Ce altceva ar mai putea scoate un astfel de sunet?

Cei cinci străini cugetă la această întrebare. N-au niciun motiv să lase la latitudinea lui Dean ce obiecte pot scoate un „zgomot de fermoar lung tras în jos". Oricare dintre ei ar trebui să fie în stare să spună ce anume l-a provocat.

Pentru că Bobby are doar treisprezece ani și-i este imposibil să nu dea răspunsul atunci când îl cunoaște, acesta murmură neauzit cuvântul *cort.*

— Pantaloni, repetă Steve.

— O geantă, propune Barbara.

— Un sac de dormit, intervine și Amy.

Și iar și-o închipuie Bobby în cortul lui. Dar nimeni nu spune cort, iar el își dă seama că cei cinci se chinuie să găsească un răspuns, pentru că nu poate fi, așa cum obișnuia să spună tatăl lui, *plasat într-un context*. Înainte ca lumea să se schimbe, n-aveai niciun motiv să-ți imaginezi un străin cu cortul în curtea din spatele casei tale. Și dacă ei și-l vor imagina, totuși? Bobby nu știe ce va face în acest caz. Poate că va trebui să-și mute cortul. Poate c-ar trebui să-l mute chiar acum.

Sau poate c-ar trebui să meargă și să le bată la ușa din față și să le spună că el a fost. Polly ar spune că exact asta ar trebui să facă. Să „mărturisească". Dar Polly a fugit de-acasă, urlând în întunericul ascuns al noii lumi.

— Așteptați! spune Miles.

Stă cu fața la Bobby și, o clipă, pare că s-ar uita drept la el. Ca și cum Miles s-ar pregăti să arate cu degetul înspre el și să spună: *Stați nițel, e un copil care se uită la noi chiar... acolo!*

Dar Miles nu spune asta. În schimb, se ridică și părăsește încăperea.

— Unde dracu' s-a dus? vrea să afle Steve Necăjitul.

Bobby aude bufnituri îndepărtate de pași la primul etaj al casei. Haideți! îi îndeamnă el în gând. Arătați-mi că aveți casa sigură. Alte bufnituri înfundate. Miles coboară scările.

Pătrunde în cameră cărând în brațe o geantă cu model de camuflaj. Avea și Bobby una asemănătoare, pe care a luat-o cu el în tabără, anul trecut. De-așa puțin timp s-a schimbat lumea.

— A sunat ca ăsta? întreabă Miles.

Zâmbește și se uită direct la Dean, când apucă fermoarul de la un capăt și-l trage până în capătul celălalt.

Dean, care rămăsese privind în gol, evident retrăind, acel moment, ridică brusc privirea.

— Mda, răspunde el. Exact așa a sunat.

— Asta ce înseamnă? întreabă Barbara. Că stă cineva în curtea din spate și are cu el o geantă?

Bobby își închipuie că se gândesc cu toții la ce s-ar putea afla într-o geantă din mâna unui străin ce așteaptă în curtea din spatele casei lor.

— Nu! spune Miles, zâmbind în continuare. Din întâmplare, am tras fermoarul acestei genți, sus la etaj, exact în clipa în care ai auzit tu zgomotul.

— Și de ce n-ai spus mai înainte? întreabă Steve.

— Nu știu. Eram și eu la fel de speriat ca voi. Nu m-am gândit la asta. Doar am deschis fermoarul... apoi l-am auzit pe Dean țipând. Am dat fuga la parter.

Bobby își notează în minte că atunci când a țipat Dean, Miles n-a făcut decât să „dea fuga la parter". Lui nu i se pare a fi ceva sigur.

Barbara ia geanta de la Miles și-o ține deasupra mesei, stând cu fața la Dean.

— Dean, e posibil să fi fost această geantă? Neapărat trebuie să aflăm! Trebuie să aflăm acum!

Dean se holbează la geantă. Bobby aproape că nici nu mai respiră.

— Da! răspunde el.

Pe Bobby îl ia cu rău de la stomac. Chiar în fața lui, străinii comit o greșeală. El îi privește, în timp real, încrezându-se în ceva despre care el știe sigur că nu-i adevărat.

— Am putea face o încercare! propune Steve.

Bobby dă aerul afară din plămâni.

— Ce vrei să spui? întreabă Dean.

Steve le explică:

— Miles duce geanta înapoi la etaj. Tu ieși afară. Miles trage fermoarul. Dacă sună la fel… atunci e totul OK.

Bobby o privește cu atenție pe Amy, examinându-i expresia, în timp ce ea privește de la Steve la Dean și înapoi.

— Vin și eu cu tine! spune ea.

Bobby simte o înțepătură de entuziasm. De parcă senzația i-ar fi indusă cu ajutorul unui ac.

Dean se uită la Amy și chibzuiește la propunerea ei.

— A fost geanta! spune el.

Dar nimeni nu pare sigur de asta.

— Ești sigur? întreabă Barbara.

— Da, spune Dean. Geanta a fost.

— Merg eu, fără Dean! propune Amy.

— Uitați ce-o să facem! spune Steve. Eu și Amy ieșim amândoi afară. Miles, tu mergi sus și procedezi *exact* cum ai procedat prima oară. Iar tu, continuă el, apropiindu-se de Dean și lăsându-și o mână grea pe umărul lui, nu-ți mai face griji pentru asta! Ne-ai speriat de ne-am căcat naibii pe noi.

— Și când vom testa teoria? întreabă Barbara.

— Chiar acum, răspunde Amy. Haideți s-o facem chiar acum!

Patru

Amy și Steve sunt afară, în curte.

Bobby așteaptă, legat la ochi, în cortul lui.

Își dorește să nu fi ieșit și Steve afară. Nu că Bobby ar avea de gând să vorbească cu Amy sau s-o sărute, ori cine știe ce alte fantezii îi mai aleargă lui prin cap, dar Steve *schimbă* lucrurile. Ca și cum curtea din spate s-ar transforma într-o scenă dintr-o revistă cu benzi desenate. N-ar fi mult mai ca lumea ca Amy să apară singură în ea?

— Bun! strigă Steve, iar Bobby aude un răspuns înăbușit venind din casă.

— Ce? întreabă Amy.

— A zis să așteptăm, o lămurește Steve.

Bobby ascultă.

— Hei, spune Steve, pe un ton ceva mai coborât. Hei, Amy!

— Da?

— Ești bine?

— Da, sunt bine!

— Voiam să-ți spun că la tine m-am gândit când am zis despre acele filme, spune Steve.

Bobby se încordează.

— Ce vrei să zici?

— Mă gândeam că dacă aş pleca să le-aduc şi dacă le-aş găsi în garaj, am putea... ei bine... am putea să ne uităm împreună la unul.

Linişte.

Bobby i-a supravegheat cinci săptămâni pe străini. N-a fost martor la nicio situaţie care să sugereze că Steve şi Amy sunt iubiţi. Acum, îşi dă seama Bobby, Steve încearcă să o facă să se întâmple. Şi chiar şi la doar treisprezece ani, e în stare să-şi dea seama că atunci când stai legat la ochi în curtea din spatele unei case, nu e cel mai potrivit moment să treci la fapte.

Dinăuntru se aude un strigăt înăbuşit, iar Amy este scutită de sarcina de-a răspunde la întrebare.

— Bine! ţipă şi ea. Sunteţi gata?

Un „da" înăbuşit dinăuntru.

— La trei! ţipă Steve. Unu, doi... trei!

Bobby trage fermoarul cortului.

— Sfinte Sisoe! exclamă Steve. A sunat ca şi cum ar veni exact din spatele nostru.

Amy nu scoate un sunet. Nici Bobby.

Un alt strigăt înăbuşit dinăuntru.

— Mai faceţi-o odată! ţipă Steve, iar de data asta strigă şi mai tare.

Ca şi cum ar sta cu faţa exact către locul în care se află Bobby.

— Unu, doi... trei!

Bobby trage şi mai sus de fermoar.

— Isuse! exclamă şi Amy. E înfricoşător de-a binelea!

Încă un strigăt înăbuşit dinăuntru.

— *Trebuie* să fie vreun soi de iluzie auditivă, spune Steve. Vreau să zic, chiar *n-are cum* să fie altceva.

— E cineva acolo? strigă Amy.

Inima lui Bobby bate năvalnic. Senzaţionala Amy doar ce-a vorbit cu el.

El nu-i răspunde.

O boare de aer rece de după-amiază pătrunde în cort și face să fluture paginile revistelor de benzi desenate prinse de tavanul cortului.

— E cineva acolo? repetă Amy întrebarea.

Bobby rămâne tăcut. Secundele trec.

În cele din urmă, îl aude pe Steve:

— Hai înăuntru!

O altă clipă de liniște, apoi cei doi pleacă.

În timp ce ușa din spate se închide în urma lor, Bobby trage ușor la loc fermoarul ușii cortului. Caută cu atenție prin tot cortul, să se asigure că nu s-a târât nimic înăuntru. Își scoate bentița și se întinde pe spate în sacul de dormit, privind în sus, la scenele din reviste.

Dacă nu ar fi luat el locul genții din casă, străinii ar fi purces la scotocirea codrului. În cele din urmă. Și l-ar fi găsit.

Chiar și așa, ei tot ar putea să vină.

Dacă vor veni, el va fi nevoit să se mute.

Și totuși... Amy.

E casa asta sigură?

La urma urmei, Bobby e responsabil de cea mai mare sperietură pe care au tras-o ei în cele cinci săptămâni de când îi tot supraveghează.

Poate că e o casă sigură.

Totuși, au căzut în capcana trucului cu fermoarul. Cât de în siguranță or fi ei? Mama și tata au crezut că sunt în siguranță. Polly a avut încredere în mama și-n tata.

Bobby în cine ar trebui să aibă încredere? În acești străini? În Steve Necăjitul?

În Senzaționala Amy?

E cineva acolo?

Îi aude iar cuvintele, adresate chiar lui, indiferent că ea era sau nu conştientă de acest lucru. E o senzaţie plăcută. Pe moment. Ajunge ca să-l ţină pe loc. Ca să-l împiedice să o ia din loc.

Bobby închide ochii şi-i deschide din nou când aude un zgomot în preajma cortului.

L-o fi furat somnul? Cât a dormit?

Aude pe cineva pişându-se. Urina cade pe crenguţe şi pe frunze. Nu poate spune dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie, însă şi-o închipuie pe Amy, legată la ochi, ghemuită până aproape de pământ.

Şi atunci se hotărăşte, dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoaşte, că nu mai poate aştepta aici.

Aşteaptă ca pişăciosul să se întoarcă în casă. Apoi se ridică în picioare.

Se va prezenta străinilor din casă.

Cinci

Bobby are pe cap șapca de baseball cu ochelari pentru vedere tunelară făcută din setul Garbage Pail Kids, dar tot își ține ochii închiși, așa cum procedează de fiecare dată, pe drumul de la cort la casă. Bastonul albastru-cobalt cel strălucitor al lui Polly funcționează pe post de unică măsură de siguranță pentru el, avertizarea lui că ceva, cum ar fi garajul, e în apropiere. Dar Bobby știe destul de bine cum să meargă. A mai făcut-o de zece ori pe zi în ultimele cinci săptămâni și probabil că nici n-ar mai avea nevoie de baston. Totuși, vrea ca oamenii din casă să îl vadă. Vrea ca ei să-i vadă șapca și bastonul și să exclame: *uau, copilul ăsta chiar știe ce face.* Iar după ce-l vor lăsa înăuntru și-l vor accepta ca-n sânul unei familii, el le va spune: *hei, hei, eu am fost cel cu fermoarul. Am trăit în pădure mai mult de-o lună.*

Însă, ajuns la jumătatea drumului către peretele lateral al casei, unde se află cei optsprezece centimetri de spațiu dintre fereastră și copac, aude alți pași pe aleea de beton.

Bobby se oprește. Dacă se concentrează suficient și derulează evenimentele în minte, își amintește (poate) de-o ușă deschisă și, apoi, închisă.

Ușa de la intrare? Ușa acestei case? Cine-i afară?

Bobby nu se clintește, însă celălalt continuă să se deplaseze, îndepărtându-se de el, și nu scoate un cuvânt. Nu mai scoate

un sunet până când Bobby nu aude huruitul scos de ușa de metal a garajului. Steve.

Bobby *știe* că e Steve, ieșit afară să recupereze din garaj cutia aia stupidă plină cu filme. Face mult zgomot, opintindu-se cu ușa, iar Bobby se îndreaptă neauzit spre locul său obișnuit dintre copac și fereastră. N-a avut intenția să vină aici, lângă geam, dar acum i se pare cea mai sigură, cea mai familiară opțiune pe care o are la dispoziție. Steve se chinuie să țină ușa nemișcată.

Bobby se întreabă ce va ieși din garaj când Steve îl va deschide. Un raton? Un lup? O chestie de la știri?

Bobby aude glasuri și mișcare în camera unde se ia masa. Se întreabă dacă e și Amy acolo... și dacă se gândește să se uite la un film alături de Steve.

Acum, lui Steve i-a ieșit faza cu ușa. Bobby își imaginează că aude sunetul scos de o cheie strecurată într-un lacăt.

Se lipește mai aproape de copac, simțind cum scoarța tare îi intră în umeri. Glasuri, discuții purtate înăuntru.

Bobby o aude pe Amy și întinde mâna spre peretele lateral al casei. Are de gând să-și așeze palmele pe tocul ferestrei și să-și lipească ochelarii pentru vedere tunelară de geam, așa cum procedează de fiecare dată.

Steve deschide ușa garajului în spatele lui Bobby, iar acesta din urmă se oprește, pentru c-a auzit pe cineva strigând în gura mare. Un bărbat! Apoi, și Steve strigă în gura mare. După care, Bobby se întoarce spre garaj. Ca să se uite.

Poate că-i din cauză că stă la loc sigur și a deschis ochii de-atâtea ori, stând acolo, ori poate că-i din cauză că deja se pregătea să deschidă ochii, să se chiorască prin crăpătura din scândura de lemn, de a cărei existență habar nu au cei din casă.

În orice caz, Bobby deschide ochii și privește spre garaj.

Știe din prima clipă că a văzut prea mult. Nu că ar fi văzut lumea de-afară încă o dată, case și alei întinzându-se dincolo

de garaj, lucruri pe care nu le-a mai văzut de-atâta timp. Nu e din cauză că-l vede pe Steve, legat la ochi cu bentița, cu gura larg căscată, cu mâinile ridicate, înspăimântat, neclintit. Şi nu-i nici din cauză că vede un bărbat despuiat până la brâu rupând-o la fugă din garaj, după ce i-a fost descoperit culcuşul.

Nu, Bobby ştie că a văzut prea mult din cauză c-a mai văzut şi altceva, chiar dincolo de garaj. Ceva aflat dincolo de gardul pe care Bobby l-a atins în urmă cu multe săptămâni, când a ajuns aici prima dată. Ceva aflat exact dincolo de acel gard.

Închide ochii cu iuțeală.

În timp ce Steve se năpusteşte afară din garaj, rupând-o la fugă spre uşa din față a casei, în timp ce încălțările acestuia scot bufnituri rapide pe aleea de beton, Bobby se răsuceşte pentru a-şi lipi cartonaşele din setul Garbage Pail Kids de geam.

A văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Ştie acest lucru. Ceva lângă acel gard.

În timp ce priveşte prin crăpătură, în timp ce-i vede pe cei patru din casă dând fuga din camera unde mănâncă spre uşa de la intrare, care fără îndoială că reprezintă sursa acelor ciocănituri puternice, Bobby simte că mintea începe să i se desfacă la cum se desfăceau odată cearşafurile mamei când i le aşternea în dormitor.

Înainte ca Amy să iasă din cameră, înainte ca ea să o ia pe urma celorlalți, către uşa din față, se uită înspre fereastră. L-a văzut, oare? Bobby n-are de unde să ştie. Amy arată diferit. Masa arată diferit.

Apoi, Amy nu se mai află în cameră, iar Bobby îl aude pe Steve explicându-le despre bărbatul care trăia în garajul lor.

Bobby pleacă de la fereastră, se strecoară afară din ascunzătoarea dintre copac şi casă. Se îndreaptă spre garaj, cu ochii deschişi acum, căci nu-i mai pasă cum îi păsa odată. Nu mai e nevoie să-i mai pese cum îi păsa odată.

Șase

Se simte bine. Privește în toate părțile. De mult n-a mai privit tot ce voia. Se simte *foarte* bine.

Se simte și greu, totodată.

Ca și cum creierul i-ar cântări mai mult decât de obicei. Ca și cum toată greutatea creierului îi apasă pe partea de sus a coloanei vertebrale.

Vede lucruri în garaj. Obiecte. Unele chiar par amuzante. O groază de obiecte par amuzante.

Lasă lângă ușa garajului bastonul de majoretă al lui Polly și își plimbă mâinile pe deasupra chestiei care trebuie să fi fost patul bărbatului fără tricou pe el, pentru a înhăța o unealtă din cârligele prinse în perete.

Se simte bine când vede. Când vede ce apucă. Când alege ce să atingă și de ce.

Șapte

Bobby bate la ușă.

Ușa e verde. Cine-ar fi ghicit? Casa e vopsită în alb în jurul ușii verzi, iar lângă sonerie se află o cutie de scrisori pătrată, din metal.

Bobby bate la ușă.

Străinii par agitați înăuntru. Bobby îl poate auzi pe Steve spunând că trebuie să fie bărbatul din garaj. Nu-l lăsați înăuntru! S-a ascuns în garaj, s-a ascuns de noi, cine știe de ce e-n stare!

Miles îl contrazice, argumentând că și omul acela trebuia să supraviețuiască. Tipul a fost isteț când s-a ascuns înăuntru. Unde altundeva să se ducă?

Dean se văicărește. Pare cu-adevărat înspăimântat. Bobby n-a mai auzit niciodată vocea asta ascuțită a lui Dean.

Barbara e cel mai aproape de ușă. Îi întreabă ce-ar trebui să facă, ce-ar trebui să facă?

Și Amy. Senzaționala Amy e de părere că n-ar trebui să deschidă ușa. Nu e bine, spune ea. N-are cum să fie. Prea multe se întâmplă dintr-odată, spune ea. Fermoarul, mai întâi, apoi garajul, acum și cineva bătând în ușă.

Prea multe într-o singură zi.

E nesigur.

Bobby chicotește.

E incredibil, crede el, să afle tocmai *acum* că, până la urmă, această casă chiar pare a fi sigură.

Amy are dreptate. Se întâmplă prea multe deodată. Aşteptaţi! Să ne calmăm! Nu deschideţi uşa!

Bobby bate din nou.

— Ajutor! strigă el, iar cuvintele îi par alunecoase când îi ies din gură, ca şi cum ar fi făcute din săpun.

— Aşteptaţi! zbiară Barbara. Aşteptaţi! Pare c-ar fi un nenorocit de copil!

— Hei, hei! ţipă Bobby. Eu am deschis fermoarul! Era de la cortul meu!

Înăuntru, linişte. Apoi, Miles întreabă:

— Ce?

— Îmi pare rău!

Bobby îşi înăbuşă un chicotit. Trupul îi tremură din cauza acestui efort. Şi degetele de la picioare îi tremură. Genunchii. Penisul, gâtul, ochii.

— Nu ştiu unde altundeva să mă duc! Am trăit într-un cort, în curtea din spatele casei voastre!

O altă clipă de tăcere.

— Futu-i! înjură Steve. FUTU-I!

Bobby îşi apasă gura cu o mână.

— Eşti împreună cu bărbatul din garaj? întreabă Miles.

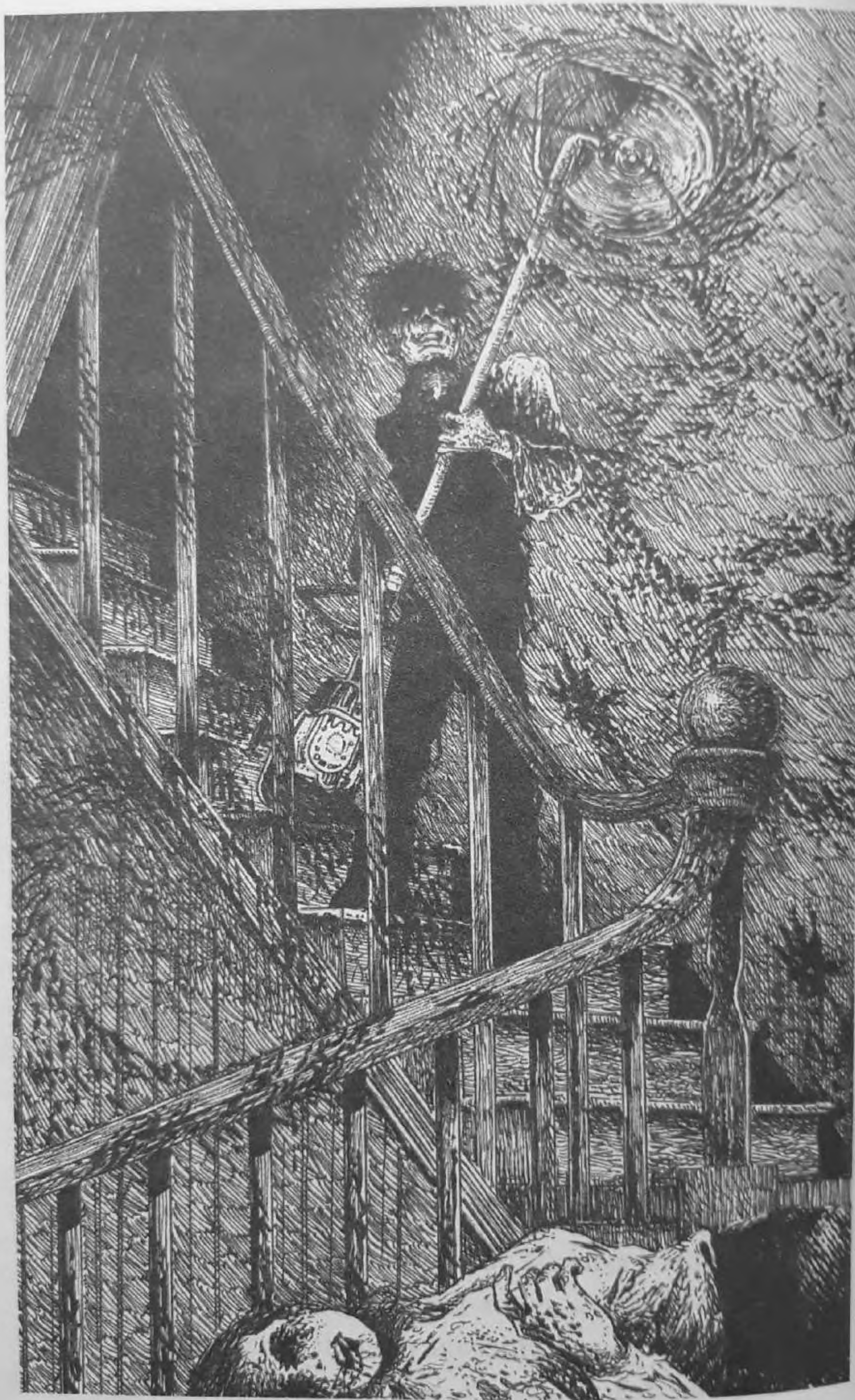
— Nu! Mi-au murit părinţii! Au luat-o razna!

Mişcare înăuntru. Amy spune că nu. Două litere simple. Două litere sigure.

NU!

Bobby bate la uşă.

— Pot să mă duc în altă parte! spune el. N-am vrut să vă sperii! Mai ales cuvântul *sperii* i se pare deosebit de amuzant. Şi-i imaginează pe cei cinci cu ochii larg căscaţi şi aproape înnebuniţi de frică.

— Aşteaptă! strigă Barbara la el.

Cei din casă se contrazic dacă să-l lase sau nu înăuntru. S-au aprins cu toţii, glasurile se-acoperă unul pe altul, un amalgam de opinii aruncate la nimereală. Apoi, linişte. Şi ca o ultimă rămăşiţă a discuţiei aprinse de mai înainte, se-aude clar glasul lui Miles. Pesemne că stă lipit de tăblia uşii, pe partea cealaltă.

— Copile, ai ochii închişi?

— Da!

Bobby se uită la clanţa uşii, aşteptând să se răsucească.

— Ai văzut pe acolo... ceva... rău?

Bobby nu-şi poate înăbuşi chicotitul şi-şi apasă palma pe gură cu o secundă prea târziu. Crede că a ieşit un suspin, în schimb.

— Nu! Am fost extrem de atent!

Tăcere dinăuntru. Şi-o închipuie pe Amy clătinând din cap în semn de refuz. Nu nu nu nu nu.

Chiar o aude rostind cuvântul exact când Miles deschide uşa.

— Grăbeşte-te! ţipă Steve.

Apoi, ţipă toţi la el să intre mai repede, iar Bobby se trezeşte dintr-odată în prag, iar uşa (verde! Cine şi-ar fi închipuit?) se închide în urma lui. Cei cinci stau cu faţa la el şi-şi ţin ochii închişi. Bobby îi studiază pe rând, unul câte unul, şi nu-i vine să creadă cât de reali par fără să-i mai privească printr-un geam.

— A intrat? întreabă Dean.

Barbara e cel mai aproape de el, aşa că Bobby apropie maşina de tuns iarbă de faţa ei, mai întâi. Maşinăria micuţă se trezeşte la viaţă cu un zumzăit în mâinile lui, iar Bobby se gândeşte la apărătoarea metalică rămasă pe podeaua garajului. Sârma sapă găuri acolo unde-ar trebui să se afle ochii Barbarei, iar ea scoate un Of, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva. Apoi, durerea năprasnică o loveşte din plin şi Barbara se izbeşte cu spatele de peretele holului, urlând.

În casă, lucrurile se desfășoară cu mare repeziciune. Majoritatea o rup la fugă. Dar Miles dă să-l apuce pe Bobby, însă acesta face iute un pas în lateral și duce cositoarea spre gâtul atacatorului. Când apasă butonul de pornire, mașinăria se trezește la viață, iar culoarea roșie inundă buzele lui Miles și i se scurge în jos, spre talie. Apoi, cade în genunchi. Apoi, se întinde pe jos.

Bobby înaintează în casă. Cineva a urcat la etaj. Pornește după el.

Pesemne că e Dean Jegosul. Murdărindu-și pantalonii deja.

Bobby trece prin bucătărie, apoi o ia în sus pe scări și nu-i vine să creadă câte tablouri atârnă pe pereți. În majoritatea apare Steve. Casa lui Steve. Cine și-ar fi închipuit?

Suie scările și aude pe cineva stârnind un zgomot asurzitor într-unul dintre dormitoare. Când intră acolo, îl vede pe Steve încercând să deschidă o fereastră, încercând să iasă pe acoperiș.

Bobby trezește iar mașina de tuns iarbă la viață și o apropie de partea din spate a genunchilor lui Steve. Steve urlă din toți bojocii și vede că are ochii deschiși când se întoarce spre el, pentru a vedea pe cine a primit în casă. Bobby are deja mașina de tuns iarbă la nivelul feței lui, așa că Steve se-avântă cu fața direct în ea.

Fața lui Steve zboară prin dormitor, lovindu-se de peretele încăperii. Deasupra capului, Bobby vede buze crăpate lipite acum de plafon.

Steve se prăbușește. Bobby iese din dormitor.

Aude pe cineva în baie.

Dean, chibzuiește Bobby. Și are dreptate. Chicotește iar, pentru că i se pare amuzant să-l găsească pe Dean Jegosul tocmai în duș.

— Stai acolo! țipă Dean.

Glasul îi sună la fel ca al lui Polly, își spune Bobby în gând. Pe când Polly îi spunea să nu mai intre peste ea în baie.

Ochii lui Dean sunt larg deschişi şi îl privesc pe Bobby, apoi se închid. Ca şi cum Bobby ar fi una dintre creaturile de la ştiri.

Bobby toacă mărunt perdeaua de la duş cu maşina de tuns iarbă. Bucăţi de plastic zboară în toate părţile, la fel cum a zburat faţa lui Steve. Dean se împiedică, încercând să se apere, şi cade-n cadă. Îşi ţine palmele în faţă, pentru a-şi proteja chipul, astfel încât ele sunt primele care zboară, sfâşiate în bucăţele. Îşi duce iute mâinile la spate, la fel de roşii precum Ziua de Sfântul Valentin, iar Bobby dă drumul la apă caldă.

Dean se rostogoleşte. Chiar ţipă exact cum ţipa Polly. Ca o fetiță.

Bobby taie mărunt, mai întâi, ceafa lui Dean. Apoi, trece la coate. La vârfurile degetelor. La ochi.

În timp ce iese din baie, mintea îi joacă un fel de festă. I se pare că i-ar sugera să-şi facă şi lui însuşi exact ce i-a făcut el lui Dean.

Dar Amy? Unde-a fost Amy?

Bobby porneşte înapoi pe hol, spre capătul scărilor. I se pare că scările ar presupune acum o groază de efort. Şi echilibru. Bobby îşi închipuie că i-ar fi uşor să se împiedice, să cadă şi să se zdrobească de podeaua de dedesubt.

Coboară treptele, una câte una. Îşi aduce aminte de când era bebeluş, când abia învăţa să meargă. Hei, îşi spune el în gând, îmi amintesc cum era când eram bebeluş.

Ajunge la baza scărilor, apoi trece înapoi prin bucătărie şi vede că uşa de la intrare e iar deschisă.

Amy.

A scăpat.

Bobby şi-o închipuie făcută covrig în sacul lui de dormit din cort, în pişatul şi-n rahatul din pădure. Străbate toată casa şi iese pe uşa verde, rămasă deschisă.

E uşor s-o zărească pe Amy, dat fiind că e singura persoană de pe stradă. Se tot împiedică, cu ochii închişi, cu mâinile ridicate. Se îndreaptă către curtea vecinului.

Bobby porneşte după ea. I se pare că pantofii săi sună ca nişte săruturi pe trotuar. Cum erau săruturile de noapte bună primite de la mama şi de la tata.

În faţa sa, o vede pe Amy împiedicându-se de gardul de lângă garaj. Tremură toată când se prinde bine cu mâinile de marginea de sus şi-şi înfige tenisul în plasa de sârmă. Se saltă în sus şi-şi trece trupul peste gard. Aterizează pe partea cealaltă.

Bobby chicoteşte, căci Amy a ajuns la doar câţiva paşi depărtare de creatura de la ştiri.

O aude pe Amy spunând:

— O, nu!

Pesemne c-a văzut-o şi ea, îşi spune el.

Dar chiar a văzut-o?

Ea îşi acoperă ochii şi continuă să se îndepărteze de creatură.

Bobby simte brusc cum i se revoltă stomacul. Ca şi cum ce s-a întâmplat până acum n-a fost, de fapt, chiar aşa de amuzant. Ca şi cum s-a întâmplat ceva neamuzant, doar că el nu şi-a dat seama că e neamuzant.

Amy urlă când dispare din raza lui vizuală. Dar Bobby nu se mai uită după ea. Se uită la maşina de tuns iarbă.

Care îi zumzăie în mâini.

O amintire îl izbeşte cu putere. În care el şi Polly stau lângă morişca înfiptă în pământul de lângă veranda casei lor. Când vântul învârtea rotiţa, ei o atingeau, lăsând frunzele de plastic să le gâdile degetele.

Bobby se holbează la sârma rotitoare.

Vrea să-i simtă gâdilătura pe degete.

Pe picioare. Pe piept. Pe faţă.

În fundal se aude Amy urlând pe undeva, în depărtare, iar Bobby își apropie și mai mult mașina de tuns iarbă de față.

Amy a avut curajul să scape. Cine ar fi crezut?!

Bobby se holbează la sârma rotitoare a mașinii de tuns iarbă. Care arată exact ca o morișcă.

Vrea să simtă și el palele acelea moi ale moriștii.

Vrea să-i simtă gâdilătura pe față.

Zâmbind, gândindu-se la Polly, cea care alerga afară din casa în care se născuse el, gândindu-se la Amy, cea care a alergat afară din casa lângă care va muri el, lasă morișca să-l gâdile pe față.

Și chiar nu-i rău deloc.

Chiar nu-i...

ACUM ÎNTR-O ECRANIZARE DE EXCEPȚIE, CU SANDRA BULLOCK ÎN ROLUL PRINCIPAL!

DAC-AI VĂZUT CE-I AFARĂ ÎNSEAMNĂ CĂ NU VEI MAI AVEA SCĂPARE!

Malorie își crește copiii așa cum poate: cu ușile-ncuiate, draperiile trase și toate ferestrele acoperite cu saltele, să nu poată pătrunde nicio rază de lumină. Să nu poată zări ce este afară. Să nu poată desluși inamicul invizibil care a pus stăpânire pe întreaga lume și care îi transformă pe toți cei care-l privesc în criminali violenți și, în cele din urmă, în sinucigași.

Cei mici dorm încă, dar, în curând, va fi silită să-i trezească și să-i lege la ochi.

Astăzi vor risca totul. Astăzi trebuie să iasă din casă. Să plece, orbește, într-o călătorie de care depinde supraviețuirea lor.

Bird Box: Orbește este un thriller psihologic atât de bine scris, încât amintirea sa te va bântui de-a dreptul mult timp după ce îl vei fi terminat de citit.

„O carte care trebuie devorată pe nerăsuflate. N-a mai scris nimeni o asemenea poveste de groază. Josh Malerman ne-a oferit un roman cu adevărat memorabil."

Hugh Howey, autorul romanului *Silozul*

EXCLUSIV ÎN ACEASTĂ EDIȚIE, POVESTIREA *BOBBY BATE LA UȘĂ*

NETFLIX PRESENTS A CHRIS MORGAN PRODUCTION A DYLAN CLARK PRODUCTION A SUSANNE BIER FILM SANDRA BULLOCK "BIRD BOX"
TREVANTE RHODES JACKI WEAVER ROSA SALAZAR DANIELLE MACDONALD LIL REL HOWERY TOM HOLLANDER BD WONG WITH SARAH PAULSON
AND JOHN MALKOVICH CASTING BY MARY VERNIEU CSA AND MICHELLE WADE BYRD CSA AND JINA JAY MUSIC BY TRENT REZNOR AND ATTICUS ROSS COSTUME DESIGNER SIGNE SEJLUND EDITED BY BEN LESTER
PRODUCTION DESIGNER JAN ROELFS DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY SALVATORE TOTINO, ASC, AIC EXECUTIVE PRODUCERS SANDRA BULLOCK SUSANNE BIER AINSLEY DAVIES ALEXA FAIGEN RYAN LEWIS ERIC HEISSERER
PRODUCED BY DYLAN CLARK, p.g.a. CHRIS MORGAN, p.g.a. CLAYTON TOWNSEND, p.g.a. BASED ON THE NOVEL BY JOSH MALERMAN SCREENPLAY BY ERIC HEISSERER DIRECTED BY SUSANNE BIER

SCREENPLAY BY ERIC HEISSERER DIRECTED BY SUSANNE BIER

LEDA EDGE
thriller

